

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 392 / Tebax 2014

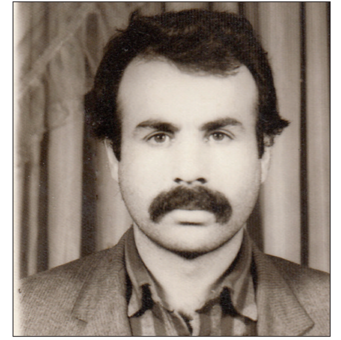
15 AĞUSTOS'UN 31. YILINDA tarih bizden yeni bir atılım istiyor

15 AĞUSTOS, parti ve mücadele tarihimizde kuruluş dönemini direniş dönemine taşımıştır. Şimdi de inşa ve direniş dönemindeyiz. Tarih bizden yeni bir atılımı otuz yıl öncesi kadar yakıcı biçimde istiyor.

Tarih, bizi her zamankinden daha fazla otuz birinci yılda 15 Ağustos ruhuyla hareket ederek Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi devrimini geliştirmeye, gerçekleştirmeye çağırıyor. Önder Apo'nun 26 Haziran tarihli talimatı da bunu emrediyor.

Ortadoğu'daki gelişmeler Türkiye'ye demokratikleşmeyi dayatıyor, Önder Apo'nun Demokratik Siyasi Çözüm Projesi de bu demokratikleşmenin yol haritası oluyor. Türkiye'ye yeni kurtuluş yolunu gösteriyor.

Üç cephede savaş konumundayız. İran, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutumunu değiştirmezse savaş dört cepheye de yayılabilir. Bu cephelerde, 15 Ağustos'un otuz birinci yılı büyük bir savaş hamlesini gerektiriyor. >8-11

Ölçü Agit'tir, esas almak gerekir

Agit ruhu nasıldı, duyguları nasıldı, düşünce sistemi nasıldı? Tarzı neydi? Üslubu nasıldı? Temposu nasıldı..? >20-21

Radikal mücadele dönemine giriyoruz

➔ Önümüzdeki dönem devrimci mücadelenin geliştiği bir dönem olacaktır. İşbirlikçi güçler ve IŞİD gibi çevrelerle aramızdaki mücadele keskinleşecektir.

➔ Ortadoğu'daki mevcut devrimci duruma yaklaşım gerçekten devrimci olmalıdır. Çünkü gelişmeler bize aktif mücadele etme çağrısı yapıyor.

➔ Ortadoğu'da bu mücadeleyi göze alanlar, mücadele yürütenler kazanacaktır. Tam da PKK'liliğin, Apoculuğun devrimcilik yapma zamanıdır.

➔ KDP devlet kuracaktı, Güney'inde de IŞİD devleti kuracaktı, onunla kavga etmemek için Şengal'den geri çekilmiştir. KDP'nin Şengal'deki tutumu kabul edilemezdir. >2-6

KDP'nin IŞİD'e bıraktığı Şengal'den göç eden Êzîdî Kürtleri...

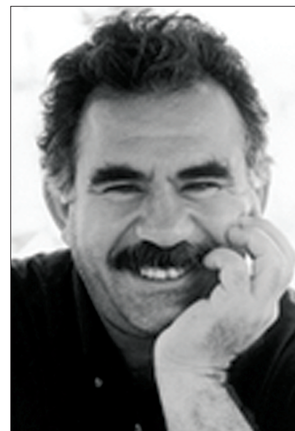
Di salvegera 30. ya 15'ê Tebaxê de hedef azadkirina Rêber Apo û Kurdistanê ye / Nivîsa Murat Karayilan, rûpela >26-27

Bir Zamanlar Botan

Direnen ve yaşayan Botan...

Abdulllah Bayık (Gürcan)

Çirav'dayken kuryelerimiz geldi. Kerim arkadaş da bize katıldı. Şiyar (**Kazım Kulu**) ve Cemil (**Kerim Baytar**) arkadaşlar ile vedalaşarak Çirav'dan Botan'ın içlerine Bestler'e hareket ettik. Cinîvêr'den ayrılırken bizi uğurlayan Bedran (**Mehmet Sevgat**) arkadaş, bize başarılar diledikten sonra *"Gideceğiniz yerde kızıl ordumuzun temelleri atılıyor! Sizler kurulan ordumuzun savaşçıları olacaksınız..."* >22-24

Önder Abdullah Öcalan'ın 15 Ağustos değerlendirmeleri...

15 Ağustos tarihsel olduğu kadar yaşamsaldır

15 Ağustos 1984 Hamlesi'nin haberi geldiğinde saatleri, günleri geçirmek mesele olmuştu. Sonuçları önemliydi. İlk defa derli toplu bir askeri eylem planlanıp uygulanmış, durumu kökten değiştirecek gelişmelere kapı aralanmıştı. Önemli olan, hamleyi daha da geliştirerek devamını getirmekti. >14-18

PKK'nin devrimci ve atılımcı ruhu başta Türkiye olmak üzere tüm Ortadoğu'da demokratik devrimi gerçekleştirecektir

Mustafa Karasu

1990'lı yıllarda reel sosyalizmin çözülüşü ve tek kutuplu dünya ile birlikte kapitalist modernitenin ya da neo liberalizmin "*Tarihin sonu geldi*" diyerek kendisini tek siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel yaşam olarak ilan etmesi gerçeği vardı. Reel sosyalizmin yıkılışından sonra kapitalist modernite böyle bir iddiada bulundu. Şöyle bir gerçeklik oldu, bu önemlidir, soğuk savaş ve reel sosyalizmin yıkılmasından sonra dünyanın bütün sorunları kapitalizmin üzerine yıkıldı. O güne kadar reel sosyalizm karşısında sosyal demokrasiyle toplumları sistem içinde tutmak isteyen bir gerçekli vardı. Reel sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte reel sosyalizmin bütün sorunları kapitalizmin içine yığılıp sistem sorunu haline geldiği gibi, o güne kadar kapitalist modernist sistemin sosyalizmi frenlemek, toplumları, belli çevreleri kendi yanında tutmak için kullandığı sosyal demokrasi yaklaşımı da çöktü. Artık reel sosyalizme karşı böyle bir ihtiyaç da bir tarafa bırakıldı. Kapitalist emperyalist güçlerin, tekellerin birbirlerine karşı savaşı daha da keskinleştiği gibi, kapitalist modernite daha da derinleşti. Kapitalizmin tüm çirkin ve toplum karşıtı yüzü her gün daha fazla görüldü.

Yirmi beş yıl sonra şu ortaya çıktı, tarihin sonu geliyor, ama bu sonun kapitalizm için olduğu gerçeği bulunmaktadır. Kapitalist emperyalist sistem, kapitalist modernizm insanlık için tamamen gereksiz hale gelmiştir. Gelinen aşamada kapitalist modernist sistemin insanlık dışı karakteri netleşmiştir. Ekonomik, sosyal, kültürel boyutlarıyla, yarattığı sonuçlarla nasıl bir sistem olduğu ortaya çıkmıştır. Bu da Önder Apo'nun kanserli sistem dediği, kanserojen dediği, insanlığı bitiren bir sistem olduğunu netleştirmiştir. Maddi uygarlığın bütün manevi değerleri bitirerek hiçbir manevi değeri, ölçüyü bırakmadığı bir değersizler, değersizlik toplumu, değersizlik sistemi haline geldiği netleşmiştir. Bu, insan toplumu için, insanlık için bitişi ifade eder. Örneğin en son Obama'nın IŞİD'in Musul'u işgali sonrası söylediği, IŞİD'e müdahale etseydik bundan Maliki yararlanırdı, ifadesi insanlığın bitişidir. Yani Maliki'yi güçlendirmemek için bir halkın, Êzîdîlerin yok olmasına göz yumduklarını itiraf ediyor. Bu kadar soğuk, sadece çıkarlarla bezenmiş, çıkarlardan başka bir dünyası olmayan buz gibi bir sistem, buz gibi çıkarlarla bütün insan yaşamının belirlendiği bir sistem haline gelmiştir.

KDP'nin geri çekilmesini ve Şengal'in IŞİD tarafından işgal edilmesini meşrulaştıran yaklaşımlar da böyle bir zihniyetin sonucudur. Şu söyleniyor; KDP devlet kuracaktı, devlet kurma çabası içindeydi, Güney'inde de Müslüman Sünni IŞİD devleti kurulacaktı, onunla kavga etmemek için geri çekilmiştir, anlamak lazım. Bu kadar alçakça bir şey olabilir mi? Oradan geri çekilme demek IŞİD'in bütün Êzîdîleri katletmesi demektir. Bunu bir çocuk bile bilir. Bu söylem açıkça kapitalizmin insanları bitirdiğinin resmidir. Kürt devleti kuracakmış, onun için KDP güçlerini Şengal'den çekmiş! Batsın öyle devlet! Êzîdî soykırımı üzerinden kurulacak devlet hiç olmasın. Böyle olabilir mi? İnsanlık ve toplum çıkarları böyle ele alınabilir mi? Alınıyor işte! Obama öyle demiştir, Kürt'ü öyle demiştir. Kapitalist sistemin nasıl bir sistem gerçeği olduğunu bu ifadeler açıkça ortaya koymaktadır. Böyle bir dünyada yaşıyoruz. Bir zamanlar Sodom'la Gomore'nin tanrının gazabına uğraması gibi, tam da şu anda kapitalist sistem tanrının gazabına uğrayacak bir sistemdir.

"Eğer Şengal direnişimiz olmasaydı, Maxmur'a müdahale etmeseydik Hewlêr'in hepsi boşalacaktı. KDP'nin Şengal'deki tutumu kabul edilemezdir. Orayı bırakmak demek Êzîdîleri IŞİD'in kılıcı altına sokmak demektir."

ABD'nin Ortadoğu müdahaleleri başarısız

Kapitalist modernitenin dünyada ve Ortadoğu'daki sonuçları bugün tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. 1990'larda birinci Körfez savaşı oldu, Saddam'ın kolu kanadı kırıldı. 2003'te Irak'a müdahale oldu, Irak'a kapitalist modernist sistem hakim kılınmak istendi. Hatta tasfiyecilier bunu 'demokratik emperyalizm' olarak ifade etmişlerdi. Irak merkezli Ortadoğu dizayn edilecekti. Ürdün, Suudi Arabistan, Katar dizayn edilecekti. Emperyalizmin müdahalesiyle Ortadoğu güllük gülistanlık demokrasi ve özgürlükler cenneti olacaktı. Şimdi öngörülenin cennet değil de cehennem olduğu daha iyi anlaşılmaktadır.

Bu müdahaleye karşı Önderliğin cevabı **Atina Savunması**nda şöyleydi; ABD'nin müdahalesine karşı kendi demokratik özgürlükçü sistemimizi kurmak. Bugün üçüncü çizgi diyoruz ya, ayrı bir çizgi olmak, halkların çizgisi olmak! KDP'nin, YNK'nin kendi meclislerini, kendi sistemlerini halkların meclisi, sistemi göstermelerine karşı kendi alternatif sistemimizi kurmak, diyordu. Kongra Gel böyle bir alternatif sistemin meclisi olarak öngörmüştü. Bu yeni örgütsel şekillenme ve toplumsal sistemi o güne kadar PKK'nin yarattığı otuz yıllık mücadele birikiminin yeni bir sistem haline getirilmesi biçiminde tanımlıyordu. Böyle üç başlık üzerinden ABD'nin müdahalesine karşı bizim müdahale yapmamızı öngörüyordu. Atina Savunmasında bunlar net bir biçimde ifade edilmiştir.

2003 Kongra Gel'i kapitalizmin Ortadoğu'ya müdahalesine karşı Önderliğin devrimci demokratik bir müdahalesi oluyordu. Atina Savunması ve daha sonra geliştirilen **Bir Halkı Savunmak** eserleri böyle bir müdahaleyi içeriyordu. Bir Halkı Savunmak adlı eseri bir yönüyle de tasfiyeciliğin önderliğin müdahalesini saptırmasına karşı bir müdahale oluyordu. Önderliğin müdahalesi sisteme ayak uydurma, sistem içileşme olarak anlaşılmıştı. Önderlik ABD'nin müdahalesine karşı kendi müdahalesini, kendi mücadele biçimini ortaya koymak isterken, bu, tasfiyecilik tarafından mücadelesizlik olarak ele alınıp saptırıldı. Mücadeleden geriye çekme, gevşeme, bir nevi sistem içileşme olarak dayatıldı. Bu temelde bilinen felaketler başımıza geldi. Örgüt, tasfiye ile karşı karşıya kaldı.

ABD'nin Irak'a müdahale etmesi koşullarında tasfiyecilik ortaya çıktı. ABD müdahale edecek, KDP-YNK güç olacak, tasfiyeciler de onlara dayanarak örgüte müdahale edip tasfiye edeceklerdi. ABD önce Aganistan'a, daha sonra Irak'a müdahale etti. Sonuç, ABD Irak'tan çekilmek zorunda kaldı. Irak üzerinden İran'ın etkisini kıracaktı, İran ABD müdahalesinden sonra Irak'ta daha etkili olmaya başladı. Sonuç olarak ABD'nin müdahaleleri boşa çıktı. ABD müdahalelerin başarısızlığı Ortadoğu'da halkların patlaması biçiminde bir sonuç ortaya çıkardı. **Arap Baharı** denen olaylar, statükocu güçlerin halkların sırtında yük haline geldiği, bunların devrini bitirdiği, emperyalizmin de müdahalesinin başarısız kaldığı ortamda meydana geldi. Arap Baharı denen olay budur. Emperyalizmin, Batı'nın yönlendirmesiyle ortaya çıkmış hareketler değildirler. Bizzat toplumun dinamikleri biçiminde tarih sahnesine çıktılar. Bu hem kapitalist modenist sisteme, hem statükocu güçlere, hem de beş bin yıllık devletçi sisteme tepkiyi ifade ediyordu. Devletçi sistemin tarih sahnesine çıktığı yerde, Mısır'da ve Sümer'de toplumların artık bu devletçi sistemle yaşamak istemediklerinin ortaya konulmasıydı. Bu yönüyle Ortadoğu'da Arap Baharıyla ortaya çıkan olayların tarihsel temellerini, nedenlerini iyi değerlendirmek, iyi çözümlemek gerekiyor. Öyle günlük, güncel herhangi bir sorun nedeniyle ortaya çıkmış hareketler değildir. Binlerce yıllık devletçi sisteme karşı, devletçi sistemin çıktığı coğrafyada, devletçi sistemin var olduğu coğrafyada devletçi sisteme karşı bir ayaklanmayı, bir isyanı ve tepkiyi ifade ediyor.

Arap Baharının gelişmesi karşısında ABD bunları yönlendirip çıkarına değerlendirmek istedi. ABD özellikle 1990'lı yıllardan sonra klasik, çok işbirlikçi, bizzat kendisinin maketi olan Kemalizm, Baas ve İran Şah'ının Beyaz Devrimi ve Tunus iktidarı gibi çok Batı taklitli, bütün yaşamı ve yönetim yaklaşımlarıyla kapitalist modernitenin bir

maketi ve izdüşümü olan modellerin iflas ettiğini, Ortadoğu toplumlarında değer görmediğini, karşılık görmediğini öğrendi. Daha önce de Ortadoğu açısından farklı model arayışları bulunuyordu. Sistemin üniversiteleri, araştırma merkezleri klasik işbirlikçilerle Ortadoğu'da etkili olamayacaklarını görmüşlerdi. Zaten soğuk savaş olarak tanımlanan dönemde Sovyetler Birliği'ne karşı, sosyalizme karşı, devrimci güçlere karşı İslam'ı kullanma vardı. Ortadoğu'nun değerleriyle Sovyetler Birliği'ne karşı savaşma yöntemini kullanmıştı. Sovyetler Birliği'nin Güney'i İslam'dı. Burada bir kesim İslamcıları kendisinin işbirlikçisi ve ajanı haline getirmişti. Geçmişteki bu ilişkilerine dayanarak Ortadoğu'daki Arap Baharındaki İslami eğilimi yönlendirerek, etkileyerek işbirlikçi ılımlı İslam temelinde Ortadoğu'da yeni bir işbirlikçi düzen kurmak istedi.

Hewlêr'de Ezîdî gençleri KDP'nin Şengal'i IŞİD'e bırakmasını protesto ediyor...

Bu nedenle Tunus'a destek verdi, Mısır'a destek verdi, diğer yerlere destek verdi. Libya'ya bizzat müdahale etti, yıktı. Bütün bunların temelinde kendisine bağlı **işbirlikçi İslam düzeni** kuracaktı. Yani Ortadoğu'yu İslam'ın içine kendi ajanlarını sokarak, kendi işbirlikçilerini sokarak ajan bir İslam'la, ajanlaştırılmış İslam'la, yönetmek istedi.

İşbirlikçi İslam projesi çöktü

Böyle bir proje ortaya koydu ama bu projenin etkili olamayacağını, Ortadoğu sosyolojisinin, siyasetinin ve tarihsel birikiminin öyle kendisinin düşündüğü gibi işbirlikçi bir İslam'la yönetilemeyeceğini kısa sürede anladı. İşbirlikçi İslam olarak düşündüğü çevrelerin kendisine karşı bir muhalif güç haline geldiğini, kendi sistemi açısından tehlikeli hale geldiğini gördü. Mısır'da İhvan-i Müslim'in ve Erdoğan'ın İhvan-i Müslim'le ilişkilerinin ABD'nin çıkarlarına ters düşmesi, yine Libya'da elçiliğin basılması bunu açıkça gösteriyordu. Suriye'de ortaya çıkan halk hareketlerini de kısa sürede İslamcılar yönlendirdi ve radikal İslami bir muhalefet ortaya çıktı. Böylece ABD'nin Arap Baharıyla öngördüğü işbirlikçi ılımlı İslam projesi çöktü. Özellikle de Lübnan ve İsrail'e komşu olan Suriye'de İslamcı bir iktidar istenmedi.

1970-80'lerde Lübnan'da Hıristiyan-Müslüman çatışmasının ne kadar can kaybına neden olduğunu, ABD'nin, Fransa'nın ne kadar şiddetle müdahale ettiğini biliyoruz. Lübnan yarı Hıristiyan'dır. Lübnan'ın yanı başında böyle bir devlet görmek istemedikleri gibi, yüz elli yıldır sistemin Ortadoğu için hazırladıkları Türkiye'nin, yani modernist Türkiye'nin Erdoğan gibi bir İslamcı iktidarla Suriye'deki bir İslamcı hareketin birleşmesi ve kendi projelerini boşa çıkartmasını kabul edemezlerdi. Yüz elli yıldır Türkiye'yi hazırlıyorlardı. ABD ve kapitalist modernist sistem kolay kolay Türkiye'yi bırakmaz. Ortadoğu'da başka bir Türkiye yok! Yüz elli yıldır hazırlanmıştır. Türkiye zaten Kürtlerin Rom dediği gibi, amiyane deyimle "Gavur"dur. Bir Suriye, Irak, Suudi Arabistan değildir. Belirli değerleriyle Batı'ya yakındır. Ortadoğu'yu fethetmek için hazırladığı Türkiye'nin kalkıp kimlik, gen ya da karakter değiştirmesi, mutasyona uğrayıp yeni bir biçim almasını kabul etmediler. İslamcı rejimlerle birleşip farklı bir karaktere bürünmesini kabul etmediler. Türkiye'nin böyle güçlerle birleşip kendi Ortadoğu projelerini boşa çıkarmasını engellemek için Suriye'de Esad rejiminin yenilmesini istemediler. Esad rejimi de Batı'nın bu tutumunu gördü ve ortaya çıkan çelişkilerden yararlanarak kendisini ayakta tuttu. Esad'ın ayakta kalma diyalektiği böyledir.

Ortadoğu'da sistemin siyasal olarak, toplumsal olarak inisiyatifini kaybettiği, iki yüzyıllık bütün çabalarının önemli oranda boşa çıktığını söyleyebiliriz. Kuşkusuz kapitalist modernist sistem tümden başarısız oldu, Ortadoğu'ya hiç etkide bulunmadı demek yanlıştır. Her yerde biraz işbirlikçileri ve dayanakları var. Ama esas olarak kapitalist modernist sistem Ortadoğu'da başarısızdır, yenilgiye uğramıştır, kaybetmiştir. İki yüzyıllık kapitalist modernist müdahale ve kapitalist modernitenin işbirlikçisi olan ya da ona dayanarak kurulan ulus-devlet zihniyeti iflası yaşamaktadır. Son iki yüzyılda Ortadoğu'ya giren ulus-devlet zihniyeti de dağılıyor. Zaten Ortadoğu'nun başına ne getirdiyse ulus-devlet zihniyeti getirdi. Kapitalist modernite getirdi. Ortadoğu'da önceden de baskılar vardı, zulümler vardı, savaşlar vardı. Dinsel topluluklara baskılar vardı. Ancak bin yıl önce, iki bin yıl, beş bin yıl önce şu anda Ortadoğu'da yaşananlar yaşanmamıştır. Yahudilik, Hıristiyanlık, İslamiyet bu topraklarda hakim olmuştur. İlk dinler ortaya çıktığı zaman diğer dinleri etkisizleştirmek istemiş, ideolojik mücadeleler, çeşitli mücadeleler ve savaşlar, kendini etkin kılma çalışmaları olmuştur. Bu dönemde belli acılar yaşanmıştır. Ama belirli bir düzen ve sistem kurulduktan sonra her şey bazı ahlaki, toplumsal ve insani kurallar çerçevesinde seyretmiştir. İslamiyet bin beş yüz yıldır bu topraklardadır. Bin beş yüz yıldır bu coğrafyada, son yüzyıllara kadar Ortadoğu'da Hıristiyanların bu düzeyde sürüldüğü, katledildiği, farklı etnik ve dinsel toplulukların bu düzeyde katliama uğradığı başka yüzyıl yoktur.

Kapitalist modernist sistem bir soykırım sistemidir

Yüz yıl önce burada Hıristiyanlar toplu ve güçlü biçimde yaşıyorlardı. Güney Kürdistan, Hakkari, Mardin, İran'ın sınırları ve Qamişlo'da Asuri Süryaniler doludur. Öyle ki, 19. yüzyılda batıdan gelen milliyetçi rüzgarların etkisiyle devlet kurma girişimleri bile olmuştur. Ermeniler Kürdistan'da neredeyse yarı yarıya yaşıyorlarmış. Yani farklı etnik ve dinsel topluluklar bu coğrafyada yan yana, hatta iç içe yaşıyorlardı. Ne zamanki kapitalist modernite gelmiş, bu topraklarda etnik ve dinsel soykırım başlamıştır. Bunu böyle görmek gerekiyor. Kapitalist modernitenin ne olduğunu anlamak açısından bu gerçeği öğrenmek önemlidir. Kapitalist modernite ne kadar güzel bir sistem, insanlığa neler neler getirdi denilerek yutturulmaya çalışılıyor. **Kapitalist modernist sistem bir soykırım sistemidir**. Ulus-devlet karakterinden sonra tamamen bir soykırım sistemi olmuştur.

1648 Westwalya Antlaşması'yla ulus-devletlerin birbirlerini kabulüyle bugünkü Birleşmiş Milletler gibi ulus-devletlere dayalı bir sistemin kuruluşu, ulus-devletin statü haline gelmesi, meşrulaşması, yükselen bir değer haline gelmesi ve kendisini kabul ettirmesinden sonra yaşanan sadece Ortadoğu'da değil, bütün dünyada soykırımdır. Bunu bilmek lazım. Kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte Kürtler için de başlayan budur. Kürtler yüz elli yıl önce bu topraklarda egemen değiller, devlet değiller ama kendi kendilerini yönetir, yaşatır durumdadırlar. Devlet dışı toplumdur. Bu gerçeklik bugün Kürtlerin avantajı haline gelmiş bir durumdur. Devlet dışı toplum olmak, eski çağlarda bir yönüyle de özgür ve demokratik yaşama daha yakın olmaktır. Çünkü geçmiş dönemde, feodal dönem ve diğer dönemlerde kültürel soykırım yoktı. Hegemonik zihniyet devlet kurma üzerinedir. Toplumlar üzerinde hegemon olayım, beyinler üzerinde, bireyler üzerinde hegemon olayım anlayışı yoktur. Alan üzerinde, o coğrafya üzerinde hegemon olayım, benim siyasi egemenliğimi kabul etsin, tamamdır, anlayışı hakimdir. Bu hakimiyet kabul edildikten sonra nasıl yaşıyor, nasıl yiyor, nasıl içiyor fazla karışılmıyor. Kuşkusuz hiç karışmıyor değiller, ama esas olarak karışılmıyor. Kapitalizm ise insanların beynine, tek tek hücrelerine kadar nüfuz etmek istiyor. Kapitalizm öncesi böyle bir şey yoktur. Köye, kasabaya nüfuz etmek yoktur. Kendi siyasal egemenliğini kabul etsin yeter. Kürt tarihinde hep söylenir ya, Osmanlı Batı karşısında sıkışınca o zaman vergi ve savaş dönemlerinde zorunlu askerlik düzeni kurmaya yöneliyor. Önceden hiç karışmıyor. Kendi kendini yönetmesine karışmıyor.

Kapitalist modernitenin dünyada geldiği durum, özellikle tüketim toplumuyla daha da derinleştirdiği özellik bütün bireye hükmeden, insanın günlük yaşamına hükmeden, yönlendiren bir hegemonik sistemdir. İnsan iradesini kıran, toplumları dağıtan bir sistemdir. Toplum kırım diyoruz ya, kapitalizm eşittir toplum kırımdır, insan kırımdır. Bütün kırımların sistemidir. Bu açıdan kapitalizmi doğru anlamak, onun Ortadoğu'ya yansımalarını doğru değerlendirmek gerekir. Önderlik kapitalizmin Ortadoğu'ya yaklaşımlarını, AİHM savunmalarında da, Ortadoğu savunmasında da, birçok savunmasında da kapsamlı bir biçimde anlatıyor. Nasıl sonuçlar yarattığını kapsamlı biçimde irdeliyor. Kapitalizmin Ortadoğu'ya girişinin sonuçlarını şimdi en ağır biçimde yaşıyoruz. Önderlik en son mektubunda El Kaide'yi değerlendirdi, IŞİD'i değerlendirdi, bunlar dedi kapitalist modernitenin gübreliğinde yetişen sapkın hareketlerdir, dedi. Yani kapitalist modernitenin yarattığı bir şeydir. **El Kaide ve IŞİD, Ortadoğu gerçeğinin yarattığı bir olay değildir, kapitalist modernite yaratmıştır.** Bir nevi kapitalist modernitenin siyasal, sosyal yaşam tarzı ve kültürü öyle bir doğum yaratmıştır. İnsanlarda ucube doğumlar olur ya, IŞİD ve El Kaide de öyle bir şeydir. Kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki iki yüzyıllık gübreliğinde ortaya çıkan durumdur.

ABD ajan İslam üzerinden Ortadoğu'yu hakimiyet altına almak istiyor

ABD işbirlikçi İslam yaratıyorum derken böyle bir gerçeklik ortaya çıktı. kapitalist modernizmin el attığı bir yerde çıkacak İslam da böyle olur. ABD gelinen aşamada şu politikaya varmıştır; Ortadoğu'nun direndiğini ve bizim de bir alternatif olarak çıktığımızı görmüştür halkların büyük tepkisini de görmüştür. Halklar çok öfkelidir. Eğer etkili bir siyaset yürütülürse, kapitalist modernite süpürülüp atılacaktır. ABD kendisine yönelik böyle bir gücün ortaya çıkacağını görerek IŞİD gibi çeteleri kullanmak istemiştir. Böylece Ortadoğu'daki demokrasi ve özgürlük potansiyeli dağıtılacak, IŞİD gibi İslam'ı kullanarak gelişen güçleri de böyle bir savaş içinde tutarak kendisi için tehlike olmaktan çıkaracaktır. Önderlik, Osmanlı İmparatorluğu İslamiyet'in enerjisini alarak ta Avrupa'ya kadar gitmişti, diyor. Şimdi de Ortadoğu halkları çok öfkelidir, bir öfke patlaması yaşanıyor. Bunu IŞİD ve başka çevreler kullanmak istiyor. Öte yandan halkların özgürlük ve demokrasi eğilimi Rojava gerçeğinde olduğu gibi güçleniyor. İran ve Türkiye böyle bir ortamda kendilerini etkin kılarak sistemi zorlamak istiyor. ABD böyle bir ortamda böl, parçala, yönet politikasıyla bütün güçleri zayıflatma stratejisine yönelmiştir. Bütün güçleri zayıflatmak ve en sonunda üzerinde hakimiyet kurmak istiyor. İslamcı güçleri de zayıflatacak, herkesi zayıflatacak, herkesi kendisine muhtaç edip Ortadoğu'yu kendisine muhtaç hale getirecek.

Hala da Ortadoğu'yu teslim alma stratejisi esas olarak işbirlikçi ajan İslam üzerine kuruludur. Onun örnek modeli Fetullahçılardır. Şu anda ABD'nin üzerinde çalıştığı proje **Fetullahçılar projesi**dir. Fetullahçı modeli bütün Ortadoğu'da hakim kılmak istiyor. Şu anda AKP biraz üzerine gidiyor ama AKP içinde de böyle bir modele yatkın kesim var. Türkiye yarı Ortadoğu, yarı Avrupa gibi bir yerdir. Bu açıdan ajan İslam üzerinden Ortadoğu'yu hakimiyet altına almada en uygun ülke Türkiye'dir. İlk önce böl, parçala, yönetle Ortadoğu halklarının iradesini kıracak, sonra da Fetullahçılar gibi -tabii Türkiye'de Fetullahçılar olur, Mısır'da başka bir şey olur, Suriye'de başka bir şey olur- bir ajan İslam'la Ortadoğu fethedilecektir. Şu anda ABD'nin Ortadoğu'daki politikası budur. Herkesin iradesini kırıp, zayıflatıp sonunda yerel fetullahçılarla bölgeye hakim olmak istiyor. Ama mevcut statükocuların ya da kapitalizmin gübreliğinde yetişen IŞİD ya da başka güçlerin gelişme şansı ve geleceği yoktur. Onlar boşluktan yararlanmıştır. Boşluktan yararlanan güçlerdir. Onların bölgeye bir proje, bir sistem, özgür ve demokratik yaşam sunma imkanı yoktur.

Kapitalist modernitenin de Ortadoğu için sunacağı yeni bir yaşam modeli yoktur. **Kapitalist modernitenin işbirlikçi İslam projesi tutmaz.** Çünkü Ortadoğu manevi uygarlık dünyasıdır, Avrupa ve ABD ise maddi uygarlık dünyasıdır. Manevi uygarlığın gücü maddi uygarlığın gücünden her zaman yüksektir. Yunanlı bir filozof, türkülerin gücü kanunların gücünden her zaman daha fazladır, demiş. Önderlik sanata metafiziktir, dedi. Manevi uygarlığın gücü maddi uygarlıktan yüksektir. Diğeri günlük yaşamdır. Manevi uygarlık ise tarihsel kökleri derinlere salan bir uy-

“Önümüzdeki dönem büyük bir mücadele dönemidir. Bir yandan kapitalist modernitenin gerici işbirlikçi güçleriyle, diğer yandan IŞİD ve El Kaide gibi çevrelerin İslam maskeli kapitalist modernist karakteriyle aramızdaki mücadele keskinleşecektir. Önümüzdeki dönem bizim açımızdan devrimci mücadelenin geliştiği bir dönem olacaktır. Böyle bir döneme giriyoruz.”

garlıktır, bir yaşama biçimidir, bir duygu ve düşünce biçimidir. Bu açıdan kapitalist modernist sistemin işbirlikçi ajanla, şununla bununla Ortadoğu'da hakim olması mümkün değildir. Bu çabalar nafiledir. Bu bakımdan tek seçenek, tek çözüm Önder Apo'nun kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik toplum paradigmasıdır. Önder Apo'nun bu manevi uygarlığı çok iyi anlayan, dervişler, bilgeler, peygamberlik geleneği denen, Ortadoğu'nun bütün manevi dünyasını çok iyi anlayan ve çok iyi kavrayan, bu temelde Ortadoğu'daki manevi uygarlıkla insanlığın bütün dünyada biriktirdiği diğer değerlerin hepsinin sentezini yaparak ortaya koyduğu demokratik uygarlığın bugünkü somut ifadesi olan demokratik modernite projesi dışında Ortadoğu'da farklı bir seçeneğin gerçekleşmesi mümkün değildir. Önderliğin tezi, demokratik modernite sistemi manevi uygarlığın bugün güncelleşmiş biçimidir. Artık anlamı kalmayan dogmatik yanları ve belli gerilikleri atarak oluşturulan demokratik modernite tezi, halkların tek seçeneği haline gelmiştir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite çizgimiz, demokratik uygarlık çizgimiz büyük bir mücadele içine girecektir.

IŞİD'in saldırısından sonra çok sayıda Ezîdî genci silahlandı

Devrimci mücadele çağına giriyoruz

Önümüzdeki dönem büyük bir mücadele dönemidir. Bir yandan kapitalist modernitenin gerici işbirlikçi güçleriyle, diğer yandan IŞİD ve El Kaide gibi çevrelerin İslam maskeli kapitalist modernist karakteriyle bizim aramızdaki mücadele keskinleşecektir. Önümüzdeki dönem bizim açımızdan devrimci mücadelenin geliştiği bir dönem olacaktır. Böyle bir döneme giriyoruz. Bugün dünya ve Ortadoğu devrimler çağını yaşıyor. 1850'ler devrimler ve köylü isyanları çağıydı, 20. yüzyılda bir dönem böyle bir hava esti. Şimdi ise Ortadoğu'dan başlamak üzere gerçek anlamda bir devrimler çağına giriyoruz. Bir devrimci mücadele çağına giriyoruz. Kapitalist modernitenin krize soktuğu Ortadoğu'da IŞİD'in müdahaleleri krizi daha da derinleştirmiş, amiyane deyimle tam bir devrimci durum ortaya çıkarmıştır. Tabii bu devrimin modeli, yöntemi, tarzı farklıdır. Yeni koşullara ve yaklaşımlara göre olacaktır. Klasik devrimler gibi olmasa da, gerçek manada radikal mücadele dönemine giriyoruz.

Bu yönüyle önümüzdeki dönemde **Ortadoğu'da bu mücadeleyi göze alanlar, mücadele yürütenler kazanacaktır.** Bu en fazla da bizim için geçerlidir. Bu dönemde Ortadoğu'daki gelişmeler bize aktif mücadele etme çağrısı yapıyor. Tam da PKK'liliğin, Apoculuğun devrimcilik yapma zamanıdır. Devrimciliğimizi yeniden ayaklandırma, yeniden etkili kılma zamanıdır. Ortadoğu'nun koşulları kesinlikle böyle yaklaştığımız zaman kazanacağımızı ifade ediyor. Bunun böyle altını çizmek gerekiyor. Pasif davranmak, inisiyatifsiz davranmak, seyretmek, izlemek, tereddütlü olmak kesinlikle kaybetmeyi getirir. Böyle bir dönemden geçiyoruz. Bu dönemde bu tarzla mücadele edenler ve aktif olanlar kazanacaktır. Önder Apo'nun zaten bize öfkesi de bundandır. Önder Apo'nun mektubunda dediği şudur; irade ve yaratıcılık zayıflığı vardır. Yüz bin kişilik gücünüz var, yüzde birini bile kullanmadınız, diyor. Yani mücadeleyi yürütme iradeniz yok. Nerede, nasıl adım atmanız gerektiği konusunda iradeniz yok. Yaratıcılıkla yerinde gereken adımı atıp mücadeleyi geliştirme iradeniz yok, diyor. Bunu mektubunda özellikle vurguluyor. Gerçekten de öyledir. Önderliğin tespitleri isabetlidir. Cezaevindeki tecrit koşullarından dışarıdaki bu gerçekleri görmek gerçekten de şaşırtıcıdır. Geçen dönemde biz hareket olarak bu iradeyi gösteremedik. Gösterseydik Türkiye'de de Ortadoğu'da da daha büyük kazanacaktık.

Ancak fırsat hala kaçmış değildir. Ortadoğu'daki devrimci durum daha da derinleşmiştir. Türkiye'de Kürt sorununu çözme ve Türkiye'yi demokratikleştirme imkanları daha da artmıştır. Devrimci durum vardı, kriz vardı, IŞİD gelmiş, bunu daha da derinleştirmiştir. Aslında IŞİD bazı konularda katalizör görevi görmüştür. Hegel'in meşhur kitabı Faust'unda mepisto var. O, bütün gelişmelerin dinamiğini yaratıyor, yani kışkırtan, gelişmeleri sonuca ulaştıran, büyük gelişmeleri ve devrimleri ortaya çıkartan işlev görüyor.

Şimdi IŞİD de bu rolü oynuyor, oynamıştır. Mecburen oynamıştır. Kaos var, kriz var. ABD de bu kaosu kendi lehine çevirmek için bu gücü kullanmak istemiştir. Çünkü kendisi Ortadoğu'yu dizayn edemedi. IŞİD eliyle Ortadoğu'yu kendi çıkarlarına uygun konuma getirmek istemiştir. Ama ABD'nin, Batı'nın IŞİD'i kullanması da ters tepmiştir. Ona göre Irak'ta bir Sünni devleti kurulacak, bir Şii devleti kurulacak, hatta Suriye üçe bölünecekti. IŞİD eliyle böl, parçala, yönet stratejisini hayata geçirip Ortadoğu'ya hakim olacaktı. Ama ne oldu? Ters tepti. Ondan da sonuç alamadı, şimdi onun da başına bela olmuş. En son Amerikalı bir gazetecinin kafasını kesmişler. IŞİD'in eylemleri Ortadoğu'yu daha da karıştıracak; bazı gerçeklerin daha berrak biçimde gözler önüne serilmesini sağlayacak. Nitekim IŞİD'in hamleleri ve uygulamaları bizim mücadele meşruiyetimizi daha da geliştirdi. Geçmişte bizi dünyaya neredeyse lanetli gösterenler, şimdi PKK'ye farklı bakmaya başlamışlardır. Bu ortamda gelişen mücadelemizin meşruiyetiyle yaratılan tüm olumsuzlukları kıracağız. İnsanlık vicdanının da, demokratik ilerici insanlığın, vicdanlı insanlığın değerlerini de arkamıza alacağız, Ortadoğu'da devrimci mücadeleyi geliştireceğiz. PKK'nin, hareketimizin böyle bir mücadeleyi geliştirme gücü vardır.

Mevcut durumda IŞİD'e karşı mücadeleyi geliştirmek hem zorunlu hale gelmiştir, hem de devrimimizi yaygınlaştırmak ve derinleştirmek için bu gereklidir. Kuşkusuz doğru yaklaşımla, doğru yöntemle ve doğru savaş tarzıyla. Savaş tarzımızda hala yanlışlıklar var. Büyük bir deneyim sahibi olduğumuz gerilla savaş tarzını daha etkili kullansak IŞİD karşımızda tutunamaz, kaçıp gider. Sadece cephe tutmakla ve cepheyi savunmakla IŞİD'e karşı başarı elde edilemez. Böyle bir savaş tarzı IŞİD'in tekniğine de, savaş tarzına da uygundur. Dolayısıyla bu tarzı aşıp gerilla gücümüzü en etkili biçimde kullanmalıyız. Kuşkusuz hatları tutacağız, belirli hatları bırakmayacağız; ama böyle bir hat ve cephe oluştuktan sonra da gerillayı etkili biçimde kullanacağız. Sağından, solundan, önünden, arkasından gerillayı etkili bir biçimde kullanarak vuracak, yıpratacak, ondan sonra da üzerine gidip bulunduğu alanlardan söküp atacaksın. Böyle bir savaş tarzı karşısında IŞİD dayanamaz. Ancak şimdi bu yetersiz uygulanıyor. Hiç yıpratmadan, gerilla taktiklerini kullanmadan, sadece cepheden savaşla IŞİD mevzilerini düşürmek tabii ki zor olur. Çünkü tekniği böyle bir durumda onu ayakta tutuyor. Ama belirttiğimiz tarzda savaşılırsa kesinlikle bizim savaş tarzımızın önünde duramazlar. Biz artık savaş toplumu haline gelmişiz, savaş kültürümüz var. Bu savaş kültürü dünyada başka bir toplumda ve güçte yoktur. IŞİD toplama güçtür. Savaş kültürümüzü, tarzımızı, vurucu karakterimizi iyi kullanıldığımızda kesin sonuç alırız. Bizdeki moral güç ve ideolojik güç de onları süpürüp atar.

Kürtler savaşçı bir topluluktur. Bin yıllar önce de böyledir, yüz yıllar önce de böyledir. Geçen yüzyılda fiziki ve kültürel soykırımla Kürtlerin bu karakteri ortadan kaldırılmak istenmişse de, kırk yıllık mücadelemizle Kürtlerin tarihte var olan bu savaşçı karakterini güçlü bir biçimde açığa çıkarmış bulunuyoruz. Kürt savaşçılığından söz edilirken İskender ve orduları döndüğünde Kürtlerin onları nasıl perişan ettiği yazılır. Kürtler gerçekten savaşçıdır. Önderlik defalarca kırk bin dağlı Kürt silahlanırsa ne yapacaksınız, dedi. Bu yönüyle biz Ortadoğu'nun krizi, çıkmazı ortamında bu devrimci durum ortamında PKK'nin savaş tarzıyla, ideolojisiyle müdahale ettiğimiz zaman Ortadoğu'da devrimci rolümüzü etkili biçimde oynarız. Onun için olaylara çok dar yaklaşmamak lazım. Sorun sadece **Kobanê** ve **Şengal**'de yürütülecek bir direniş değildir. Direnişi bazı alanlarla sınırlandırarak ne Ortadoğu'nun ne Rojava'nın ne Güney'in ne de Kürdistan'ın diğer parçalarının ihtiyaçlarına cevap verebiliriz. Mücadeleyi çok geniş bir cephede, geniş ittifaklarla yürütebilmeliyiz. Buna cesaret edebilmeliyiz. Kürtler bunu yaparsa zaten özgürlüğü hak ederler, yoksa hak etmezler.

Her türlü saldırı ve savaşa hazır olmalıyız

İsrail'in iki temel stratejisi var. Birincisi, bütün komşu Arap ve İslam devletlerinin içini karıştırmak, zayıflatmak, onların zayıflığı ve karışıklığı içinde kendi hakimiyetini sürdürmektir. İkincisi ise dört cephede savaşma stratejisidir. Türklerin iki buçuk cephede savaşma stratejisi olduğu söylenir. İsrail ise gerekirse on cephede savaşacak biçimde kendisini örgütlemiştir. Sadece Suriye cephesinde, Mısır ya da Ürdün cephesinde değil, gerekirse Türkiye de, Irak da, İran da dahil her cephede savaşma stratejisi vardır. Başka türlü ayakta kalamayacağı düşüncesindedir. Hepsi birleşir, üzerime gelir, beni ezer, anlayışına sahiptir. O zaman benim savaş stratejim de hepsi üzerime gelse de hepsini yenilgiye uğratma üzerine kurulmalıdır, diyor. Zaten 1967-71'de bütün Araplar birleşti, hepsini kaç günde dağıttı ve yenilgiye uğrattı. Bu, gerçekten de bir organize savaş stratejisidir. Biz İsrail'in bu politikalarını ve uyguladıkları bu savaş stratejisini doğru bulmuyoruz. Yanlış bir politik zihniyetin ürünüdür. Ancak Kürdistan gerçeği ve bugünkü Ortadoğu durumu dikkate alındığında Kürtlerin her cephede savaşacak bir biçimde kendini örgütlemeleri, böyle bir motivasyon içinde bulunmaları şarttır. Gerekirse birçok cephede savaşmasını bilmelidirler. Bundan kaçınmamalıdırlar. Kuşkusuz bunu derken böyle olsun demiyoruz. Ama ya özgürlük ya kölelik dayatıldığı zaman her güçle savaşacak konumda ve hazırlıkta olabilmeliyiz. Bunu yapabiliriz. Böyle bir sürece giriyoruz. Zaten Rojava'da savaşıyoruz, Kuzey'de savaşıyoruz, IŞİD'le hem Rojava'da hem Başur'da savaşıyoruz. Önderlik, İran

“Klasik devrimler gibi olmasa da, radikal mücadele dönemine giriyoruz. Bu yönüyle önümüzdeki dönem Ortadoğu'da bu mücadeleyi göze alanlar, mücadele yürütenler kazanacaktır. Bu en fazla da bizim için geçerlidir. Bu dönemde Ortadoğu'daki gelişmeler bize aktif mücadele etme çağrısı yapıyor. Tam da PKK’liliğin, Apoculuğun devrimcilik yapma zamanıdır.”

Kürtlerin haklarını tanımaz ve idamları sürdürürse onlara karşı da mücadeleyi geliştirin, demiştir. KDP de zaman zaman gerilim yaratmaktadır. Tutumuyla, davranışıyla tehditlerde bulunmaktadır. Bu gerçeklik, bizim hareket olarak her türlü saldırıya ve savaşa hazır olmamız gerektiğini gösteriyor.

Bu düzeyde ve kapsamda bir savaş yürütme kapasitesine ulaşmamız gerekiyor. Yapabilir miyiz, yaparız. Niye? PKK'nin çıkış koşullarında bu var zaten. PKK ortaya çıkarken koşulları o kadar zordu ki, zorun zoruydu. O koşullarda ortaya çıkan PKK, bu koşullarda on güçle de savaşabilir. Öyle koşullarda ortaya çıktı, öyle koşullarda bu güne geldi. Bu açıdan **Ortadoğu’daki mevcut devrimci durum ve bu devrimci duruma yaklaşım gerçekten devrimci olmalıdır.** Öyle yaklaşmalıyız. Bu bakımdan dar, Türkiye'ye ya da Rojava’ya sınırlayan bir yaklaşımdan çıkıp bütün Ortadoğu halklarını özgürleştirecek, demokratikleştirecek, devrimi gerçekleştirecek bir strateji, bir yaklaşım içinde olmamız lazım. Kesinlikle işbirlikçilikle, dar milliyetçilikle Kürtler hiçbir şey elde edemezler, kaybederler. Kürtlerde milliyetçi yaklaşım kaybetmektir. Çünkü milliyetçilik dar düşünür, ufuksuz düşünür, Ortadoğu'yu ve dünyayı kavrayamaz, mücadele edemez. Onun için de her zaman bir ‘dayım’ olsun der, ABD ya da şuna dayanayım, kazanayım der. Bugün var, ama yarın olmayabilir. Bunun güvencesi yoktur. Bu yönüyle bizim mücadele stratejimiz Ortadoğu'da bütün ülkeleri demokratikleştirme stratejisi olmalıdır. Demokratik devrimin bütün ülkelerde gerçekleşmesine öncülük etmek, bu kondu rol oynamak görevimiz vardır. Türkiye'de de, Suriye'de de, İran'da da, Irak'ta da bu yönlü rol oynama yaklaşımı olmalıdır. Bize ne Türkiye'den, bize ne Irak'tan, bize ne Suriye'den, bize ne İran'dan dememeliyiz. Derse Kürt kaybeder. Kürt’ü özgürleştirmek için Irak’la, Suriye’yle, Türkiye’yle, İran’la ilgileneceğiz. Diğeri yanlış yaklaşımdır; Kürdün kaybetme yaklaşımıdır. Türkiye'nin demokratikleşmesiyle ilgilenmeyen Kürt kaybetmiştir. İran’ın, Irak’ın, Suriye’nin demokratikleşmesiyle ilgilenmeyen Kürt kaybetmiş Kürt’tür. Bu açıdan geniş ufuklu bakmak, bütün alanlarda demokratik devrimi geliştirici bir yaklaşım içinde olmak Kürdün özgürlük diyalektiği ve kanunu olarak görülmelidir.

Durumun daha iyi kavranması için burada bir konuyu bir daha vurgulamak istiyorum. Eskiden faşistler, tüm İslamcılar sosyalizmi Yahudiler icat etmişlerdir, Yahudiler sosyalizmi icat ederek milletlerin dini hasetlerini yok ederek kendilerine bölgede ve dünyada yaşam alanı açmışlardır, biçiminde değerlendirmelerde bulunurlardı. Onlara göre Yahudiler bölgede hakim olmak için, bütün ülkelere hakim olmak için sosyalizmi icat etmişlerdir, böylelikle milliyetçilik törpülenecek, din törpülenecektir. Sosyalizm dinin, milliyetçiliğin törpülenmesi olduğundan Yahudiler rahatlıkla Rusya’da, Avrupa’da, dünyada hakim olacaklardır. Onun için sosyalizme Yahudilerin dünyaya hakim olma ideolojisidir derler ve böyle tanımlarlardı. Tabii Yahudiler bunu bilinçli yapmamışlardır. Sosyalizmi icat edelim, dünyaya hakim olalım gibi bir anlayışla hareket etmemişlerdir. Ezildikleri için, bir de kültürel derinlikleri olduğu için vicdanı olarak sosyalizme yönelme eğilimleri güçlenmiştir. Ama Kürtler hem ideolojik olarak, hem stratejik olarak bilinçli bir biçimde Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin temel hedefi almalıdırlar. Demokratik paradigmayla bütün Arap, Türk, Fars, Kürt milliyetçiliğinin, gericiliğinin damarlarını söküp atmak, böylelikle tüm Ortadoğu'yu demokratikleştirerek kendilerini güvence altına almalıdırlar. Kuşkusuz bunun için Kürtleri ilik önce kendilerini demokratik bir sisteme kavuşturmalıdırlar. Yani Kürtlerin Ortadoğu'da bilinçli demokratikleşme stratejisi olmalı. Eğer Ortadoğu demokratikleşirse o zaman Kürtler özgür ve demokratik yaşayabilir. Çünkü demokratikleşmiş toplumlar farklı kimlikler ve kültürlerle yan yana yaşayabilirler. Biz böyle bir Ortadoğu yaratırsak bu aynı zamanda Kürtlerin özgürlüğü ve demokratik yaşam mücadelesidir.

Bu gerçekleşmeden Arap, Türk, Fars milliyetçiliği her zaman tehlikelidir. Hepsi bir gün birleşir yine Kürtleri boğarlar. O bakımdan Önder Apo'nun demokratik devrim anlayışını, Ortadoğu'da bütün ülkelerin demokratikleşmesi anlayışını hem ideolojinin gereği olarak, hem de gerçekten sadece Kürtlerle ilgili olsa bile doğru ve gerekli olan bir çizgi olarak görmek lazım. Hele hele özellikle bugün kapitalist modernitenin iflas ettiği, statükocu devletçi ulus-devletlerin halklar tarafından kabul edilmediği, IŞİD gibi gerici güçlerin ortaya çıktığı bir coğrafyada demokratik devrim bayrağını, radikal demokrasi bayrağını, demokratik sosyalizm bayrağını alarak mücadele etmek kesinlikle bize kazandıracaktır. Belki de tarihte Kürtlerin önüne böyle bir fırsat çıkmamıştır. İlk defa Kürtlerin önüne hem kendilerini özgürleştirme hem de Ortadoğu'da yükselişe geçme zamanı gelmiştir. Fırsatıdır. Eğer bu gücü ve iradeyi gösterebilirsek, gerçekten bu ufukla yaklaşırsak Kürtlerin Ortadoğu'da kurtuluşu ve özgürlüğü olacaktır. Kürtler Ortadoğu'nun yükselen halkı olarak sadece Ortadoğu açısından değil, dünya açısından da tarihe geçecek devrimci demokratik bir rol oynayacaklardır. Kuşkusuz IŞİD’in yaşattıkları, Rojava’da yaşananlar, Şengal’deki trajedi çok acı bir durumdu. Böyle bir durumda da “*her işte bir hayır var*” deyip bu durumdan da hayır çıkarmak gerekir. Êzîdîlerin çektiği bu acıya da saygının gereği böyle devrimci ve mücadeleci yaklaşım göstermek gereklidir. Bunu Güney’de de, Rojava’da da, her yerde de göstermemiz lazım. Özellikle IŞİD gericiliğine karşı mücadele, doğru yaklaşırsak, bizi hiç olmadığı kadar büyük zaferlere taşıyacaktır. Eğer doğru yaklaşırsak, IŞİD gericiliğine karşı mücadele tüm parçalarda Kürt halkının özgürlüğünü ve zaferini ortaya çıkacaktır.

Bir yönüyle IŞİD belası önümüze çıkmış bir fırsattır. Böylelikle bütün Ortadoğu ve dünya halklarını yanımıza alma, kendi ideolojimizi ve paradigmamızı daha iyi anlatma zemini doğdu. Kaosu ve krizi derinleştirerek, Ortadoğu'yu halklar açısından yaşanılamaz hale getirerek çizgimizin netliğini ve açıklığını ortaya koymuştur. Onun için herkes iki güç yükseliyor diyor. Yani IŞİD ile PKK! IŞİD’in yükselişi yoktur, o bir habistir, urdur, hastalıktır. O hastalığa da çare bizim çizgimizdir. Bu açıdan Ortadoğu'da devrimci çizgimizi pratikleştirecek bir süreçten geçiyoruz. Süreci böyle ele alırsak Rojava'da da demokratik Suriye'yi rahatlıkla kurabiliriz. Uluslararası güçler de engel olmaz. Artık öyle bir noktaya geldik ki, Rojava’da bizim projemiz güçlenecek. ÖSO bile şimdi bizim yanımıza gelecek. Devlet güçleri bile bizim yanımıza gelecek. Alevileri kim kurtaracak? Alevileri kurtaracak olan, Suriye'de radikal demokrasi güçleridir. Başka türlü Alevilerin kurtuluşu yoktur. Aleviler eskisi gibi bir siyasi yaklaşımla varlıklarını sürdüremezler. Artık eski Suriye'yi yaratmaları mümkün değildir. Demokratik Suriye olmazsa IŞİD hakim olsa Şengal’de yapılan onlara da yapılır. Bu bakımdan herkesi kendi çizgimize getirme imkanımız var. Böyle bir demokratik Suriye'yi kurabiliriz.

Şengal, Maxmur direnişi olmasaydı, Hewlêr’i boşaltacaklardı

Gelinen aşamada KDP'nin Rojava politikası da boşa çıkmıştır. Çünkü devrim kendisini kabul ettirmiş ve meşrulaşmıştır. KDP'nin Rojava halkını kurtarıcı pozisyona girme hesabı da çökmüştür. Özellikle **Kobanê** direnişiyle ve Şengal’e müdahale etmesiyle Rojava Devrimi uluslararası alanda meşrulaşmıştır. Türkiye ilk başta girip müdahale edebilirdi ama artık giremez. Artık o momenti kaybetti. Rojava devrimi kendisini Türkiye'ye de kabul ettirecek durumdadır. IŞİD Rojava devrimini yenecekti, KDP de bundan yararlanıp bir kurtarıcı olarak Türkiye ile birlikte Rojava’yı işgal edecekti. IŞİD Şengal’e saldırmadan önce Barzani Rojava sınırına gitti, Rojava durumu geçicidir, hazırlanın Rojava’yı da savunacaksınız, dedi. Yani, Rojava Devrimi yenilecek, bize fırsat doğacak, biz gidip orayı da işgal edeceğiz, orayı da ele geçireceğiz hesabını dışa vurdu. Ancak IŞİD’in Şengal’e yönelmesiyle peşmergenin kaçmasından sonra KDP'nin Rojava Devrimini sarsacak bir etkisi kalmamıştır.

Şengal işgali ve buna karşı gösterilen direniş çok önemlidir. Bu olayın hepimiz açısından, Kürtler açısından değerlendirilmesi ve daha fazla işlenmesi lazım. Belki ilk günlerde KDP'yi fazla sıkıştırmamak için çok gündemleştirmedik, ama uygun biçimde işlemeye devam etmek lazım. Şengal olayı çok önemli derslerle doludur. Diyorlar bilinçli bırakmışlar. Bilinçli de bırakmış olabilirler, direnmemiş de olabilirler. Bilinçli bırakmasalardı da direnemezlerdi. Hewlêr bırakılmıştı, yarısı göçmüştü. Eğer Şengal direnişimiz olmasaydı, Maxmur’a müdahale etmeseydik Hewlêr’in hepsi boşalacaktı.

Şengal’deki KDP tutumu kabul edilemezdir. Biz daha önce uyardık ama bize izin vermediler. Dediler ki bizim sorumluluğumuzdadır, sonradan da bırakıp gittiler. Orayı bırakmak demek Êzîdîleri IŞİD’in kılıcı altına sokmak demektir. Êzîdî katliamına bile bile göz yummak demektir. Oradaki katliamdan KDP bizzat sorumludur. Biz de geç müdahale ettik. Böyle bir saldırıyı hissettiğimiz için önceden Şengal'e müdahale etme planlarımız vardı. Ama bu karar ve planlama daha pratiğe geçmeden böyle bir işgalle karşılaştık. Ama yine de erkenden müdahale ettik ve yüz binlerce insan kurtarıldı. Eğer Rabia erkenden alınmasaydı, erkenden müdahale edilmeseydi Êzîdîler tam bir soykırımla karşılaşacaklardı. Bunu önledik. Êzîdîler de herkes de bunu biliyor. Êzîdîleri bir katliamdan kurtardık. KDP kaçtı ve biz Şengal'e girdik. İlginç bir durumdur. Şengal’den kaç, Maxmur ve daha sonra Hewlêr’den kaç, ABD geldiğinde yine yiğitlik yap! ABD'nin desteğiyle Musul barajını aldılar. Kuşkusuz bu iyi bir gelişmedir. Ancak tüm yaşananlar peşmergenin direnme karakterinin kalmadığını ortaya koymuştur. Hewlêr’in kısa sürede boşaltılması, toplumun, peşmergenin direneceğine inancının kalmadığını da ortaya koymuştur. Gerçekten de Şengal ve Maxmur’daki direniş olmasaydı Hewlêr tümden boşalacaktı. Malı mülkü olanlar, önceden İstanbul’da yer hazırlayanlar da kaçışa hazırlanmışlardı.

Buradan şöyle bir sonuç çıkartmak lazım. **Kapitalist modernite Güney toplumunu bitirmiştir, değersizlik toplumunu yaratmıştır**. Değer kalmamıştır. Hewlêr’de ve birçok yerde değersizlik toplumu vardır. Gidin halk ne düşünüyor, duyguları nedir, gençliğin duyguları nedir? Hepsinin duygusu bir araba, bir ev almak, bir bilgisayar almak, varsa yenisini almak, bunlar da yetmez siyahi ya da Bangladeşli bir de köle almak! Güney’de değer bunlar olmuş. Derler ya, tam değersizlik toplumudur. Hiçbir manevi değer yoktur. İşte Güney Kürdistan petrol dolarlarla bu hale getirilmiştir. Gidin oradaki gençlerle tartışın, hiçbirisinin manevi değeri yoktur. Hiçbir duygusu yoktur. Hepsinin duygusu biraz daha fazla tüketim nesnesi elde etme üzerinedir. Tüketen varlıklar haline gelmişlerdir. Böyle bir çökmüşlük, çürümüşlük var ortada, onun için kaçıyorlar. Durdurulmaz da saldırılar devam etseydi hepsi giderdi. Bu bile kapitalist modernitenin Güney toplumunu nasıl değersizleştirdiğini ortaya koymaktadır. Kapitalist modernite kültürü, değerler toplumu ve manevi uygarlığın merkezi olan Kürdü bile tüketmiştir. Hewlêr gerçeğinde bu durumlar rahatlıkla görülebilir. Peşmergeler de onun için kaçıyordu. Çünkü kapitalist modernite kültürü ortamında onlar için de önemli olan manevi değerler ve ülke değildir. Tek değer, maddiyattır. Bu nedenle gider yaşamımı İstanbul’da da, Avrupa’da da Amerika’da da sürdürürüm diyor. Nerede tüketim malzemelerine ulaşacaksa oraya gider. Basit yaşamak için neresi gerekiyorsa oraya gider. Bu da Güney Kürdistan'daki siyaset anlayışını, yaşam anlayışını, kültürün ne hale geldiğinin çok açık göstergesidir. Güney'deki bu durumun iyi izah edilmesi, ortaya konulması gerekiyor.

Maxmur’daki direniş istediğimiz gibi olmadı. IŞİD beklenmeden gerilla saldırıları yapılsaydı sonuç daha farklı olurdu. Maxmur’da biraz tereddütlü yaklaşıldı. Kendi gücümüze, öz gücümüze güvenmede zayıflık vardı. Halbuki, saldırmadan önce gerilla harekete geçseydi IŞİD erkenden kırılır, bu da IŞİD’e karşı mücadeleyi daha güçlü hale getirirdi. Laleş ve Şêxan’a geç gittik. Halkın panik olduğu anda gideceğimize, biraz ortalık durulunca gittik. Bunlar, bizlerin de devrimci tarzında zayıflık olduğunu gösteriyor. Gerillanın gücünün tüm kapasitesi kullanılamadı. Güney halkı da, YNK başta olmak üzere siyasi güçler de gerillanın savaşması için gelmesini istediler. Birkaç tabur gönderildi. Daha da gönderilebilirdi. Sonradan ABD'nin müdahalesi, KDP'nin baskısıyla gerillanın gelişine eski sıcaklıkla bakmadıkları görüldü. Belli güçlerin gerilla güçleriyle peşmergenin birlikte savaşmasından rahatsız olduğu anlaşılmaktadır.

Güney’de PKK’nin itibarı yükselmiştir

Güney değişmiştir, artık eski Güney değildir, eski Güney olamaz. Gerillanın da, PKK'nin de itibarı çok yükselmiştir. Bundan daha ötesi olamaz. Bundan ötesi, armut piş, ağzıma düş olur. Özellikle orta alan denen yerlerde Kakailerdir, Şebeklerdir, Türkmenler var. Farklı kültürlerin yaşadığı alandır, hepsi de bizim paradigmamıza ve zihniyetimize destek verecek güçlerdir. Bu gerçeklik, Güney’deki bu topluluklar içinde de PKK'nin etkisinin artacağını göstermektedir. Çünkü bizim paradigmamız ve projemiz tam da Ortadoğu'nun halklar ve dinler mozaiğine cevap vermektedir. Ortadoğu gibi Irak da bir mozaiktir. Bize göre her etnik ve dinsel topluluğun özerkliği ve kendi öz savunması olmalıdır. Kürdistan federasyonu içinde Şengal’in, Kerkük’ün, Süleymaniye’nin ve başka alanların demokratik özerkliği olmalıdır. Kakailerin, Türkmenlerin özerkliği olmalıdır. Irak’ta Sünni ve Şii özerk bölgeleri olmalıdır. Bağdat, Belçika gibi tüm toplulukların iradesinin içinde olduğu ayrı bir yönetime kavuşabilir. Böyle bir demokratik yaklaşım hem Irak’ta demokratik birliği sağlar, hem de Kürdistan'da demokratikleşmeyi derinleştirir. Şengal demokratik özerklikle yönetilseydi ve öz savunması olsaydı böyle bir trajediyle karşılaşmazdı. Bu açıdan Şengal’in demokratik özerklik istemi ve öz savunmasını kurması doğru bir yaklaşımdır. Kürdistan federasyonu içinde demokratik özerk bölge olma istemleri desteklenmelidir. Biz böyle bir modeli Suriye'de de, İran'da da her yerde de savunmalıyız. Zaten Irak'ta böyle bir model uygulanırsa İran da uygulamak zorunda kalır. Zaten İran tarihinde farklı toplulukların kendi kendini yönetme gerçeği vardır. Kürdistan var, Bellucistan var, Huzistan var, bu yeni değil, bin yıl önce var. Bunun için doldurulursa İran demokratik bir karaktere kavuşabilir. Bu model dışında Ortadoğu'da sorunları çözecek, Ortadoğu'yu istikrara kavuşturacak, bu kavgaları ve savaşı durduracak başka bir şey yoktur.

Kerkük de Kürdistan federasyonuna bağlı özerk bir bölge olmalıdır. Kuşkusuz kendi öz savunmasını da yapmalıdır. Doğrusu budur. **Şengal işgali ve direnişi olmasaydı KDP ile YNK Kerkük üzerinde savaşacaklardı**. Petrol bölgesini kim alacak, hakimiyet kimde olacak savaşı vereceklerdi. Ulus-devletçi anlayış Güney’de var. Kürdistan Federasyonu da olsa ulus-devletçi anlayışla yönetilmektedir. Federasyonun hegemonu ben olacağım, ben yöneteceğim, her şeye ben hakim olacağım, Şengal’e de, Kerkük’e de ben hakim olacağım, Süleymaniye’ye de ben hakim olacağım zihniyeti vardır. Merkezi devlet, ulus-devlet anlayışı budur. Bu anlayışla kavga edeceklerdi. IŞİD saldırıları bu kavgayı durdurdu. Bizim önerimiz en doğru çözüm projesidir. **KDP'yi, YNK'yi Kerkük üzerindeki kavgadan çıkartıp, Kerkük’ü Kerküklülerin ve çevresinin yönettiği bir demokratik özerk yönetim haline getirmek gerekir**. Bunlar bütün sorunların çözüm kaynağıdır. Hegemonik olmayan, demokratik bir yaklaşımla Güney Kürdistan da hem istikrara kavuşur, hem de demokratikleştiği ve

"Halkların Demokratik Kongreleri, yani HDK'ler güçlendirilmeden HDP rolünü oynayamaz. HDK'ler demokratik özerkliğin temelidirler. Bu açıdan DTK'yı geliştirmek kadar HDK'lerin de tüm Türkiye'de gelişip güçlenmesi önemlidir. CHP'nin alternatif olamadığı görüldüğünden Türkiye'nin demokratikleşmesi için HDP'nin tek seçenek olduğu eğilimi gelişiyor."

topluma dayandığı için güçlenir. Rojava'da ve Suriye'de bu pratikleştirilmeye çalışılmaktadır. Zaten Kuzey'de böyle bir siyasi projeyi pratikleştireceğimizi kamuoyuna deklere ettik. Önder Apo, Kürdistan dört beş bölge olabilir, dedi. Türkiye'de, Karadeniz, Ege, Trakya ve diğer böğeler de demokratik özerklikle yönetilebilir dedi.

Dersim, Kürdistan'da kendi kimliği ve kültürüyle kendi kendini yöneteceği bir özerk bölge olacaktır. Kendi öz savunması da bulunacaktır. Bu, bizim projemizdir. Bu projeyi ortaya koyduğumuz için Dersim'de CHP kaybetti. Halk bununla bizim otoriter, hegemon bir yaklaşım içinde olmadığımızı, bütün inançların, kimliklerin özerkliğini kabul ettiğimizi gördü. Bu proje, Dersim'de karşılığını buldu. Sadece güzel laflarla insanları etkileyemezsin. Proje olursa etkilersin. Güney'de de bir proje olursa tüm toplumu ve halkları etkilersin. Bizim projemizle Irak'ta Sünniler bile bize yakınlaşır. Herkesin kendi bölgesini yönettiği, birbirine hegemon olmadığı, birbirini tamamladığı ve güçlendirdiği bir sistem Irak'ta da çok etkili olur.

IŞİD'i Xaneqîn'den Musul'a kadar her yerden söküp atmak lazım

Güney'de durumun değiştiği Barzani'nin Maxmur'a gidip gerillaya teşekkür etmesinden bellidir. Şengel için ilk önce kaçmadık dedi, sonradan hepsi için soruşturma açıyor, cezalandıracağız diyor. CNN'de Ceyda Karan açıkça KDP'nin kaçtığını söylüyordu. Kiminle konuştuysam peşmergenin kaçtığını söylüyor, diyordu. Çetin Çetiner KDP'nin önceden IŞİD'in geleceğinden haberi vardı ama buna rağmen tedbir almadı, çekildi, diyordu. Toplum da bunları biliyor. Bu nedenle Güney'deki zihniyeti eski hale getirmek mümkün değildir. Toplumu PKK'ye karşı kışkırtmak mümkün değildir. Güney Kürdistan ve Irak için projemizi ortaya koyarak nasıl bir Irak, nasıl bir Güney Kürdistan istediğimizi ortaya koyarak, siyasal, toplumsal, kültürel çizgimizi ortaya koyarak Önder Apo'nun çizgisini daha fazla etkili hale getirmek lazım. IŞİD'i söküp atmada peşmerge güçleriyle birlikte hareket etmek lazım. Özcesi, IŞİD'i Xaneqîn'den Musul'a kadar her yerden söküp atmak lazım. Bu konuda Sünnilerle de işbirliği yapmak lazım. Şengal'i aldık rahatladık ya da Qamişlo'yu aldık üzerinde oturalım biçiminde yaklaşamayız. Bu dönemde savaşmazsak, mücadele etmezsek, IŞİD'i ezmezsek o saldıracaktır. Böyle bir döneme giriyoruz. Koşullar IŞİD'e karşı kazanma imkanlarımızı arttırıyor. Uluslararası alan, insanlık bizi destekler, bölge halkları bizi destekler.

İran şu anda mücadelemiz ve ABD'nin IŞİD'e karşı gösterdiği tutumdan yararlanarak kendini yaşatmak istiyor. Irak'ta etkinliğini sürdürerek mevcut rejimini ve gücünü korumayı hedefliyor. Ama halklar ve toplumlar için projesi olmadığı için bu tedbirlerle uzun süre ömrünü sürdüremez. Bu açıdan bizim demokratik ulus projemizin İran'da da etkili olma potansiyeli çok yüksektir.

Tüm bu etkinliği sağlamak açısından İslam'a doğru yaklaşmak da şarttır. Ortadoğu'nun toplumculuğu bugün İslam'da somutlaşmıştır. Önceden Hıristiyanlıkta somutlaşmış, bir zamanlar Yahudilikte somutlaşmış, bir zamanlar farklı inanç formlarında somutlaşmıştır. Toplumsal değerler Ortadoğu'da bugün İslam formunda yaşatılıyor. Bu bakımdan **İslam'a da doğru yaklaşmadan IŞİD gibi çeteleri yenilgiye uğratamayız**. İslam'a doğru yaklaşarak, ve doğru projemizle başarılı olabiliriz. Onun için Önderlik demokratik İslam Konferansının yapılmasını sağladı. Buna, geç kalmış küçük bir müdahale dedi. İslam'ı ideolojimizin, sistemimizin, paradigmamızın bir parçası haline gelecek bir inanç, bir kültür olarak değerlendirmek lazım. Tabii ki bir İslam modeli, İslam devleti, İslam cumhuriyeti hedeflenemez. İslam'ın ve her türlü inancın iktidara alet olunmasına karşı çıkmak gerekmektedir. Ama devlet dışı toplum ve siyasal sistem çözümlerinde rolünü oynayabilecek bir inanç sistemidir. Bu çerçevede İslami kültürü ve değerleri sistemimizin parçası olarak görmemiz lazım. Kendi sistemimizin değerleri haline getirmemiz lazım. Bunu başardığımız takdirde ABD'nin ajan İslam'a dayalı projesi de çökecektir, IŞİD gibi onların gübreliğinde yetişen güçler de tasfiye olacaktır. Bunu böyle bilmek lazım. İslam'a doğru yaklaşılmazsa, İslam'daki toplumcu ve kültürel değerler sistemimizin değerlerinin bir parçası haline getirilmezse paradigmamızı doğru temelde pratikleştirmek mümkün olmaz. Toplumculuğu doğru ele aldığımızda İslami değerlerle de doğru buluşulur. Demokratik karakterli, bütün kültürlerin ve inançların yan yana yaşayacağı, demokratik karakterdeki İslam Êzîdîleri de Alevileri, Kakaileri ve diğer inançları da saygıyla karşılayacaktır. Demokratik sosyalizm içinde demokratik İslam da, kültürel İslam da vardır. O değerler de onun içindedir. Böyle ele alırsak, böyle yaklaşırsak hem Ortadoğu'da etkili ve güçlü oluruz, hem de karşımıza çıkan bütün güçleri etkisizleştirebiliriz. Bu yönüyle böyle büyük bir mücadelenin, büyük hamlenin bir boyutu da İslam'a doğru yaklaşmaktır. Yoksa provoke ediliyor. Kapitalizm modernite gübreliğinde yetişen güçler bu yetersiz yaklaşım ortamında kendini var ediyor.

Nasıl ki bütün kültürler demokratik sosyalizmin değeriyse, aynı zamanda İslam'ı da sosyalizmin kültürel ve demokratik değeri haline getirmek lazım. Bu en önemli yaklaşımdır. Bu, Ortadoğu'yu doğru anlamaktır. Çözümleyicidir. Bu doğru yaklaşımla kadın özgürlük çizgisini de geliştirdiğimiz zaman hiçbir gericilik önümüzde duramaz. Ortadoğu'nun manevi uygarlığına, değerlerine doğru bir cevap verirsek, bir de bütün özgürlükleri derinleştirecek, bütün demokrasileri derinleştirecek, kadın özgürlüğünü de güçlü biçimde pratikleştirirsek bu hareketin önünde hiç kimse duramaz. Bu yaklaşımı böyle ortaya koymak lazım.

Devlet üzerindeki baskıyı derinleştirmemiz gerekiyor

Kuzeyde de önemli bir mücadele düzeyi ortaya çıktı. Önderlikle görüşmelerin yapılması mücadelemizin geldiği düzeyin sonucudur. Kendiliğinden bu noktaya gelinmedi. Devlet, mücadelemiz karşısında zorlandı. Ancak şimdiye kadar AKP'nin attığı herhangi bir adım olmadı. Önderlik sabretti, sabır taşı çatlıyor, dedi. Önderlik son görüşmede bir haftalık zaman vermesinin devlete baskı yapmak amaçlı olduğunu vurguluyor. Demek ki baskı yapmadan olmuyor. Mücadele yapmadan olmaz. Biz mücadeleyle baskıyı yaratamayınca Önderlik baskı yapacak tutum geliştiriyor. Dolayısıyla bizim mücadeleyi ve devlet üzerindeki baskıyı daha da geliştirmemiz gerekmektedir. Yoksa AKP adım atmaz, demokratik siyasal çözüm de gerçekleşmez.

Şunu söyleyebiliriz, bu noktaya mücadelemizle geldik. Bizimle savaşsaydı 2013'te biterdi. Fetullah zaten hazırlanmış, bir de bizim savaşımız olsaydı biterdi. Bu yönüyle AKP zorlandığı için bu noktaya geldi. Eğer bu ortamda mücadele yöntemlerini zenginleştirip etkili kılsaydık sonuç da alabilirdik. Ancak basınımız da, siyasal alanımız da, gerillamız da bu sürece doğru yaklaşmadı. Önderlik orada görüşüyor, çözüm olacak gibi bir beklenti içinde olduk. Önderliğin elinde sihirli değnek yoktur. Mücadele gücüyle AKP o noktaya geldi, mücadele gücünü ayakta tutarak sonuç alabiliriz. Önderlik 1 Haziran 2013'te çatışmasızlık son bulmuştur, dedi. Bir buçuk yıl içinde doğru yaptığımız tek şeyin gerilla güçlerinin geriye çekilmesinin durdurmak olduğunu vurguladı. Mektuplarda Önderlik "*beni kudurttular*" diyor. Yani devlet sıkışmış, hükümet sıkışmış, ben bir yöntem buldum sonuca götüreceğim ama siz mücadele edip sıkıştırarak bu durumun gereğini yapmıyorsunuz, diyor. Devlet ve hükümet sıkışmış, mücadeleyle bir noktaya getirmişiz. Önderlik mevcut ortamda sonuca gidileceğini düşünerek bir süreç başlattı. Ama biz bu sürecin karakterini anlayıp mücadeleyi geliştiremediğimiz için Önderliğimizin yönetimini karşı taraf bir oyalama süreci haline getirmiştir. Bunun sorumluluğu bizlere aittir. Önderlik doğru bir politika izliyor, ama biz bunu sonuca götürecek yol ve yöntemleri geliştiremiyoruz. Çünkü doğru politikaları sonuca götürecek mücadele yol ve yöntemi bizim elimizdedir. Bu nedenle Önderlik bu görevi yerine getirmediğimizden öfkelenmekte ve eleştirmektedir. Önderlik, devletin kırk karakol, kırk baraj yapmasına siz yol verdiniz, diyor. Halbuki ateşkes demek, herkesin bulunduğu pozisyonda kalması demektir. Devlet bulunduğu pozisyonda kalmadığı halde, biz buna müdahale etmedik. Halbuki devlet bulunduğu konumda kalmadığı an bizim meşru savunma gücünü harekete geçirip vurmamız ve bu tür şeylerin yapımını engellememiz lazımdı. Bunları yapmak gerekirken heykel yapmak tabii ki sürecin gerektirdiği eylem biçimi yerine, başka şeylerle uğraşmak anlamına gelmektedir. Heykel yapımının eleştirisi de bu çerçevede anlaşılmalıdır. Yoksa işler iyi gidiyor, mücadeleye gerek yok gibi anlaşılırsa, bu daha kötü bir anlama olur. İstenen, mücadelenin daha fazla yükseltilmesi, Türk devletini çözüm adım atmaya zorlayacak mücadele gücünün ortaya konulmasıdır.

Geçmiş dönemde basınımız da mücadelesizliğe zemin oldu. AKP çatışmasızlık sürecini bize karşı kullanıyor. Sanki kendisi bir şeyler yapmış gibi elini güçlendiriyor, Önderliğe ve bize karşı kullanmaya çalışıyor. Geçen dönemde bekleyen, beklentili ruh hali tehlikeli olmuştur. Türkiye'deki bu yönlü duruşla ilgili çok kapsamlı değerlendirme yaptık. **Önderlik en son görüşme notunda BDP'yi, toplumu ve kitleyi mücadelesiz bırakmakla suçladı. Yani kitleyi sağa yatırmakla eleştirmektedir**. Bizi de gücümüzün yüzde birini kullanmamakla eleştiriyor. Tabii ki savaş demek her gün yüz asker öldürmek demek değildir. Gerektiğinde bu da yapılabilir. Ancak gelinen aşamada toplum mücadelesi, kitle mücadelesi, halk mücadelesi daha etkili sonuçlar alabilir. Halkımızın da büyük bir mücadele gücü vardı, harekete geçirseydik savaşmadan da sonuç alırdık. Bu yönüyle önümüzdeki dönemde bu durumu dikkate almamız lazım. Bu yönlü zayıflıkların giderilmesi lazım.

Önderlik AKP şu şu adımları atmadığı müddetçe süreçten söz edemez, süreçten söz etmeye hakkı yoktur, diyor. Evet bir çatışmasızlık var, onu da biz sürdürüyoruz. Aslında çatışmasızlığa son vermek için nedenimiz çok fazla. Daha doğrusu çatışmasızlığı sürdürecek hiçbir neden kalmamıştır. Çünkü AKP'nin yaptığı bir şey yok. Daha önce Önderlik Erdoğan'ın Çiller'den hiçbir farkı yoktur dedi. HDP'ye de "*siz savaş, silah ve gerilla işlerine karışmayın*" dedi. Sizin göreviniz sadece demokratik siyasetle uğraşmak, benimle birlikte diyalog sürecini yürütmektir, dedi. Çünkü her savaş, silah, gerilla değerlendirmesinde boylarını aşan biçimde konuşuyorlar ve hareketi zor durumda bırakıyorlar; devleti ve AKP'yi rahatlatıyorlar. Çünkü gerillanın da bir baskı gücü var. Hatta müzakere gücüdür. Ama buna yanlış yaklaşımlar var. Geçen dönemde de oldu. Bunların olmaması lazım. Bunlarla uğraşmayı bırakıp toplumu mücadeleye hazırlayan, mücadeleye sevk eden bir yaklaşımın olması lazım.

Diğer yandan mücadelenin bir boyutu da toplumu eğitme, inşa etmedir. Önderlik hep dokuz boyuttan söz ediyor. Bu konularda da bir şey yapılmamıştır. Basınımız bu konularda hiçbir şey yapmamıştır. Ekonomik, sosyal, kültürel konularda nasıl inşa edilecek, neler yapılacak, neler yapılmalı konularında rolünü oynamamıştır. Daha çok siyasal mücadele konusunda bir rol oynamaktadır. Bu artık mücadelemizin ihtiyacını karşılayamamaktadır. Kuşkusuz bu konuda belirli düzeyde rolünü oynuyor ama bu konuda da yetersizlik vardır. Mücadelenin inşa yanı, yani demokratik topluma dayalı mücadele etmede zayıflık olmuştur. Demokratik toplum örgütlü toplumdur. Yürüyüşe gelen, mitinge gelen, her şeye gelen, fedakarlık yapan toplumu örgütlü hale getirmemişiz. Bu da tabii geçen dönemde siyasal mücadelemizi zayıflatan etken olmuştur. Bunu böyle görmemiz lazım.

Örgütlü topluma dayanmadan, ya da süreklileşen bir örgütlenme ve ona dayalı toplumsal gücü göstermeden toplumun mücadelesini ve serhıldanları da süreklileştiremeyiz. Böyle olunca da Önderliğin çabalarını destekleme, gerillayla bütünleşme, gerillanın mücadelesiyle bütünleşerek mücadeleyi yükseltme sağlanamaz. Örneğin 2012'de gerilla savaştı ama toplum bu savaşla bütünleşerek daha etkili sonuçlar alınmasını sağlayamadı.

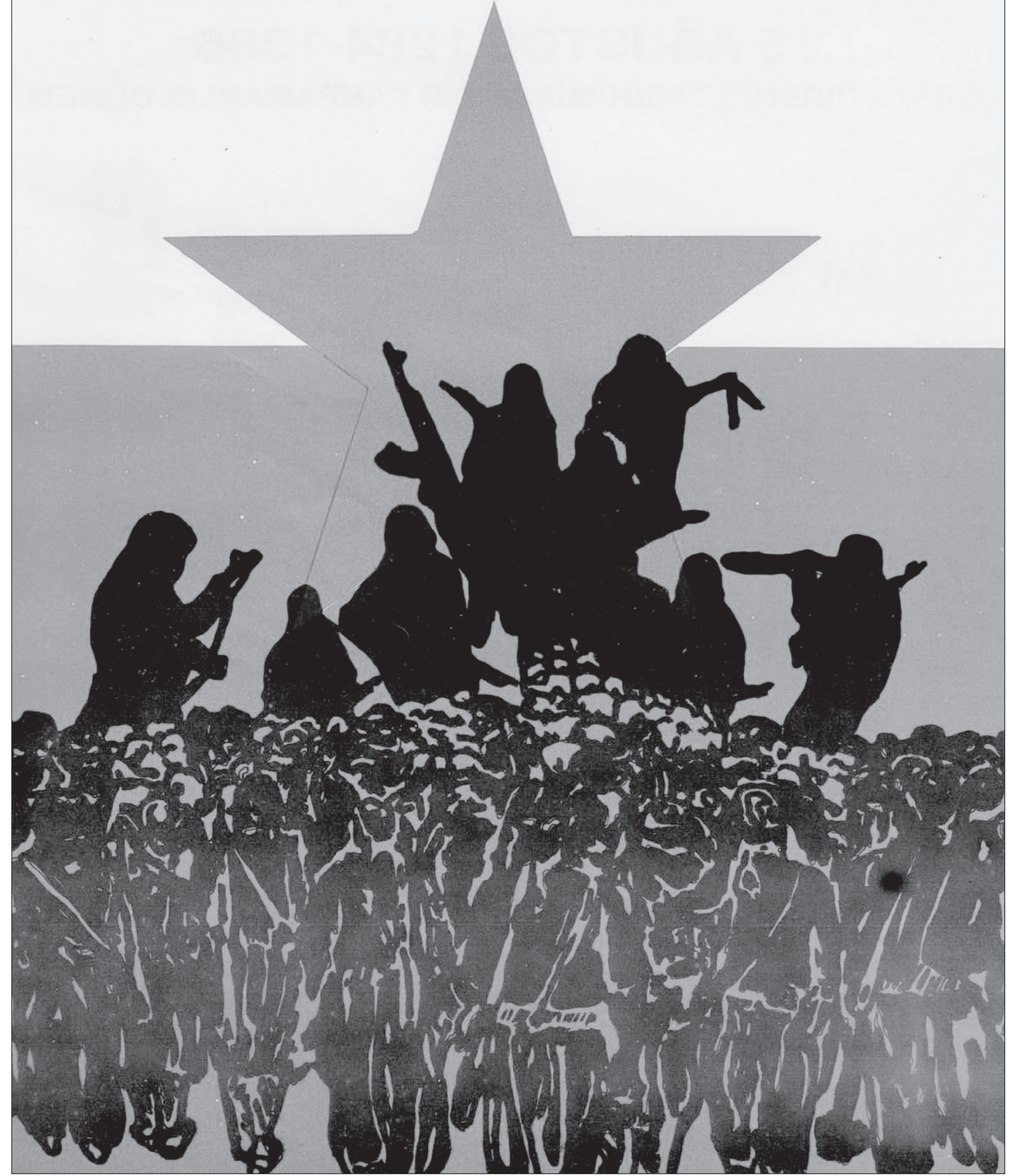
Savaşta da, demokratik siyaseti yaparken de devrimci olacaksın

Kuşkusuz mücadelenin gelişmemesinin en temel nedeni örgüt sorunudur, örgütlenmenin zayıflığıdır. Bunun nedeni de kadro ölçülerinin düşmesidir. Kadro ölçüleri düşmüştür. Bu nedenle PKK çizgisinde güçlü geliştirilmesi gereken mücadelede zayıflıklar ortaya çıkmaktadır. **Savaşta da devrimci olacaksın, demokratik siyaseti yaparken de devrimci olacaksın, demokratik sosyalist olacaksın.** Her yöntemin devrimci tarzı var. Reformlara da devrimcilerin bir yaklaşımı vardır. Bizim de bir reform anlayışımız vardır. Ama bu yaklaşım gerilemiştir; devrimci yaklaşım gerilemiştir. Onun için hareketimizin kendi gerçeğine dönmesi lazım. Apoculuğun, PKK'nin devrimci çizgisini, yaklaşımını, duruşunu gösterme zamanıdır. Bu yapılırsa her yerde sonuç alınır, Türkiye'de de Kürt halkı özgür ve demokratik yaşama kavuşur. Eğer mücadele Türkiye'de geliştirilirse sonuç almaya yakın bir noktadayız. Kuşkusuz bunun için mücadele gücümüzü geliştirmek, Ortadoğu'daki etkinliğimizi korumak gerekmektedir. Türkiye bu etkin olma durumumuzu görürse, bu PKK bizi de çözer der ve demokratik çözüme yanaşabilir.

HDP, Önderliğin projesinin Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de pratikleşmesinin önemli bir aracıdır. Bu açıdan HDP projesini ciddiyetle ele almak ve geliştirmek gerekmektedir. Bu konuda yüzeysel ve havai yaklaşımların aşılması gerekir. Çünkü HDP sadece belli bir siyasi güç olma projesi değildir. Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlamada devrimci bir organ olacaktır. Ancak Halkların Demokratik Kongreleri, yani HDK'ler güçlendirilmeden de HDP rolünü oynayamaz. HDK'ler demokratik özerkliğin temelidirler. Bu açıdan DTK'yı geliştirmek kadar HDK'lerin de tüm Türkiye'de gelişip güçlenmesi önemlidir. HDP, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde önemli bir oy aldı. Bu yükseliş toplumdaki eğilimi göstermektedir. Buradan şu sonucu çıkarmak lazım; Türkiye toplumunun önemli bir kesimi giderek AKP politikalarının, devlet politikalarının çözümsüzlük olduğunu, devlet politikalarının yanlış olduğunu, PKK çizgisinin çözümleyici gücünün Türkiye ve Ortadoğu siyasetinin doğru olduğunu düşünmektedir. Aydınlarda böyle bir eğilim gelişiyor. CHP'nin de alternatif olamadığı görüldüğünden Türkiye'nin demokratikleşmesi için HDP'nin tek seçenek olduğu eğilimi gelişiyor. Aydınlar ve bilinçli insanlardaki bu eğilim giderek topluma yayılır. Şimdi böyle bir eğilim var. HDP'nin yüzde on oy almasının anlamı budur. Özellikle düşünen insanlar önemli düzeyde HDP'ye oy vermişlerdir. Zaten İstanbul'da, İzmir'de, Mersin'de, Adana'da, Antep'te oyları yükselmesi bunu göstermektedir. İşçi ve aydının, okuyan kesimlerin, yani üniversitelerin yoğun olduğu yerlerde bu eğilimin yükselmesi gelecek açısından çok önemli işaretlerdir. Eğer doğru temelde ele alınır, örgütlenme geliştirilir ve bu güçlü bir demokratik siyasal mücadeleye dönüştürülürse Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü çok yakındır.

■■■

HRK Kuruluş Bildirgesi

Hêzên Rizgariya Kurdistan (Kürdistan Kurtuluş Birliği)'ın Kuruluş Bildirgesi:

Yurtsever Kürdistan Halkına!

Yüzyıllardan beri yabancı egemenler, işgalci ve sömürgeciler yurdumuzu egemenlikleri altına almak ve halkımızı köleleştirmek için çalıştılar. Sayısız katliam ve imha etme planı uygulamaya koydular. Bunların sonuncusu olan Türk burjuvazisi 1925-40 yılları arasında ülkemizin hemen her verinde en vahşi katliam ve sürgün politikasını uyguladı. Katliam uygulamalarını asimilasyon politikasıyla birleştirerek halkımızın ulusal varlığını yok etmeye, yurdumuzu kendi toprakları haline getirmeye çalıştı. Her türlü ekonomik, toplumsal, siyasal ve ulusal kültürel yaşamımıza el koydu; çıplak zor uygulamasıyla toplumumuzun bağımsız gelişimini durdurmayı ve her türlü değerimizi kendisi için kullanmayı hedefledi.

12 Eylül faşist askeri darbesi ile faşist bir nitelik kazanan barbar Türk sömürgeciliği, baskı ve katliam politikasını en ileri düzeyde ve en vahşi yöntemlerle uygulamaya başladı. Yurdumuzun her tarafını askeri bölge ilan etti; köy köy, mahalle mahalle ülkemizi yeniden işgale kalkıştı. İnsanlarımızı sorgusuz sualsiz kurşunladı, astı, boğdu, yaktı, yüzbinlercesini işkenceden geçirdi ve zindanlara doldurdu; ulusal değerlerimizle ve insanlık onurumuzla oynamaya çalıştı. Bütün bu vahşetini emekçi Türk halkı üzerinde de uyguladı.

Faşist sömürgeciliğin dört yıllık uygulamaları gözler önündedir. Ekonomik sömürü ve talan had safhaya çıkarılmıştır. Yurdumuzun her türlü zenginlik kaynakları talan edilmektedir, halkımızın varı yoğu yağmalanmakta ve elinden alınmaktadır. Her şey bir avuç tekelci burjuva ve feodalin hizmetine koşulmuştur. İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk en yüksek noktaya çıkarılmış, insanlarımız, halkımız açlık tehlikesiyle yüz yüze getirilmiştir. Sosyal yaşamda burjuva feodal yozluğu, ahlaksızlığı geliştirerek toplumumuz çürütülmeye çalışılmıştır. Siyasal yaşama egemen olan biçim, en kaba ve açık askeri zor kullanımıdır. Sömürgeciliğin üzerini örtmeye çalıştığı savaş hali açığa çıkmış, halkımıza karşı faşist sömürgeci savaş geliştirilmiştir. Kürdistan'da her şey askeri güçlerce ve savaş içinde yürütülür olmuştur. Baskı, katliam, operasyon, işkence, tutuklama ve zorbalık günlük uygulama haline gelmiştir. Yüzlerce dürüst ve yurtsever insanımız katledilmiş, onbinlercesi zindanlara doldurulmuş, yüzbinlercesi işkenceden geçirilmiş, Kürdistan'da bu vahşet uygulamasına uğramayan insan kalmamıştır. Bütün bunlar, faşist sömürgeciliğin Kürdistan'daki günlük uygulamalarıdır. Bu uygulamaların devam ettiği ve bu rejim yaşadıkça devam edeceği açıktır.

Faşist sömürgeciliğin amaçları ve halkımız için öngördüğü gelecek açıktır. Sömürgeci kölelik altında ulus ve halk olarak yok etme, Kürdistan'ı ve Kürt halkını Türkiye'nin ve Türk ulusunun bir parçası haline getirme, insanlarımızı efendilerine hizmet eden köleler durumunda yaşatma. Bunu gerçekleştirebilmek için baskı, katliam, eritme, soykırım uygulamalarını vahşice geliştirme. Bütün bunlar son derece açık şeylerdir. Faşist sömürgeci egemenlik altında halkımızın ulusal ve toplumsal geleceği tehlikededir. İnsanlarımız açlıkla tehdit edilmektedir. Kölelik, halkımızın kaderi haline getirilmek istenmektedir. Kürdistan'da insanca ve onurlu yaşamın olanağı kalmamıştır. Bugün, bu gidişe dur demek, kesin ve en önde gelen insanlık görevidir. Faşist sömürgeciliğin öngördüğü geleceği tersine çevirmenin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın, toplumumuzun bağımsız gelişiminin yolunu açmanın olanakları vardır. Bu, her alanda, faşist sömürgeciliğe karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna topyekün direniş mücadelesine atılmakla mümkündür. Böyle bir mücadele PKK hareketiyle başlatılmış ve geliştirilmiştir. Bugün de bütün zorluklara karşı yiğitçe sürdürülmektedir. Halkımız bu mücadeleden yana olduğunu açıkça göstermiştir. Faşist teröre karşı direniş mücadelesini geliştirmek bugün kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Sürdürülen faşist sömürgeci savaş ve katliam ortamında halkımızın silaha sarılmaktan ve silahlı mücadeleye başvurmaktan başka çıkar yolu kalmamıştır.

İşte bu ortamda, faşist sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemlerle sürdürme amacıyla Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur.

HRK, halkımızın PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini silahla sürdürme amacındadır. Bu açıdan faşist sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda da ortaya çıkarıp örgütleyecektir. HRK, halkımızın devrimci silahlı kuvvetleridir. Halkımızın kahramanlıklarla dolu direniş tarihi ve PKK'nin altı yıllık şanlı mücadelesi üzerinde yükselmektedir. Gücünü, PKK'nin doğru devrimci önderliğinde, devrimci, siyasal, askeri biliminden, halkımızın devrimci, yurtsever dinamizminden, bağımsızlık ve özgürlüğe olan derin özlem ve inancından, kendi bilinçli ve örgütlü yapısından almaktadır.

HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasi ve askeri zorbalar, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır.

HRK, her türlü faaliyetinde halkımızın ulusal demokratik bilincinin geliştirilmesini, ulusal kurtuluşçu örgütlenmesinin ve birliğinin yaratılmasını esas alır. Bu nedenle, halkımızın ulusal direnişçi örgütlenmesini ve birliğini engelleyen, düşmanla birlik içinde olan ajan, işbirlikçi, ihbarcı yapı ve güçleri dağıtmayı, etkisiz kılmayı hedefler. Faaliyetlerini, siyasal propaganda ve ajitasyonu silahlı şiddetle birleştirerek yürütür.

HRK'nin mücadelesi, halkımızın, PKK önderliğinde yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin, bu en demokratik, haklı ve onurlu mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele, dünya çapında ilerici insanlığın ve bölge halklarının emperyalist, sömürgeci ve faşist barbarlığa karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış mücadelesinin Kürdistan'daki koludur. Bundan dolayı HRK, ilerici insanlığa buradan şunu bir kez daha bildirmek ister: Halkımız, faşist Türk sömürgeciliğine karşı ulusal bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi uğruna mücadele etmede kararlıdır. Bu mücadelede her türlü zorluğu yenmek için azimlidir ve son ferdine kadar mücadelesini sürdürecektir. Bu tamamen haklı ve demokratik mücadelesinde halkımızı desteklemek ve faşist sömürgeci barbarlığa karşı çıkmak tüm ilerici insanlığın gerçek ilericilik görevi olmalıdır.

HRK'nin mücadelesi, faşist barbarlığa karşı emekçi Türk halkının yürüttüğü direniş mücadelesiyle bütünlük oluşturur. HRK'nin faşist sömürgeciliğe vuracağı her darbe Türkiye'de faşizme indirilmiş bir darbe olacaktır.

Bu nedenle, Türkiyeli tüm devrimci ve demokratlar, emekçi Türk halkı!

HRK, sizleri, yaşamınızı ve geleceğinizi karartan faşist barbarlığa karşı direniş mücadelesini yükseltmeye, bunu Kürdistan halkının yürüttüğü kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeye, Kürt halkının haklı mücadelesini desteklemeye, faşist zindanlarda ve Kürdistan dağlarında yükselen direniş mücadelesine sahip çıkmaya çağırır!

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Yüzyıllardır ulus ve halk olarak bizi yok etmek isteyen sömürgeciliğe karşı mücadeleyi yükseltme, yüzyıllardır süren ve özellikle son dört yıldır en barbar biçimiyle uygulanan baskı, işkence ve zorbalığın, akıttığımız kanın hesabını sorma zamanı gelmiştir. Bu, onurlu yaşamak isteyen her Kürdistanlı'nın yurtseverlik görevidir. Yurdumuzun kurtuluşu ve geleceğimizin yaratılması davasına sahip çıkın! Gücünüzü ulusal kurtuluş uğruna direniş mücadelesinde birleştirin! Faşist sömürgeci zorbalara karşı çıkın, evlatlarınızın onlara hizmet etmesine ve faşist orduya katılmasına izin vermeyin! Kurtuluş kuvvetlerine katılın ve destekleyin! Kurtuluş kuvvetleriyle birlikte faşist sömürgeci düşmanı yok etmeye ve yurdu kurtarmaya çalışın!

Faşist ordu içindeki Türk ve Kürt emekçi halklarının evlatları, askerler!

Silahlarınızı Türk ve Kürt halklarına ve Kurtuluş kuvvetlerine karşı değil, faşist yönetime ve faşist subaylarınıza karşı çevirin! Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin, halka baskı yapmayın, Kurtuluş kuvvetlerine karşı silah kullanmayın! Faşizme ve sömürgeciliğe karşı Kurtuluş kuvvetleriyle birleşin, Kurtuluş kuvvetlerine katılın!

Erkeği ve kızıyla Kürdistanlı Genç!

Faşist sömürgeci zorbalığa karşı halk kurtuluş mücadelesine aktif olarak katıl! Faşist ordunun emrinde askere gitme, firar et, Kurtuluş kuvvetlerine katıl! Kurtuluş kuvvetleriyle birlikte düşmanı yok etme ve yurdu kurtarmak için cesaretle savaş!

- Faşist Sömürgeci zorbalardan ve uşaklarından hesap soralım!
- PKK'nin aydınlattığı kurtuluş yolunda yılmadan yürüyelim!
- Kürdistan Kurtuluş Birliğine katılalım ve onu destekleyelim!

■■■

Otuz birinci 15 Ağustos yılı, Ortadoğu devrimini gerçekleştirme yılı olacaktır

Duran Kalkan

15 Ağustos Büyük Devrimci Atılımın, gerilla atılımının otuz birinci yılına giriyoruz. Otuz birinci yıl mücadelesinde tüm yoldaşlara, halkımıza üstün başarı dileklerimizi ifade ediyoruz. Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlarımızın ve halkımızın Ulusal Diriliş ve Direniş Bayramlarını kutluyoruz. Ölümsüz komutanımız **Mahsum Korkmaz** şahsında, yine büyük 15 Ağustos şehidimiz **Erdal** yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Otuz birinci 15 Ağustos yılında amaçlarını, özlemlerini mutlaka başarma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. Otuz birinci devrim yılını, özgürlük yılını bütün Kürdistan'da, Ortadoğu'da yeni ve daha büyük devrimler yılı haline getirme kararlılığımızı ifade ediyoruz.

15 Ağustos Gerilla Atılımı Devrim Hamlesi üzerine çok şey yazıldı, söylendi. En derin, anlamlı ifadeler kadar, en ağır hakaretlerde de bulunuldu. Geçen otuz yıl, 15 Ağustos Atılımı temelinde geçti. Olumlu-olumsuz, iyi-kötü her şey, sadece Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de değil, neredeyse Ortadoğu'da ve tüm dünyada 15 Ağustos etkisi altında gerçekleşti. Bu otuz yıla belki de Kürt halkının binlerce yılda elde edebileceği kadar çok önemli değişiklikler, gelişmeler ve değerler sığdırıldı. Bu bakımdan da **tarihimizin en anlamlı, en mücadeleci, en devrimci, dolayısıyla onurlu, şerefli bir dönemini yaşadık.** Bir Kürt direnişinin otuz yıl kesintisiz bir biçimde, hem de silahlı direniş temelinde sürmesi ilk defa 15 Ağustos Atılımıyla gerçekleşti. Diyorlar ya makus talihi yenmek! Kürt'ün makus talihi PKK öncülüğünde gerçekleşen **15 Ağustos Devrimci Atılımıyla** yenildi. Bir tarihe nokta kondu, yeni bir tarih başlatıldı. Ulusal imha ve yok oluşa, kültürel soykırıma nokta konarak özgürce var olma ve gelişme süreci yeni bir tarih olarak başlatıldı. Yeni Kürt tarihini otuz yıllık bir tarih olarak anlamak, ele almak yanlış değildir. Otuz yılda ne yaptığımız, otuz birinci yılda da ne yapacağımızın aynasıdır. Önder Apo, onuncu yıl, sonraki yıllarda ne yapacağımızın aynısıdır, demişti.

Geçen otuz yılda, sadece Kürdistan'da bir insanlık katliamına, soykırımına son verilmedi. Bölgesel ve küresel düzeyde katliam ve soykırımın fiziki ve kültürel biçimlerini kabul etmeyen özgürlükçü demokratik bir zihniyet ve politik duruş her zamankinden daha fazla gelişti. 15 Ağustos Atılımı devletçi ve iktidarcı sistemin soykırım ve toplum kırım üzerinde halkları, toplumları egemenlik altına alma ve yönetme tarzına son verdi. 1982'de Kenan Evren "***Asmayalım da besleyelim mi?***" diyordu. 1984'te bu sözünü geri almak, asmayı durdurmak zorunda kaldı. 15 Ağustos Atılımının etkisi derhal kendisini gösterdi. Otuz yıl boyunca hem Kürdistan'da hem Ortadoğu'da insanlık için özgürlük ve demokrasi çizgisinde hep yeni değerler, imkanlar ve fırsatlar yarattı. Şimdi bunların neler olduğunu tekrar tekrar değerlendirmek, tartışmak kuşkusuz önemli ve gereklidir. Bu otuz yılı doğru anlamak, sadece Kürtler, Türkler ve bölge halkları açısından değil, insanlık açısından da çok büyük önem taşıyor. Çünkü derin insanlık dersleriyle doludur. Özgür ve demokratik yaşamın, toplumsallığın nasıl olması gerektiği kadar, iktidar ve devlet düzeninin nasıl bir toplum kırım olduğu da en iyi bu otuz yıllık mücadeleyle açığa çıkartılmış durumdadır. Bu bakımdan da bu dersleri doğru özümseyen herkes bundan sonrasını doğru yürüteni, başaranı ve militanı kesinlikle olur.

"Tarihimizin en anlamlı, en mücadeleci, en devrimci, onurlu, şerefli bir dönemini yaşadık. Bir Kürt direnişinin otuz yıl kesintisiz bir biçimde, hem de silahlı direniş temelinde sürmesi ilk defa 15 Ağustos Atılımıyla gerçekleşti."

"Tarih bizi her zamankinden daha fazla 31. yılda 15 Ağustos ruhuyla hareket ederek Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'da özgürlük devrimini geliştirmeye ve gerçekleştirmeye çağırıyor. Önder Apo'nun 26 Haziran tarihli talimatı da bunu emrediyor."

15 Ağustos katliamı durdurdu

15 Ağustos'un Kürtler, bölge halkları ve insanlık için neler yarattığı otuz yıl boyunca sürekli tartışıldı, değerlendirildi. En derin ve anlamlı değerlendirmeleri Önder Apo yaptı. 15 Ağustos'un her yıldönümünde atılım gerçeğini, bunu yaratan ruhu ve bilinci, nasıl zorluklar ortamında, ne tür bir mücadele tarzıyla bugüne getirildiğini, nasıl bir düşmana karşı mücadele yürütüldüğünü ve nelerin yaratıldığını en iyi, en çarpıcı bir biçimde ortaya koydu. Önder Apo bu atılıma, dolayısıyla demokratik ve özgür yaşam için direnişe dair söyleyeceklerini fazlasıyla söyledi. Partimizi ve halkımızı eğiteceği kadar eğitti. Dolayısıyla biz Önder Apo'nun ne düşündüğünü, nasıl bir otuz binci yıl öngördüğünü anlayabilecek durumdayız. Bu nedenle Önderlik çizgimizin otuz birinci 15 Ağustos yılında bize ne tür görev ve sorumluluklar yüklediğinin derin bilincindeyiz. Bu konuda hiçbir sorunumuz, düşünce zayıflığımız kesinlikle yoktur.

15 Ağustos Gerilla Atılımının hangi koşullarda gerçekleştiğine dair bilgiler, değerlendirmeler yeterince olmuştur. Gerçekten de 15 Ağustos sadece 12 Eylül faşist askeri rejimini, katliamını, soykırımını, imhasını durdurmadı; beş bin yıllık devletçi geleneğin, iktidar sisteminin katliamını durdurdu. Türkiye'de idamı durdurmak, ardından çok gerçekleşmese bile devlet yönetiminin muhalefet ile diyalog içinde olduğunu ve müzakere yapacağını söylemesi herhalde beş bin yıllık devletçi yönetim tarzında yaratılan en önemli yenilik oluyor. Önder Apo, devletin demokrasiye duyarlı hale getirilmesi diyordu. İşte otuz yıllık mücadele adım adım bunu gerçekleştirdi ve bugün demokrasiyle müzakere etme noktasına getirdi. İktidar ve devlet siyaseti karşısında politik ve ahlaki toplum yapısının yeniden var oluşunun genel tarih açısından geldiği nokta önemlidir.

Kürtler açısından 15 Ağustos'un kazandırdıklarını hep değerlendirmeliyiz, ifade etmeliyiz; Sezar'ın hakkını Sezar'a vermeliyiz. Çünkü içimizde çıkarcılar var, hırsızlar var; kanla, emekle, tarihin en büyük cesaret ve fedakarlığıyla yaratılan değerleri kendi bireysel, ailesel, aşiretsel çıkarına katmak isteyenler var. Bu bakımdan 15 Ağustos'u yaratanları ve yaratılan değerlerin savunulması gerekiyor. Övünmek için bunları söylemeye gerek yok, 15 Ağustos'un buna ihtiyacı da yok. Fakat bir, bilmek açısından, iki, savunmak açısından gereklidir. Çünkü gerçekleri hızla unutuyoruz. Tarih bilincinin zayıflığı çok hızlı unutkanlıklar yaratıyor. En büyük tehlike unutmaktır. Önderlik "***unutmak ihanettir***" diyordu. Bugünkü durumu doğru anlamamayı tarihin unutulması yaratır. Unutmamak için sürekli hatırlamak ve hatırlatmak kesin gerekli. Diğer yandansa emeğe sahip çıkmak, kana sahip çıkmak, şehitler gerçeğine sahip çıkmak gerekiyor. Bu kadar büyük cesaret ve fedakarlıkla yaratılmış değerlerin birilerinin çıkarlarına yazılmasını asla kabul etmemek, ona fırsat vermemek gerekli. Bu bakımdan da Kürdün özgürlük tarihini genel olarak değil, yıl yıl, hafta hafta, gün gün, bilmek, hep tekrarlamak, tartışmak, gündemde tutmak lazım. Bu otuz yıl nasıl geçti, nasıl bir düşmana karşı savaş içinde gerçekleşti, bu düşmanın zihniyeti neydi, pratiği nasıldı, arkasında ne tür güçler vardı, hangi amaçlarla saldırı yürüttü, bunları bilmek lazım.

Bu konuda en kolay anlaşılması açısından **Dersim soykırımı**nı tekrar tekrar hatırlamak gerekir. Hangi ilkeyle gerçekleştirildi o soykırım? Bir tarihsel dönemde beyninde ve yüreğinde Kürtlük özelliği, ruhu taşımış olan herkesin katledilmesi üzerine gerçekleşmiştir bu soykırım. Ruhtan, beyinden, hafızadan, tarihten Kürtlüğün her zerresini kazımak için gerçekleştirilmiştir 38 soykırımı. Kültürel soykırım rejimi dediğimiz soykırım böyle pratikleşmiştir. Ferman bu çerçevede verilmiştir. Bunun anlaşılmayan bir yanı yok. Sömürgeci soykırım rejimi bu esas üzerine kurulmuşsa, onun 12 Eylül faşist askeri rejiminin nasıl bir saldırganlık içinde olduğunu, olacağını anlamak, bilmek herhalde zor değildir.

Diğer yandan böyle bir atılımı gerçekleştiren parti, örgüt, toplum, kadro, yönetim, militanın durumu neydi? Üzerinde yüz yıllık böyle bir soykırımın yaşandığı bir toplum bu direnişe başlıyor, bu direnişi geliştiriyor. Önder Apo'nun "***atomlarına kadar örgütlülüğü dağıtılmış, düzene teslim olmamış tek ferdi kalmamış, kendi gerçeğine ihanet ettirilmemiş bir ferdi kalmamış***" dediği toplumdan, insan duruşundan 15 Ağustos Gerilla Atılımını başlatmak ve onu otuz yıl kesintisiz olarak tüm dünya gericiliğine karşı sürdürmek tarihin en büyük mucizevi olayı ve direnişlerden birisi, hatta birincisidir. Kürt özgürlük direnişini bu temelde anlamak ve ifade etmek kesinlikle yanlış değildir. Aksine gerçeğin biraz yeterliliğe yakın anlaşılması ve ifade edilmesidir.

15 Ağustos'un nasıl bir düşmana karşı gerçekleştiğini, gerçekleştirenlerin nasıl bir durumda olduğunu Önder Apo çarpıcı bir biçimde ortaya koydu. Dıştaki zorluklardan, saldırıdan daha çok içteki zayıflıklara, yetersizliklere, geriliklere, dolayısıyla ertelemeci, oportünist, sağ savunmacı yaklaşımlara karşı 15 Ağustos Atılımının nasıl bir bilinç ve direnme iradesiyle ortaya çıkarıldığını ortaya koydu. Bunları tarihimizin en büyük dersleri, yaşamda bize yol gösterecek en temel aydınlatacı gerçekler olarak görmemiz, bilmemiz, ele almamız gerekiyor. Bu bakımdan da 15 Ağustos Atılımının hangi koşullarda olduğunu, nasıl büyük zorlukların, zayıflıkların geriliklerin alt edilmesi temelinde her türlü köleliğe ve köleciliğe kurşun sıkıldığını, yeni bir özgürlük yürüyüşü başlattığını bilmek gerekir.

Kürdün dirilişi bu tarihte saklıdır

Yine otuz yıl boyunca ne kadar eylem, direniş gerçekleşti, kimler geldi geçti, toplum, onun en iyi kızları ve oğulları nasıl böyle bir mücadelede yer aldılar, cesaret ve fedakarlık gösterdiler, kaç bin insan bu mücadeleye gerilla düzeyinde ya da milis düzeyinde katılım gösterdi? Kaç bin tutuklusu, sorgudan geçeni, sürgün edileni oldu? Ne kadar, nerede, hangi koşullarda direniş gerçekleştirildi? Hem gerillanın kahramanca direnişi içinde, hem de halkın yirmi beş yıllık kesintisiz sürdürdüğü Ulusal Diriliş Devriminde ne kadar kan döküldü, şehit verildi? Bu otuz yılda düşmanın askeri ve siyasi gücüne, onun zihniyetine, düşüncesine, alışkanlıklarına, bir bütün olarak hegemonik kültürel soykırımcı sistemine hangi dönemde ne kadar darbe vuruldu ve bugün hangi noktaya getirildi, işte bütün bunların hepsinin muhasebesi gerekiyor. 15 Ağustos Atılımının yıldönümü vesilesiyle bunları kesinlikle yapmak gerekiyor. Bunlar çok yapılmış, tekrar oluyor diyerek geçmemek gerekli. Tarihimiz budur! Kürdün özgür, yeniden doğuşu, dirilişi bu tarihte saklıdır. Bu tarihte insanlık yeniden özgürce burada doğdu, özgür, demokratik komünal yaşamın ölçüleri burada ortaya çıktı. Bunun dışında okuyacağımız, öğreneceğimiz, araştıracağımız, bileceğimiz, ders çıkaracağımız başka bir şey yok.

Düşmanın marifetleriyle kendimizi eğitecek, zalimin zulmüyle kendimizi terbiye edecek değiliz. Zulüm sadece onu anlamak, ona karşı öfke, kin, tepki oluşturmak için bilince çıkartılır, tartışma gündemine alınır. Onun dışında zalimi ve zulmünü gündemde tutmak, psikolojik savaşın oyununa gelmek olur. Dolayısıyla psikolojik savaşın oyununa gelmeyeceğiz. Zulmü

anlayacağız ama esas olarak da zulme karşı büyük insanlık ve özgürlük direnişini anlayacağız, onun derslerini çıkartacağız, onun ruhuyla, bilinciyle, ölçüleriyle donanacağız. Özgür ve demokratik yaşama ulaşmak, gerçekten de dürüst insan olmak bununla mümkündür. Hele hele fedai devrimci militan olmak bu gerçekliği en derinliğine anlamakla mümkündür. Onun için de 15 Ağustos Atılımının otuzuncu yıldönümü vesilesiyle bu otuz yıllık pratiğin derslerini çıkartmak için en derin sorgulama yapmak, eleştirel-özeleştirel bir yaklaşımla bu dersleri çıkartmak, bundan sonraki tarihi özgür, bağımsız, iradeli ve yoğun yaşayabilmek için en büyük gücü elde etmektir. Bunu kesinlikle yapmalıyız. 15 Ağustos Atılımının otuz yıllık derslerini, otuz birinci yıldaki devrimci mücadeleyi başarıya götürmek için bütün derinliğiyle ortaya çıkartıp özümsemeliyiz. Bu otuz birinci yıla girişte bizim için ihtiyaç olan en önemli değer budur.

15 Ağustos Atılımının nasıl bir zihniyetin ve siyasetin, ne tür bir ruhun ve çizginin atılımı olduğunu, sömürgeci düşman kadar içteki her türlü gerici, şoven saldırganlığın karakterinde de görebiliriz. Türkiye'den kaynaklı sosyal şoven, sosyal milliyetçi, Kürdistan'dan kaynaklı ilkel milliyetçi, reformist milliyetçi akıma karşı büyük bir mücadele içinde gerçekleştiğini bilmek lazım. Bunların tüm engellemeleri ve olumsuzluklarına rağmen başladığı gibi, onların bu hamleyi durdurma çabalarını da aşarak bu mücadele otuz yıl kesintisiz sürdürülmüş ve büyük değerler ortaya çıkarılmıştır. **15 Ağustos her şeyden önce de büyük bir tarihsel kanıtlanmadır.** Doğru neydi, yanlış neydi; Önder kimdir, öndercik kimdir? Hangisi kazandırdı, hangisi kaybettirdi? Bu soruların cevabı bu otuz yıl içinde hiç kimsenin tersyüz edemeyeceği kadar net bir biçimde açığa çıktı. Büyük bir aydınlanma ve kanıtlanma bu otuz yılda gerçekleşti. Doğru düşünce kimindi, doğru çizgi kimindi, doğru söz hangisiydi, bunlar ortaya çıktı. Dolayısıyla bu otuz yıl doğruyla yanlış arasındaki çok kıyasıya bir

> **"15 Ağustos Atılımının ısrarlı ve kararlı mücadelesi ile devrim içinde devrim yapılarak Kürt toplumunun özgür, farklılıklara dayalı eşit ve demokratik temelde yeniden doğuşu gerçekleşti."**

mücadeleydi. Bu çerçevede 15 Ağustos Atılımına karşı neler söylenmedi ki! Sömürgeci düşmanın bile söylemediği sözleri sözde milliyetçilik adına, solculuk adına çok çevre söyledi, hakaret etti, küfretti. Bu çevreler şimdi de hala yaptıklarını tam tanımlayabilmiş, anlayabilmiş değiller. Çünkü 15 Ağustos gerçeğine doğru yaklaşmıyorlar. Ama otuz yıllık pratik bütün dıştan ve içten gelen saldırılara karşı başarıyla süren direniş her şeyi aydınlattı. Onların da nasıl basit çıkarcılık içinde olduklarını, gerçek yüzlerini, dolayısıyla objektif bakımdan düşmana, küresel kapitalizme hizmet ettiklerini gözler önüne serdi. Böyle anlayıp görmek, teşhir etmek lazım. Çünkü hala ortamı bulandırmaya, gerçekleri tersyüz etmeye çalışıyorlar. Öyle ki, fırsat bulsalar kahramanlık atılımını suçlayarak "*her şeyi biz yarattık*" diyecekler. Hatta revize edip kendileri yapmış gibi gösterecekler. Eğer sahipleri doğru anlamaz, yeterince bilince çıkarmaz, gerçek anlamada sahip çıkıp ilerletmezlerse, bu büyük atılımın yarattığı değerlerin başına her tür tehlike gelebilir. O nedenle en az 15 Ağustos Atılımı kadar duyarlı, uyanık, mücadeleci bir konumda bulunmak, böyle bir ruha ve bilince otuz birinci yılda da sonrasında da sahip olmak gereklidir.

Kürdistan'da Kürtlük adına, insanlık adına, özgürlük adına, yurtseverlik adına, halk severlik adına ne varsa, ne yaratıldıysa hepsinin 15 Ağustos Atılımının doğrudan veya dolaylı sonucu olduğu tartışmasızdır. Bu otuz yılda 15 Ağustos Atılımı ile ilişkilenmeyen bir yaprak kıpırdaması bile olmadı. Bu atılım Kürdistan'a böyle sarsıcı etkide bulundu. Ulusal ruh, bilinç, örgütlülük, özgür yaşam tutkusu temelinde kültürünü, kimliğini, varlığını, insanı ve toplumunu sevme ve yeni bir toplum olma gerçekleşti. Bugün gerçekten de insanlığa heyecan veren, örnek olan Kürt demokratik uluslaşması böyle yaratıldı. Unutmayalım ki hem de küresel sistem ve onun Ankara'daki acentesi tarafından artık Kürtlüğün bitirildiği, yok edildiği, tarihten silindiği fetvasının verildiği bir ortamda gerçekleşti. Agiri direnişinin bastırılmasından sonra "***Hayali Kürdistan burada meftundur***" diye karikatürler çizilmişti. Bu da bir çabaydı, istemdi, uygulamaydı ve ulaşılmak istenilen sonuçtu. Önder Apo hep "***Kürdün özgür yaşama çekilmesi ölünün mezardan çekilip diriltilmesi kadar zordur***" dedi. Bu bir abartı değildi. Düşmanın, sömürgecinin yaptıklarına, ulaştığını sandıklarına karşı yürütülen, yaratılan mücadele gerçekliğiydi. Bu da bugün artık kanıtlanmıştır. Türkiye'nin en şoven milliyetçileri bile, en azından toplum içine çıkabilmek ve oy alabilmek için "*Kürt kardeşlerim*" demek zorunda kalıyorlar. İnanarak söylüyorlar-inanmadan söylüyorlar, dost olarak söylüyorlar-düşman olarak söylüyorlar, iyi niyetle söylüyorlar-art niyetle söylüyorlar, ama söylüyorlar. Kendiliğinden söylemiyorlar, bunu görmek lazım. Onlara bunu söyleten bir kuvvet var. Bu kuvvetin zorlaması sonucunda söylüyorlar. Burada iki şeyi görmek lazım; bir, bu söylem yenidir, iki, kendileri isteyerek söylemiyorlar. Bir kuvvet söyletiyor, o kuvvetin ne olduğu da bilinmektedir.

Önder Apo'nun demokratik toplum çizgisinin, ulusal özgürlük çizgisinin, kadın özgürlüğüne dayalı demokratik devrim çizgisinin doğru, yeterli, yaratıcı bir tarzla pratiğe geçirilmesi bakımından da 15 Ağustos gerçeğinin değerlendirilmesi şarttır. Önder Apo savunmalarında yazdı. Biz de anlamaya, özümsemeye, derslerini çıkartmaya çalışıyoruz. 15 Ağustos Atılımı olması gerekenden çok geç, çok zayıf, ertelemeci bir atılım olarak gerçekleşti. 15 Ağustos Atılımı'na karşı bireyci, oportünist, orta yolcu yaklaşımlardan, feodal komplocu, çeteci, avare-asi yaklaşımlara kadar bir sürü parti dışı, çizgi dışı anlayış ve tutum dayatıldı. Bunların her biri eğer önceden görülmez, yeterince çözümlenmez ve etkili bir mücadeleyle yenilgiye uğratılmasaydı her biri 15 Ağustos gerilla atılımını yerle bir etmeye, yok etmeye yeterliydi. Hepsi birden değil, sadece bir tanesi bile buna yeterliydi. Sadece uluslararası gericiliğin NATO'ya, kapitalist emperyalizme dayalı olarak sömürgeci soykırımcı sistemin dıştan ideolojik, askeri, siyasi saldırıları değil, içten de 15 Ağustos Gerilla Atılımına karşı her zaman böyle bozucu, boşa çıkartıcı, parti öncülüğünü yok ederek ideolojik, siyasi, askeri amaçtan saptırıcı dayatmalar oldu. 15 Ağustos Gerilla Atılımı ve onun sürdürülmesi, parti çizgisi hakim kılınarak, Agit komuta çizgisi hakim kılınarak sürdürülmeye çalışılması bütün bu sömürgeci saldırganlığa darbe vurduğu gibi, içteki bozucu, yıkıcı, geri çekici, parti dışı anlayış ve davranışları da yenilgiye uğrattı. Tüm bu saldırılara rağmen altıncı yılında ulusal diriliş devrimini başarıya götürdü.

15 Ağustos'a benzer yeni bir atılım sürecindeyiz

15 Ağustos Atılımı aslında bir Kürdistani atılım olmayacaktı. Eğer 1971 devrimci gençlik direniş ruhu, Türkiye'de gelişen **Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin** ruhu demokratik ve sosyalist harekete egemen olsaydı, o ruh 12 Eylül faşist askeri darbesi karşısında da var olsaydı, 15 Ağustos Atılımı kuşkusuz Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye'de de yeni bir gerilla atılımı olacaktı. 1971-73 yılları arasında başlatılan ama 12 Mart faşizminin ağır saldırıları karşısında önderlerinin katledilmesi ile kesintiye uğratılan, bir tür yenilgi yaşatılan bu büyük devrimci direniş 12 Eylül faşizmi karşısında tam başarı çizgisinde daha etkili bir biçimde gelişecekti. Ancak sol örgütlerin 12 Eylül karşısında aldığı darbe ve yönetimlerinin sorumsuz ve sağ yaklaşımları Türkiye'yi bundan yoksun bıraktı. Bütün çabalara rağmen tek ayaklı bir direniş başladı. Sadece Kürdistan'da gerilla gelişti. Türkiye ayağı teslimiyete, giderek ihanete uğradı.

İkincisi, içten, parti dışı anlayış ve tutumlarla 15 Ağustos sakat bırakılmaya, tersyüz edilmeye çalışıldı. Ama bütün bu yetersizliklere, karşıtlıklara rağmen çizginin doğru uygulanmasında Önder Apo'nun yürüttüğü çaba, kararlılık, ısrar çok kısa bir sürede Kürt toplumunu tarihinin en önemli devrimlerinden birine ulaştırdı. 1990'ların başından itibaren ulusal diriliş devrimi gerçekleşmeye başladı ve günümüze kadar da devam ediyor. **Ulusal diriliş devrimi giderek bir kadın devrimi haline geldi.** Derlerler ya "*devrim içinde devrim*" 15 Ağustos Atılımının ısrarlı ve kararlı mücadelesi ile devrim içinde devrim yapılarak Kürt toplumunun özgür, farklılıklara dayalı eşit ve demokratik temelde yeniden doğuşu gerçekleşti. Buradan şunu görüyoruz: eğer çizgiyi uygulamada ısrar, kararlılık olursa bütün engeller aşılır. Çizgiyi uygulama çabaları kararlılıkla sürdürülürse her türlü parti dışı saldırı, tutum yok edilerek büyük devrimci gelişmeler yaratılabilir. Bu bakımdan sorun dıştan saldırının büyüklüğü ya da içten engellemelerin, parti dışılıkların çokluğu, hilesi, aldatıcılığı olmuyor. Sorun, doğru çizgiyi uygulayıp ısrarlı ve yaratıcı bir şekilde gerçekleşiyor mu, gerçekleşmiyor mu? Eğer bu gerçekleştiriliyorsa dış saldırının büyüklüğü, iç saldırının karmaşıklığı aslında daha büyük bir mücadelenin gerekçesi oluyor, daha çok yaratıcılığa yol açıyor, daha fazla dinamizm doğuruyor ve daha hızlı devrimci gelişmeler ortaya çıkarıyor. İşte 15 Ağustos Atılımı da bu kadar iç ve dış saldırı dayatılmasına rağmen 5-6 yıl gibi kısa bir sürede "*yok oldu, öldü*" denilen Kürt toplumunu yeniden diriltilen bir devrime ulaştırılması tarihin en büyük mucizesi, en hızlı gelişmesidir. Tarihin tekerleğinin dönüşünü değiştiren bir gelişmedir.

Bu kanıtlamadan çıkaracağımız sonuç ne? Demek ki sorun zalimin zulmünün fazlalığı değildir, sorun şunun bunun basitliği, oyunbozanlığı, yanlışı hilesi değil. Sorun doğru olanın, olması gerekenin kendi doğruluğunu ne kadar sürdürüp sürdürmediği, onu ne kadar uygulayıp uygulayamadığıdır. Eğer doğrunun sahibi olan kendinde ısrar edebiliyor, irade gösterebiliyor, herhangi bir yalpalamaya düşmeden kararlılıkla yürüyüp başkalarını da yürütebiliyorsa, aslında zulmün çokluğu, saldırıların fazlalığı onun çabasını, azmini, yaratıcılığını daha çok büyütüyor, daha da biliyor, fazlalaştırıyor. Mücadeleyi daha çok derinleştiriyor, güçlendiriyor. 15 Ağustos Atılımının bir de böyle bir gerçeği var, böyle bir çizgi kanıtlaması var. Doğru mücadele nedir, nasıl yürütülür, nasıl başarıya gidilir? Başarı, zafer neye dayanarak gerçekleşir? Onu kanıtlaması var. Sorunları yanlış yerde aramama açısından bu gerçeği vurgulamak gerekmektedir.

Bütün bu gerçekler ışığında otuz birinci yıla girerken hangi sonuçları çıkarmalıyız? Bütün bunlar otuz birinci yıl mücadelesini, devrimci pratiğini nasıl aydınlatıyor? Onları belirlemek için bazı boyutlarıyla geçen sürecin derslerine değinmeye çalıştık. Kuşkusuz binlerce, sonsuz çoklukta eğitici, yol gösterici dersi var. Onların hepsini gerektiğinde çıkarabilmek, hiçbirini unutmamak Kürt toplumunun özgür ve demokratik yürüyüşünü başarıyla sağlayabilmesi için temel kaynaktır. En büyük güç hazinesidir. Her türlü geriliği, düşmanı alt ederek bu büyük özgürlük yürüyüşünü kesintisiz sürdürmesi için dayanacağı temel güç kaynağıdır.

Bu bakımdan da 15 Ağustos'un otuz yıl önceki aydınlatıcılığı, kanıtlayıcılığı, gerçekleri açığa çıkartıcılığı bu otuz birinci yıla girerken de aynı şekilde sürüyor, devam ediyor. Hatta daha büyümüş, gelişmiş, pekişmiş, kendini daha fazla gerçekleştirmiş ve kanıtlamış olarak. Otuz birinci yıla girerken yeni bir 15 Ağustos Gerilla Atılımına benzer atılım sürecindeyiz. Buna, demokratik konfederalizm temelinde Demokratik Ulus Atılımı, Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa Atılımı diyoruz. **15 Ağustos, parti ve mücadele tarihimizde kuruluş dönemini direniş dönemine taşımıştır. Şimdi de inşa ve direniş dönemindeyiz.** Dolayısıyla hem kuruluş döneminin dersleri, hem de 15 Ağustos kahramanlık atılımı temelinde gelişen ulusal diriliş ve direniş döneminin dersleri bu demokratik ulus inşası ve devrimci direniş dönemine de ışık tutuyor, aydınlatıyor. Bugünün görevlerinin ne olup olmadığını anlamak ve bu görevleri başarıyla gerçekleştirecek ruhu, bilinci ve donanımı edinmek açısından gerekli gücü veriyor. Yeter ki onu almayı bilelim, o dersleri çıkarıp özümsemeyi bilelim. 15 Ağustos Atılımından bu tarihi gücü almayı gerçekleştirelim. Bunu yapanlar otuz birinci yılı da otuz yıl önceki gibi yeni ve daha büyük bir devrimci atılım yılı, özgürlükçü atılım yılı haline getirebilirler ve daha büyük devrimsel başarı sahibi olabilirler.

Kürt tarihinin en büyük birikimi bu otuz yılda gerçekleşti

15 Ağustos Atılımının otuz birinci yılına girerken böyle bir durum yaşanıyor. **Tarih bizden yeni bir atılımı otuz yıl öncesi kadar yakıcı biçimde istiyor.** Tabi yeni temellerde, bu kadar birikime dayalı olarak yeni görevleri yürütmek ve başarmak üzere. Koşullar otuz yıl öncesi gibi değil. Otuz yıl önceyle asla kıyaslanabilecek bir durumda değiliz. Otuz yıl önce alacakaranlık ortamında ileriyi gören bir bilinç, dünya halklarının mücadele tarihlerinden ve başarılarından edinilen umut dışında ne vardı ki? Heyecan da, bilinç de, istek de, azim-kararlılık da bunlardan oluşuyordu. Gerçekten fazla bir şey yoktu. Önder Apo'nun yaratıcı, ikna edici, küresel olanı, halklara ait olanı saygı ile alıp Kürdistanileştirme yeteneği bu alacakaranlıkta bilinç ve yeni filizlenmeye yüz tutan bir umudu yaratabiliyordu. Şimdiki durum böyle mi? Kürt tarihinin en büyük birikimi bu otuz yılda gerçekleşti.

Kesintisiz bir biçimde otuz yıllık gerilla direnişi, yine kesintisiz bir biçimde 42 yılı aşan Önderlik ve Parti yürüyüşü Kürt tarihini yarattı. Bundan önceki tarih kopuk kopuktur, parça parçadır. Birbirine eklenmiş hangi gelişme var? Var mı bir bütünlük? Var mı bir devamlılık? Yoktur. Ne bütünlük, ne devamlılık var. Her şey kesintilidir. İlk defa sürekliliği olan ve bütünlüğe sahip bir direniş Önder Apo öncülüğünde bu 40 yılda gerçekleşti ve Kürt tarihinin en büyük birikimini yarattı. Etkisi Kürt toplumunun yüzyıllara yayılacak oluşumunu yeniden yarattı. Eğer tarih bilimi bütün bilimlerin anasıysa, eğer her şey doğru tarih bilinciyle oluşuyorsa **Kürt insanı ve toplumu bu 40 yılda gerçek bir tarih bilincine ulaştı. En büyük kazanım budur.** Hazine değerinde bir kazanım elde etti. Parayla, silahla, şu bu güçle gerçekleşmeyecek bir durumdur bu. 40 yıllık mücadele ile

Önder Apo zihniyet kırımını, düşünce soykırımını, düşünce bağımlılığını ortadan kaldırdı. Özgür, bağımsız düşünen, kendi çıkarlarını gören, kendine özgür gelecek öngören, kendi kimliğiyle kendisi için düşünen, yaşayan, kendine kültür biriktiren bir insan ve toplum gerçeği ortaya çıkardı. Yeniden dirilişin, özgürce yeni gelişmenin temeli budur. Buradan bakıldığında Kürde dayatılan kültürel soykırımın temel dayanağının yıkılmış olduğunu rahatlıkla görebilir ve söyleyebiliriz. Zulüm devam edebilir, işkence devam edebilir, saldırı devam edebilir, Kürdistan hala parçalı olabilir. Zaten bu parçalık da PKK ile önemli ölçüde aşıldı.

Kuşkusuz parçalık büyük bir zafiyet ve sorunlar yaratmaktadır. Ancak esas tehlike parçalılıktan değil, zihniyet soykırımı ve bağımlılığından kaynaklanmaktadır. Kendisi için özgür düşünememekten kaynaklanmaktadır. Bir defa bu durum kırıldıktan, özgür ve bağımsız düşünme devrimini geliştirmeye ve gerçekleştirmeye çağırıyor. **Önder Apo'nun 26 Haziran tarihli talimatı** da bunu emrediyor. Önder Apo geçmişe yönelik eleştirileri temelinde yeni diriliş ve direniş yılına girerken nasıl bir yaklaşımla yeni yılı ele almamız gerektiğini ortaya koydu. Hareketimiz ve halkımız için devrim yapmayı emretti. İçinde bulunduğumuz koşulları tıpkı 15 Ağustos devrimi gibi yeni devrimlerle karşılamanın gerekli olduğunu çok net ve kesin bir biçimde önümüze koydu. Bu artık sadece Kürdistan'da değil, sadece Kürdistan'ın şu veya bu parçasında değil, dört parça Kürdistan'da ve Ortadoğu'da böyle bir görevle karşı karşıya bulunuyoruz Ortadoğu'da 25 yıldır süren III. Dünya Savaşı'nın geldiği nokta Kürdistan'ı Ortadoğu Demokratik Devrimi'ni gerçekleştirecek bir devrimci öncülüğe yöneltir durumda.

Kürdistan'ı böyle bir devrim ocağı haline getirmede, özgürlük, farklılıklara gerçeği var. Bu büyük bir görev, ağır bir görev, ciddi bir görev ama oldukça onurlu, şerefli bir görev. Başaranı tarihin yapıcısı haline getirecek bir görev. O nedenle ağırlığından, büyüklüğünden korkmamak lazım. Gerçekleşmesinin yaratacağı sonuçlara bakmak, buradan bilinç ve umut oluşturmak ve onur duymak gerekir.

Somut olarak parçalardaki duruma da bakılabilir. Kuşkusuz Bakur'daki durum esastır. Diğer parçalarda gelişme olsa da Rojava, Başur, hatta Rojhılat çatışmaya girse bile kuzey Kürdistan'da özgürlükçü, devrimci gelişme olmadan, Kürt sorunu çözüme kavuşmadan hiçbir yerde kalıcı çözüm olmaz. İşte Başur'da 20 yılı aşkın süredir sözde devlet var. "*Özgür Kürdistan oldu*" dendi ama ne kadar özgür olduğunu son üç haftada gördük! 20 yılı aşkın süredir de Kürdistan'ın diğer parçalarında bir şeyi geliştiren mi oldu, köstekleyen mi oldu belli değil. Rojava'da üç yıldır özgürlük devrimi oluyor, bir kıvılcımdır, Çökmeye mahkumdu. Aslında 1923'ten bu yana yaratılan bu zihniyet ve onun pratikleşmesi de büyük bir baskı ve zulümle oluyordu. Yaşananlar toplumun iradesiyle ilgili değildi. Şimdi o baskı ve zulüm biraz aralanınca toplumun oraya itibar etmediği açığa çıktı. İkincisi AKP'nin durumu. Bir yenilik yoktur, herhangi bir gelişme söz konusu değil. Var olanı devam ettiriyor. 12 yıllık iktidar olmanın ve bütün devletin gücünü kullanarak konumunu sürdürüyor. Esas olarak da çözüm süreci denen sürece dayanarak bunu yapıyor. Eğer mevcut süreç olmazsa AKP'nin değil bu kadar oy alması, yarısı kadar bile oy alması söz konusu olmazdı. Varlıkları çatışmasızlığın sürmesine bağlı. Yoksa kendileri için başka bir ayakta kalma argümanı yoktur.

HDP'nin aldığı sonuçları değerlendirmek önemlidir. Başta şoven milliyetçi faşist güçler ve iktidar çevresi olmak üzere birçok çevre "*Marjinaldir, Türkiye* **bir sürecin sonuna geliniyor ve her şey netleşecek.** Aslında ne yapacağımızı ona göre ayarlamayacağız. Biz ne yapacağımızı biliyoruz, ne yapmamamız gerektiği biliniyor. Talimatta Önderlik söyledi, savunmada Önderlik yazdı. 10 yıldır biz de bunun üzerinde kendimizi eğitiyoruz, değiştiriyoruz, dönüştürüyoruz. Görevlerimiz net. Sadece hangi yöntemleri öne çıkartacağız. Birincil, ikincil düzeyde yöntemlerimiz ne olacak, bu netleşecek. Daha çok devrimci halk savaşına mı başvuracağız, yoksa demokratik siyasetin çözümleyiciliği mi önde olacak? Netleşecek olan budur. Yoksa Demokratik Konfederalizmi örgütlemek, Demokratik Ulus inşasını geliştirmek, yani Rojava'da olduğu gibi Bakur'da da parça parça Demokratik Özerklik devrimini gerçekleştirmek zaten temel görevimiz. Bunu Önderlik çizgisi emrediyor, örgüt toplantılarımız kongre olarak, konferans olarak, yönetim olarak kararlaştırmış ve plan-

> **"15 Ağustos her şeyden önce de büyük bir tarihsel kanıtlanmadır. Doğru neydi, yanlış neydi; Önder kimdir, öndercik kimdir? Hangisi kazandırdı, hangisi kaybettirdi? Bu soruların cevabı bu otuz yıl içinde hiç kimsenin tersyüz edemeyeceği kadar net bir biçimde açığa çıktı."**

gerçeğine, ideolojik ve felsefik ilkelere ulaşıldıktan sonra söz konusu siyasi, ekonomik, askeri saldırılar, parçalılık bir fiziki saldırı ve maddi durum olur. Bu tür saldırılar daha fazla kendine karşı direnişi körükler, güçlendirir, tepkiyi arttır, kini geliştirir. Yeter ki özgür ve bağımsız düşünce olsun. Bu temelde direnme azmi, cesaret ve fedakarlığı yaşasın. Bunlar oldukça o baskı ve zulüm akrebin kendisini vurması gibi sonunda sahiplerini vurur. Nitekim sürekli kendini vurmaktadır. Bu otuz birinci yıla girerken bu gerçeklik çok daha bariz görülüyor.

Otuz birinci yıl hamlesi otuz yıl önceki gibi imkansızlıklar ve zorluklar içinde gerçekleşmiyor. Bu bakımdan kıyaslanamayacak kadar farklıdır. Sömürgecinin, soykırımcının ruh hali, yaklaşımları, duruşundan tutalım da Kürt halkının partisi, önderi, gerillası, serhildanıyla bütün insanlığa, halklara öncülük eden, örnek oluşturan tutumuna, duruşuna kadar her şey çok fazla değişmiştir. Büyük mücadele etmek ve kazanmak için veriler, imkanlar daha fazladır. Eğer mücadele etmek ve başarmak imkanla oluyorsa Kürtler şimdi imkan ve güç sahibidir. Otuz yıl önce ise yokluk mücadele gerekçesi haline getirilerek büyük bir mücadele gücü yaratıldı ve muazzam başarılar geliştirildi. Mucize burada işte. Eğer varlık ve imkna temelinde gelişme oluyorsa, o zaman altın tepside bize sunulan başarı imkanı fazlasıyla bulunmaktadır. O zaman hiçbir gerekçe ileri sürmeden başaralım!

Önder Apo devrim yapmayı emretti

Tarih bizi her zamankinden daha fazla otuz birinci yılda 15 Ağustos ruhuyla hareket ederek Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi dayalı eşitlik ve demokrasi ocağı yapmada öncü güç, birinci güç, sürükleyici güç de PKK oluyor. PKK'nin örgütleyip yönettiği Özgürlük Hareketi oluyor. Çünkü PKK ve yürüttüğü hareket Önder Apo'nun gerçekleri gösteren felsefesiyle, düşüncesiyle donanımlıdır. Dolayısıyla Kürt Özgürlük Hareketi gerçekleri, doğruları herkesten çok görebilecek, herkesten fazla mücadele edebilecek, mücadelenin gerektirdiği cesaret ve fedakarlığı kahramanlık çizgisinde yürütecek tek hareket durumundadır. Son gelişmeler bunu daha da net gösterdi. Hiç yorum yapmaya gerek yok. Geçmişe bakmaya da gerek yok. Haziran ayının başından beri yaşananlara bakalım, Güney Kürdistan'da, Irak'ta, Suriye'de olanlara dikkat edelim. Yine son bir iki haftada Şengal'den Maxmur'a ve Kerkük'e kadar gerçekleşen duruma bakalım. Her şey ayna gibi açık, gerçeği gösterecek durumdadır. Şimdiye kadar gizlenenlerin maskeleri de düştü. Derler ya "*takke düştü kel göründü*" diye, herkesin takkesi düştü, gerçeğinin ne olduğu, neyin ulusal, demokratik özgürlükçü değer ve gelişme olduğu, neyin ise çalıp çırpma, yiyip içme, yani hırsızlık olduğu açığa çıktı. Kimin yeni Kürt demokratik uluslaşmasını sağladığı, kimin ise böyle bir mücadele ile ortaya çıkan imkanlar üzerinde yaşamaya çalıştığı tartışma götürmeyecek kadar netleşti.

Bu bakımdan bir yandan Kürdistan Ortadoğu'da öncülük rolü ve misyonu ile yüklü olurken, diğer yandan Önder Apo'nun düşüncesiyle donanmış PKK de Kürdistan'da her şeye öncülük etmekle yükümlüdür. Yeni ulusal ve özgürlükçü ruhun, düşüncenin oluşumundan demokratik ulus kurumlaşmasına kadar, yine ulusal demokratik birliğin yaratılmasına kadar her şeye PKK'nin öncülük etme ama dikkat edelim bütün Kürdistan'ın birleşmesiyle ayakta duruyor. Diğer parçaları etkileme gücü azdır, tersine onlardan aldığı dayanakla kendini var ediyor ve bir ışık gibi aydınlatıcı oluyor. 15 Ağustos Atılımının somutlaşması oluyor, Önder Apo'nun Demokratik Modernite çizgisinin pratik devrime ulaştırılmasını ifade ediyor. Bu bakımdan Bakur tabii ki Kürdistan'ın yarısı, Kürt toplumunun en dinamik, bütünlüklü kesimidir. Dolayısıyla Kürdistan'daki gelişmeler her zaman Bakur'daki gelişmelerle belirlendi, şimdi de aynı durum devam ediyor.

Bir sürecin sonuna geliniyor, her şey netleşecek

Kuzey'deki durum şu noktadadır; Önder Apo'nun geliştirdiği **Demokratik Siyasi Çözüm Projesi**'nin uygulanması adına İmralı'daki görüşmeler sonucunda çözüm için bir çerçeve yasası çıkarıldı. Ancak her seçim öncesi olduğu gibi seçim sonrasını gösteren bir yaklaşım ortaya konuldu. Dolayısıyla Önder Apo'nun istediği hiçbir somut adım atılmadı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ortaya çıkan sonuç; faşizmin kara olsun, gri olsun, hangi tonunda olursa olsun taşıyıcıları yenildiler. Aslında Türkiye'de şoven milliyetçiliğin taşıyıcısı olanlar yenilgi aldılar. CHP-MHP çatısının yaşadığı durum böyledir. 1960'ların ortasından itibaren "***orta sol***" adı altında CHP'nin yüzüne takılan maske düştü. MHP ile bir oldu, esas milliyetçiliğin merkezinin kendisi olduğu, faşizmin kaynağının orası olduğu açığa çıktı. Milliyetçiliğin hepsi birleşse de yeterli gücünün olmadığı bu seçimde bir kere daha netleşti. Şimdi "***çatı çöktü, inşa edenler altında kaldı***" diyorlar. *partisi olamaz*" olamaz diyerek HDP'nin gelişmesini engellemeye çalışıyorlardı. Özel savaş güçleri her yerde HDP'nin gelişmesini engellemek için birçok provokasyonlar yaratıyordu. Gizli veya açık bütün özel savaş medyası saldırıyordu. Milliyetçi olduğunu söyleyen bazı Kürt çevreleri de HDP'nin önünü kesmek için olmadık karalama kampanyaları yapıyorlardı. Fakat bütün bunlara rağmen HDP yüzde 10 psikolojik seçim barajını aştı. Bu neyle oldu? Birinci etken, Önderliğin yürüttüğü Demokratik Siyasi Çözüm Sürecinin etkisidir. İkincisi, Ortadoğu'daki gelişmelerin etkisidir. Ortadoğu'da gelişmeler Türkiye'ye demokratikleşmeyi dayatıyor, Önder Apo'nun **Demokratik Siyasi Çözüm Projesi de bu demokratikleşmenin yol haritası oluyor.** Deyim yerindeyse Türkiye'ye yeni kurtuluş yolunu gösteriyor. Bu kadar açıktır. HDP'nin gelişimi bunların sonucudur. Başka hiçbir şeye bağlamamak lazım. Bu durum da oldukça önemlidir. Türkiye demokratikleştiği oranda birliğini koruyacak ve Ortadoğu'da var olacak. Demokratikleşme gerçekleşmedikçe Türkiye'nin geleceği de Iraklaşmaktan, Suriyeleşmekten farklı olmayacak. Bu gerçeklik birçok çevre tarafından görüldüğü için HDP'ye yönelme gerçekleşmiştir.

Bölgedeki gelişmelerin etkisi, çözüm süreci, cumhurbaşkanlığı seçimi birçok gerçeği açığa çıkardı. Ortadoğu ya da Suriye ve Irak'taki çatışmalar da buna bazı gerçekleri ekledi. Devletin maskesi bir kere daha düştü, AKP'nin maskesi fazlasıyla düştü. Türkiye'nin Irak'ta, Suriye'de neyi temsil ettiği, Ortadoğu'nun yeni kara yüzleri, kara bayraklıları olan IŞİD denen çetenin nasıl en büyük besleyicisi olduğu açığa çıktı. Bunun da oldukça aydınlatıcılığı var. Bu çerçevede lanmış durumdadır. Bu görevleri hangi yöntemlerle nerede, nasıl yürüteceğimiz netleşecek. Bu netleşmeyi de önemsiyoruz ama kendimizi çok fazla bu netleşmeye bağlamak da doğru değildir.

Aslında yapacaklarımız bellidir. Kuzey Kürdistan'da Demokratik Özerklik inşası şimdi dünyanın en devrimci eylemidir. Kuzey Kürdistan'ın bir kasabasında, bir mıntıkasında, bir bölgesinde böylesi gelişmeler sağlayacak adım atmak, Kuzey Kürdistan'da olduğu kadar tüm Kürdistan ve Ortadoğu'daki siyasi ve askeri mücadelenin gidişatını belirleyecek, ona yön verecektir. Dolayısıyla bizim bu konuda yaratıcı bir yaklaşımla bildiğimiz, bilince çıkardığımız yapmamız gereken görevleri yapacak adımı büyük bir ustalıkla, yine cesaretle, fedekarlıkla atmamız gerekiyor. Bunu yapamadıktan sonra artık görüşmelerle ne açığa çıkacak diye beklemek kesinlikle doğru değildir. O, pratik adım atmamayı gerekçelendirmek anlamına geliyor. Yeter artık! Bu yazı da geçirdik. '78'de Hilvan'da bir adım atıldı, 35 yıldır hareket olarak, halk olarak onun üzerinde yaşıyoruz. 5 bin kişilik küçücük kasabaydı. Adı bile yoktu. Urfa ile Siverek arasında sıkışıp kaybolmuş bir konumdaydı. O nedenle illa her yeri birden fethetmek yaklaşımı yanlış. Bizde böyle bir yanılgı var. Hepsi birden olacak. Bu bir gerekçe yaratmak oluyor. Daha yaratıcı yaklaşıma, cüret etmeye ihtiyaç var.

Rojava, Ortadoğu'nun yeni modernist faşistlerinin saldırılarına maruz kalıyor

Rojava'daki durum kritik bir safhada. 19 Temmuz Devrimi'nin 3. yılındayız. 14 aydır IŞİD çetelerinin, Ortadoğu'nun yeni

modernist faşistlerinin saldırılarına maruz kalıyor. Gerçekten de faşisttir; bayrakları da Hitler'in bayrağı gibi. Yüzleri de bayrakları gibi! Herhalde dünyanın yeni bir faşist terörle karşı karşıya kaldığını söylemek yanlış değildir. Çünkü arkalarında küresel sermaye var. Hitler'in SS'leri de böylesi kesimlere dayanıyordu. Ortalıkta kalmış lümpenlerden oluşturulmuş bir orduydu. Kapitalizmin yarattığı serseri tabakasının beyni yıkanarak, maddi ve teknik güç verilerek ortaya çıkartıldığı bir yıkıcılık durumuydu. IŞİD de bundan farklı değildir. ABD ve İsrail'den, dolayısıyla ulus üstü sermayeden asla ayrı düşünmemek lazım. Nereden çıktı! El Bağdadi de kimdir? Kendini halife ilan etmiş! Birileri "*yürü ya kulum*" demeselerdi bırakalım böyle Ortadoğu'yu karıştırmasını, karnını bile doyuramazdı.

IŞİD gibi bir çeteye karşı Rojava gibi küçük bir alanda 14 aydır gösterilen direniş kahramancadır, mucizevidir. 19 Temmuz Devrimi'ni yapmaya cüret etmek, cesaret etmek nasıl tarihi idiyse, 14 aydır bu faşist saldırganlığa karşı kahramanca direnmek de aynı düzeydedir. Hangi devlet dayanıyor; Irak bir dakika bile dayanamadı, bir günde Musul'dan Bağdat'a yürüdü. Ondan sonra gidip Beşar Esad'ın 4 tugayını düşürdü. Koskoca tank tugayları bir gün bile dayanamadılar. Eğer **HPG ve Mahmur'un milisleri direnmesiydi şimdi Hewler'de ve Duhok'ta bir tane Kürt insanı bile kalmayacaktı**. Zaten yarısı boşalmış durumdaydı. **Mesut Barzani** gitti, ziyaret etti ve şükranlarını ifade etti. Çünkü hala Hewler'de oturuyor olması oradaki direnenlerin sayesinde oldu. **Şehit Deniz**'in sayesinde oldu. Yoksa şimdi İstanbul'daki villasına çekilmiş olacaktı. Değil Hewler'de, Irak'ta bile olamayacaktı. Ortada peşmerge diye bir şey kalmadı. Yoktur bir iradi gücü. Irak ve Suriye ordusundan hiçbir farkının olmadığı ortaya çıktı. **Kapitalist modernist yaşam ve onun tüketim ve maddiyata dayalı kültürü peşmergeyi de bitirmiştir.**

Çok önemli bir pozisyon yakalanmış durumda. Aslında çıkarcı davranılsaydı "*bize ne*" denilip Hewler'in düşüşü seyredilebilirdi. Hewler, Duhok boşaldıktan sonra mücadele edelim, kazanalım, denilebilirdi. Fakat PKK böyle davranmadı, davranamazdı. Bu halk karşısında sorumluluğu var. Hewler'e yönetim olanlar ne kadar çıkarcı olursa olsunlar pireye kızıp yorganı yakacak değiliz. O zaman tabii ki halk bize güven duymaz. Kendi kendimizi inkar etmiş oluruz. O bakımdan yeri geldiğinde tıpkı Rojava'daki direniş gibi Başur'a da hareketimizin müdahale etmesi gerekirdi. Nitekim duruşuyla Şengal'deki Ezidi soykırımını önlemek için büyük bir çabanın, kurtarıcılığın sahibi olduğu gibi Güney'in hala Kürtlerin elinde olmasını da sağlıyor. Özgür Kürdistan'ı kimin yarattığı şimdi kimin savunduğuyla anlaşılıyor. Önder Apo bunu 20 yıldır *söyledi ama kimse inanmadı. "Kendisini abartıyor, büyük görüyor, her şeyden kendisini sorumlu görüyor, her şeyin sahibi olarak kendisini görüyor*" dediler, ama son bir ayda yaşadıklarımız Önder Apo'nun 20 yıldır söylediklerinin pratikteki en somut kanıtlanmasıdır.

Bu alan için şunu söylemek gerekiyor: Küresel kapitalizm başarısız kaldı. Büyük Ortadoğu Projesini yürütemedi. Kendine karşı tekrar direnen dengeler ve sistemler oluştu. Bunları parçalamak üzere bu kara yüzlülere biraz kapı açtı. Fakat onlarla yürüyecek durumda değiller. Onlar geliştikçe kendisi daha zor duruma düşecek. Onun için çok sınırlı, korkak, ürkek duruyor. Bölge güçlerinin yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı Suriye ve Irak'ta ortaya çıktı. Türkiye o kadar savaştı, Esad yönetimini düşürebildi mi? Hayır. Bu kadar çaba harcayan İran "*Ortadoğu'yu ele geçirdim*" derken Irak'ta düştüğü durum ortada. Aslında var olanı korumaktan öteye gidemiyorlar. Bu gelişmeler şunu gösterdi: Ne küresel kapitalizmin, ne bölgenin ulus-devlet statükoculuğunun herhangi bir çözümü vardır. Proje olarak yok, pratik olarak yok. Ancak birbiriyle savaşarak, çatışarak, bu çatışmada çeşitli komplo ve provokasyonları kullanarak başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu halklarının devrimci, demokratik potansiyelini yok etmeye, demokratik çıkış yapmalarını engellemeye çalışıyorlar. III. Dünya Savaşı'nın yürütülmesinin esası da budur. **Küresel sermaye kendine yer açmak istiyor, diğerleri konumunu korumak istiyor. Bunlar işin bir yanıdır. Esas olan Ortadoğu Devrimi'nin engellenmesi, Ortadoğu Demokratik Devrimi potansiyelinin eritilmeye çalışılmasıdır.** Geriye tek çözüm olarak Kürdistan'da, Arabistan'da ve bütün Ortadoğu'da Önder Apo'nun öngördüğü Demokratik Modernite çizgisinde devrim geliştirmektir. Başka bir çözümleyici güç yoktur. Irak ve Suriye'de ortaya çıkan durumlar, Libya'dan Yemen'e, Mısır'a kadar ortaya çıkan durumlar bunu gösterdi.

Bölgede devrimci durum daha da derinleşmiştir

Diğer yandan IŞİD kara yüzler saldırısının durdurulmasında PKK'nin, Kürt halkının kahramanca direnişi dışında bir dayanağın olmadığı ortaya çıktı. Bu kadar ordular, devletler bir gün bile dayanamazken Rojava Kürtleri 14 aydır dayanıyorlar. **Kobanê**'nin nüfusu birkaç yüz bindir. Küçücük bir kasaba her türlü saldırıya karşı aylardır dayanıyor. Hala dayanma ve direnme iddiası eskisi kadardır, hatta bu iradeyi daha da ileri düzeyde koruyor. Küresel sistem bölge statükoculuğunu geriletmek için IŞİD'in önünü açtı, kullanmak istedi, fakat IŞİD de şimdi onları kullanmak istiyor. Kürdistan'ı da, Suriye ve Irak sahasını da almak istiyor. Böylece Kürdistan için büyük bir tehdit ve tehlike kaynağı haline geldi. Bu tehlike Rojava ve Başur için olduğu kadar Bakur ve Rojhılat için de. Bütün Kürdistan tehdit altındadır. Bu tehdit aynı zamanda bölgedeki birçok gücü de etkiliyor. Öyle ki artık yönlendirenleri de korkutuyor, ürkütüyor. Kurtuluş gücü olarak Kürtler öne çıkıyor, Rojava ve Başur'daki direniş öne çıkıyor.

Bu direniş Kürtleri, Kürdistan'ı savunmak kadar Ortadoğu halklarını, demokrasisini, dolayısıyla insanlığı savunmak oluyor. Bu direniş saldırganlığı kırmak kadar Demokratik Modernite Devrimi'nin önünü açmak, Ortadoğu'yu demokratik devrime, demokratik birliğe taşımak da oluyor. O bakımdan büyük fırsatlar ve imkanlar oluştu. Hem Başur ve Rojava'daki direnişi demokratik devrimi gerçekleştirecek temelde yürütmek açısından, hem ulusal kongre temelinde Kürt ulusal demokratik birliğini yaratmak açısından, hem de Kürt-Arap ilişkileri başta olmak üzere Kürtlerin komşu halklarla ilişkilerini daha sağlam, demokratik temelde yaratmak açısından çok önemli bir fırsat oluşturuyor. Amiyane deyimle büyük bir devrimci durum bulunmaktadır. Hatta IŞİD kullananların beklediğinin aksine bu devrimci durumu daha da derinleştirmiştir. Büyük bir hamlesel çıkış başta Suriye ve Irak'ta olmak üzere Ortadoğu'da yapılabilir. Mevcut olan, son bir ayda yapılanlar çok önemli bir durum yarattı. Bunu çok daha ileriye, Suriye'de, Irak'ın belli kesimlerinde demokratik devrime taşımak mümkündür. Böyle bir hamle hem Önderlik çizgisinin uygulanması, hem küresel güçlerin çıkmazının aşılması, hem de Rojava ve Başur'un savunulması açısından kesinlikle gereklidir. Bu bakımdan bu cephelerde, 15 Ağustos'un otuz birinci yılı büyük bir savaş hamlesini gerektiriyor. Devrimimiz bunun içinde bulunuluyor ve bunu daha da ilerletmeyi emrediyor. Bunu yaptığımız ölçüde büyük gelişmeler sağlayacağımız, zayıflık ve darlıkları aşacağımız tartışma götürmez gerçektir. Tarih bize bunu emrediyor.

''Ortadoğu'da 25 yıldır süren III. Dünya Savaşı'nın geldiği nokta Kürdistan'ı Ortadoğu Demokratik Devrimi'ni gerçekleştirecek bir devrimci öncülüğe yöneltir durumda.

Ortadoğu'daki gelişmeler Türkiye'ye demokratikleşmeyi dayatıyor, Önder Apo'nun Demokratik Siyasi Çözüm Projesi de bu demokratikleşmenin yol haritası oluyor.

Üç cephede savaş konumundayız. İran, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutumunu değiştirmezse savaş dört cepheye de yayılabilir.''

İran zayıf düştü ve bunun sonucunda çok dikkatli yaklaşıyor. Mevcut gelişmeler İran'ı epeyce daralttı. Bir taraftan ABD ile uzlaşmaya çalışırken, diğer taraftan mevcut gelişmelere karşı kendini korumaya çalışıyor. Fakat ne ABD uzlaşması İran'ı kurtarabilir ne de öyle sınırları korumak İran'ı kurtarabilir. O bakımdan İran da Türkiye gibi ciddi bir dönemeçte bulunuyor. Bir demokratikleşme Kürt sorununun çözümü temelinde gerçekleşecek mi? Yoksa çatışma İran'a da yayılıp genişleyecek mi? Dönemeç bu biçimdedir. Şimdiye kadar biz hareket olarak demokratikleşmenin önü açılsın, sorunlar öyle çözülsün diye istedik, sabrettik. Hala da hareketimizin yaklaşımı o temeldedir.

Üç cephede savaş konumundayız

Rojhilat siyaseten de, halkla ilişkiler kurma temelinde bu dönemde belli gelişmeler sağlayabilir. Kürdistan'ın en önemli, en büyük devrimci potansiyellerinden birisi İran'dadır. Bu potansiyel hem Kürdistan, hem Ortadoğu demokratik devrimin sonuçları açısından çok önemli rol oynayacaktır. Hatta belki de tayin edici bir rol oynayacaktır. **Mevcut haliyle iki cephede savaş halindeyiz.** Esas cephe, yani Bakur sırat köprüsünde gibidir. Bize göre savaşı durduracak bir şey kalmadı. Karşı taraf hep oyalayıcı oldu. Cumhurbaşkanlığı seçimine gelindi, bundan ötesi hiç kabul edilebilir değil. Artık savaş daha da yayılabilir.

Önderlik savunmada belirtti; "***PKK birden fazla cephede savaşmaya hazır olmalı. Eskisi gibi tek cephede savaşan bir güç olma durumunu aşmalı***" dedi. Şimdi biz öyle bir konuma geliyoruz. **Üç cephede savaş konumundayız.** İran, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutumunu değiştirmezse savaş dört cepheye de yayılabilir. Hareket olarak da bunu yürütmek zorundayız, gençlik olarak, halk olarak böyle bir direnişi göğüslemek zorundayız. Bunun mümkün olmayacağını söylememek lazım. Mümkün olmayacağı düşüncesini 15 Ağustos Atılımı yalanlıyor. Böyle bir yıldönümde olmak bu bakımdan önemlidir. 15 Ağustos'tan çıkaracağımız en önemli bir ders de budur. Zor olur, imkansızlıklar olur. Eğer zorluk ve imkansızlıklar devrimci direnişi engelleseydi ne Zindan Direnişi olurdu, ne de 15 Ağustos Atılımı. Tersine en büyük atılımlar, en büyük devrimci çıkışlar imkansızlıklar ve zorluklar ortamında olur. Dolayısıyla o tür gerekçelerle kendimizi mücadeleyi geliştirmekten geri tutamayız. Bundan dolayı tarihin en önemli hamle, atılım dönemlerinden birine gelmiş durumdayız. Otuz birinci 15 Ağustos yılına girerken tıpkı otuz yıl önce 15 Ağustos Atılımının Kuzey'de ve Türkiye'de oynadığı role benzer bir direniş atılımı Ortadoğu çapında vardır. Böyle bir görev ve sorumluluk hareket olarak üzerimizdedir. Biz 15 Ağustos'un devamcısı olacaksak bu adımları atmak zorundayız.

15 Ağustos hamlesi gibi bu sefer bölgesel düzeyde rol oynayacak, demokratik devrimi geliştirecek bir devrimci direniş ve demokratik inşa hamlesini bütün parçalarda geliştirmeliyiz. Bunu gerçekleştirebilir miyiz? 15 Ağustos Atılımı ve otuz yıl devam etmesi bizim bunu başarabileceğimizi gösteriyor. Bir kere elimizde böyle kanıtlanmış bir gerçek var. Bir defa böyle yaklaşım gösterebilmek için 15 Ağustos ruhuyla, çizgisiyle donanmak gerekli. Böyle bir bölgesel hamleyi başarmada Kürdistan'ın dört parçasındaki görev ve sorumlulukları başarıyla yürütmede üç temel şeye ihtiyaç var. **Birincisi, girişkenlik, ikincisi yaratıcılık, üçüncüsü disiplin.** Eğer biz hareket olarak bu üç şeyi gösterirsek dört parçada birden ve bütün Ortadoğu'yu etkileyecek yeni demokratik inşa hamlesini, inşa ve direniş hamlesini tıpkı 15 Ağustos hamlesinin otuz yıl önce oynadığı role benzer bir rolü bölge çapında oynayacak biçimde geliştirebiliriz. Girişkenlik demek, cesaret demek, cüret demek, ruh demek, hamle ruhu, atılım ruhu demek. 15 Ağustos bu ruhu temsil ediyor. Hiç kimsenin gösteremediği, Önder Apo'nun taşıdığı ve gerillaya da yedirilen ruh budur. Eğer Apocu ruhu, 15 Ağustos zindan ruhunu, Zindan Direniş ruhunu taşıyabilirsek, dönemin özellikleri karşısında hamle yapma cüretini gösterebilirsek bu büyük gelişmelere yol açabiliriz.

Fakat yalnız başına cüret, yalnız başına hamle içinde olmak yeterli değildir. Başka şeylerle tamamlanmazsa bu, bir olumsuz sonuca da yol açabilir, macera olabilir, zorluklarla karşı karşıya getirebilir insanı. O bakımdan yaratıcılıkla tamamlanması gerekiyor. Yaratıcılık inisiyatif demektir. Yani gerillacılık, yani herkesin olduğu yerde imkan ve fırsatları hiçbir yerden beklemeden, yapar mıyım diye kaygı duymadan büyük bir istekle yapmasıdır. Bu bizim işimizdir zaten. PKK'liliğin esası buydu. Gerillacılığın da özü budur. İnisiyatifsiz gerilla mı olur? Oraya gidiyor, ben ne yapacağım diye bekliyor, buraya gidiyor ben ne yapacağım diye bekliyor. Yanında, yöresinde imkan dolu, fırsat dolu, bakmıyor bile. Seyrediyor da diyemeyiz. Çoğu bakmıyor, görmüyor bile. Bu zayıf bir duruş. Çok dar bir duruş. Aşırı savunmacı bir duruş. Memurdan da öteye, çok tutucu ve geri çekici bir duruş. Bunun kesinlikle kırılması gerekiyor. İmkan ve fırsatlar neyi gerektiriyorsa o tarzı uygulayacak bir yaratıcılığa sahip olmak gerekli.

Tabii bütün bunların başarısı ancak disiplinli bir örgütle olur. Disiplin demek örgüt demek, örgütlü çalışma demek, örgüt yaratmak demektir. Bireysel kahramanlıklarla bu sürecin başarılması mümkün değildir. O dönemler çoktan geçti. Ancak çelik disipline sahip bir örgütlü çalışmayla bu dönemin görevleri yerine getirilir. Örgüt deyince bizde bir yanılgı oldu, akla hemen merkez geliyor. Yukarıdan emir verilecek, yerine getirilecek! Örgüt bu değildir. Örgüt, birlikte iş yapmaktır. Nerede olunursa olunsun, insanların bir amaç doğrultusunda bir araya gelerek planlayıp yüksek bir kararlılıkla birlikte iş yapması demektir. Her türlü karamsarlığı ve kötümserliği bir tarafa atarak başkasından beklemeyi bir tarafa bırakarak kendi gücüne, insanın gücüne, toplumun gücüne, özgürce bilinçlenmiş ve örgütlenmiş toplulukların gücüne inanmak demektir. O güce dayanarak iş yapmak demektir. Bu bakımdan örgüt, örgüt, örgüt! Örgütsüz hiçbir şey yapamayız.

Otuz birinci 15 Ağustos yılında eğer bu temelde bir örgütsel tutum gösterebilirsek, 15 Ağustos Atılım ruhuyla kendini ifade eden girişkenliği, cüreti gösterebilirsek, Apocu yaratıcılığı, gerilla yaratıcılığını, inisiyatifini her alanda tüm komutanlıklarımızı, kadro ve sempatizan gücümüz harekete geçirebilirse ve gerçekten örgütlü çalışabilirsek, disiplinli örgütler kurma, toplumun tüm kesimlerini örgütleyip olduğu yerde kendi devrimini yöneltebilirsek dört cephede de savaşırız, demokratik ulus inşasını da başarıyla gerçekleştiririz. Böyle bir tarzla Kürdistan özgürlük devrimini her alanda adım adım başarıya götürürüz; Ortadoğu'yu hem küresel sistemin ve bölge statükoculuğunun çözümsüzlüğünden, hem de bu yeni IŞİD faşist çete saldırılarından koruyabilir, kurtarabilir, yeni bir demokratik halk devrimine yöneltebiliriz. Bunun imkanları var, koşulları var. Tarihsel durum bunu hem emrediyor, hem de mümkün olduğunu gösteriyor. 15 Ağustos Atılımının otuz yıllık deneyimi ve bu deneyimin zengin dersleri de eğer inanılır, ısrar edilir ve yaratıcı örgütlü bir temelde mücadeleye yönelinirse başarılı olunabileceğini, en zor ortamlarda bile devrimi başarıya götürebileceğimizi gösteriyor.

Bu gerçekleri görmek, öğrenmek ve otuz birinci yıla bu temelde yaklaşmaktan başka çare de yok; dürüst, devrimci, insani tutum da yok. Bu nedenle hareket olarak, onun kadroları olarak kendimizi bu temelde değerlendirme, yeniden gözden geçirme, planlama ve böyle büyük bir mücadeleye, demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi temelinde yönelmek ve bunu başarmak tek seçeneğimiz. Böylesi bir dönemde Hareket olarak böyle bir kararlılık gelişmiştir. Önder Apo'nun emri bu temeldedir. Kürt halkının, gençliğinin istemi yine bu doğrultudadır. Bölge halkları da böyle kendini pratikleştiren Kürt toplumunu ilgiyle karşılıyor. Rojava'daki örnekler ya da deneyim bunun çok canlı bir örneğidir. Aynı pratik bütün Ortadoğu'ya yayılabilir ve büyük bir birlik, halklar birliği, kardeşliği ortaya çıkabilir. Bu da bizi bölge çapında büyük bir devrimci eyleme ve birliğe götürebilir.

Dikkat edelim otuz birinci yıl ilk yıl kadar devrimci hamle yapma, çıkış yapmayı gerektiren bir yıl konumundadır. Devrimci yaklaşım bu otuz birinci yılı esas almak durumundadır. Bu da 15 Ağustos Atılım gerçeği oluyor. Demek ki, 15 Ağustos atılım gerçeği otuz birinci yılda çok daha canlı, çok daha güçlü bir biçimde yaşıyor. Onu özümseyen, esas alanların da tıpkı **Agitler, Zilanlar** gibi Özgürlük Mücadelesi'ne, Kürdistan ve Ortadoğu devrimine Apocu çizgide en büyük katkıyı sunacakları net bir biçimde ortaya çıkıyor. Kararlılığımız, sözümüz ve pratiğimiz de bu temeldedir. Bu otuz birinci yıl mücadelesini bu temelde geliştirip kazanmak boynumuzun borcudur. Tarihin, Önderlik çizgisinin, şehitler gerçeğinin ve halkımızın bize emrettiği ve istediği budur. Başarmak da bizim görevimizdir.

■■■

Kadın özgürlük gerillaları yeni bir tarih yazıyor

''15 Ağustos Atılımı, Kürdün bitiriliş tarihine özgürlüksel başkaldırıdır...''

> ''15 Ağustos Atılımı PKK'nin, insanlığı, toplumu, kadını baş aşağı götüren çağın koşullarına radikal ve özgürlüksel müdahalesidir.''

Tarihi 15 Ağustos hamlemizin 30. yıldönümünde direniş ve dirilişin zafere evrildiği bugünlerde başta Kürt özgürlük mücadelesinin mimarı ve yaratıcısı Rêber Apo'yu sevgiyle selamlıyor diriliş bayramını kutluyoruz. 15 Ağustos hamlesinin öncü komutanı ve yaratıcı uygulayanı olan efsanevi yoldaşımız başkomutanımız Agît yoldaşı saygı ve minnetle anıyor, Agît yoldaş şahsında tüm özgürlük şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor, mücadelelerini Kürt halkının ve Kürt kadınının özgürlüğü ile taçlandıracağımızın sözünü yineliyoruz. 15 Ağustos ruhuyla bilinçlenerek mücadelenin her anında büyük fedakarlıklar sergileyen, direnişini yükselterek özgürlük mücadelesine ivme kazandıran kahraman Kürt halkı ve Kürt kadınlarının mücadelelerini selamlıyor, 15 Ağustos diriliş bayramlarını kutluyoruz.

İnsanlık tarihi boyunca halklar varoluşlarını, yaşamlarının temelini teşkil eden bazı vazgeçilmez değerler üzerinden kurmuş, korumuş ve bugünlere gelebilmişlerdir. Toplumlar, halklar ve kadınların büyük özlemi olan özgürlük, demokrasi, eşitlik, adalet yani hakikatli yaşam uğruna büyük mücadeleler verilmiş, bu uğurda sayısız kahramanlıklar ortaya çıkmış büyük bedeller verilmiştir. Bununla birlikte tüm tarihsel toplumsal mücadelelerin bazı kesitlerinde özgürlük mücadelesini yeni evrelere taşıyan, mücadelenin başarısını belirleyen ve başarıya ivme kazandıran destansı çıkışlar ise hep unutulmaz izler bırakmıştır. Bunlar tarihsel ilkler olarak halkların belleklerine kazınırlar. İlkler her zaman ayrı bir yere sahiptirler. İşte Kürt özgürlük mücadelemiz açısından 15 Ağustos diriliş hamlesi böylesi bir tarihi ilk olma anlamına sahiptir. Her pratiği ve mücadeleyi belirleyen, kuşkusuz ki içinde şekillendiği tarihsel toplumsal koşullardır. PKK'de kendi tarihsel toplumsal koşullarının bir ürünü, bu tarihsel toplumsal koşullara müdahale olarak ortaya çıkmıştır. **15 Ağustos Atılımı PKK'nin, insanlığı, toplumu, kadını baş aşağı götüren çağın koşullarına radikal ve özgürlüksel müdahalesidir.**

15 Ağustos 1984'te büyük komutan Agît yoldaş öncülüğünde başlatılan direniş hamlesi Kürdistan özgürlük mücadelesinin tarihe ve insanlığa mal olmasını sağlamıştır. Bugün tüm dünyanın gözü önünde insanlık dışı saldırılara, katliamlara, soykırıma maruz kalan halklara ve kadınlara adeta siper olması, insanlık değerlerinin koruyucu ve kollayıcı gücü olması özgürlük hareketimizin hem Ortadoğu hem de tüm dünyada sömürülen, yok sayılan halkların ve kadınların demokratik, eşit ve özgür yaşamın tek umudu haline geldiğini göstermektedir.

15 Ağustos, Kürdistan'da yeni bir tarih yazmıştır

15 Ağustos Atılımı Kürdistan'dan başlayarak yükseltilen varoluş ve özgürlük mücadelesiyle tüm Ortadoğu'da tarihin seyrini değiştirmiştir. PKK öncülüğünde gelişen Kürt özgürlük mücadelesi, 15 Ağustos Direniş ve Diriliş Atılımı'yla, sömürgeci güçler ve TC'nin 80 yıllık dayattığı Kürdü soykırım zihniyetini yerle bir etmiştir. Özellikle o günün koşullarında soykırım zihniyetinin devamı ve en vahşi uygulama aşamasını ifade eden 12 Eylül askeri faşist darbesinin Kürdistan halkında yarattığı sindirme ve korku atmosferinde, efsanevi komutan Agît yoldaş öncülüğünde ilk kurşunun sıkılması artık önüne geçilemeyecek yeni bir mücadele sürecinin başlangıcını ifade etmiştir. İnkar ve imha siyasetinin Kürt halkının beyninde ve yüreğinde yarattığı korkunun yerle bir edildiği, ölüm uykusuna yatırılan Kürt halkının ölü kefenini yırttığı, bir daha dirilmemecesine mezara gömülerek üzerine çekilen betonu paramparça ettiği ilk kurşunla 15 Ağustos, Kürdistan'da yeni bir tarih yazmıştır.

Kuşkusuz 15 Ağustos'un hem Kürtler, Kürt kadını ve hem de genel Ortadoğu halkları açısından taşıdığı önemin iyi anlaşılması için efsanevi gerilla komutanı Agît (Mahsum Korkmaz) arkadaş öncülüğünde geliştirilen mücadelenin hangi koşullarda ve nasıl bir zihniyete karşı gerçekleştirildiğini bilmek gerekir. Tarih bazen öyle bir noktada seyreder ki, toplumlar ya ölümüne bir direnişle varolmayı ya da egemen sistemin belirlediği sınırlarda kaderine razı gelerek yok olmayla karşı karşıya gelmektedirler.

İşte Kürtler açısından 20. yüzyılda kapitalist modernist güçlerin belirlemiş olduğu kader Kürt ve Kürdistan'ın tarihten silinmesiydi. Kapitalist modernist güçler Musul ve Kerkük'ün kendilerine bırakılması karşılığında Kürtlere dayatılan inkar ve imha siyasetini onaylamış TC ile bu çıkar pazarlığı üzerinden Kürtler bir soykırım sürecine mahkum edilmiştir. Kültürel soykırım ve asimilasyonla Kürt halkını yok etmek amaçlanmıştı. Bu amaç doğrultusunda Kürt halkına karşı yürütülecek her türlü toplımkırım, şiddet ve katliam politikaları reva görülmekteydi. Dünyanın gözü önünde kendi topraklarında Kürt halkına uygulanan her türlü insanlık dışı muamele ve saldırılar görmezden gelinerek halkımız insandan sayılmamaktaydı. Giderek Kürt halkı başına gelen bu felaket karşısında kendi kendini inkar eden bir duruma getirilmiş, kendine yaşam alanı bulamadığından halk olmaktan ve kendi değerlerinden kaçan bir duruma gelmiştir. Artık Kürtlük yaşamı ve kendini inkar etmekle eş anlama getirilmişti. Bütün değerlerinden vazgeçmesi karşılığında ve başka toplumların kimlikleri altında ancak fiziki yaşam hakkına sahip olabilirdi.

İnkarcı zihniyet büyük bir umutla Kürtlerin Türkleştiğini, Farslaştığını, Araplaştığını ama Kürtlük adına bir varlığın kalmayacağını yürüttüğü katliam ve soykırım politikalarına güvenerek dillendirmekteydi. Emperyalist güçler arasında yaşanan Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda Ortadoğu kapitalist mordernist sistem çıkarları temelinde dizayn edilmiş, bu düzenlemede Kürtler ve Kürdistan zaten yok sayılmıştı. Bu temelde ulus-devletçiliğin şaha kalktığı, dincilik, milliyetçilik ve cinsiyetçiliğin sınır tanımaz düzeye geldiği dünya genelinde Kürt halkı soykırım siyasetinin merkezine alınmıştı. Kapitalist modernist güçlerin bu soykırım, toplumkırım stratejisine karşı büyük başkaldırıların gerçekleştiği birçok Kürt serhildanı olmuşsa da, bu isyanlar yenilgiden kurtulamamış, Kürt ve Kürdistan yok olmanın eşiğinde bir ölüm uykusuna yatmıştı.

İşte büyük gerilla komutanı Agît öncülüğünde 15 Ağustos 1984'te bu gidişata dur demek adına bir atılım gerçekleştirilmiştir. Eruh, Şemdinli'de patlatılan ilk kurşun, kültürel soykırım ve toplum kırım zihniyetiyle beyinler ve yüreklerde inşa edilmiş karakolları yerle bir etmiştir. 15 Ağustos gerilla öncülüğünde gelişen bir askeri eylem olmaktan öte siyasal, kültürel, sosyal, ekonomik ve her açıdan gelişmiş bir başkaldırıyı ifade etmektedir. Sonuçları da bu çerçevede oldukça etkili olmuştur. Her ne kadar başlarda Türk devleti ve birçok güç bu süreci fazla önemsememiş ve PKK'ye çok kısa bir ömür tanımış olsa da, gerçeğin böyle olmadığı ortaya çıkmış ve 15 Ağustos Atılımı'nın kalıcı sonuçları giderek tüm Kürdistan'da etkisini göstermiştir. Bu temelde gelişen gerilla direnişi bu 30 yıl boyunca etkisini sürdürerek özgürlük mücadelesini Kürdistan ve Ortadoğu halklarına yaymış, halkların demokratik ve özgür yaşam umudunu diriltmiştir. Kürdistan genelinde uygulanan kültürel soykırım politikalarını zayıflatırken, özellikle Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesiyle istenilen sonuçlar elde edilememiş, buna karşın demokrasi ve özgürlük mücadelesinin önü açılmış, demokratik ulus devrimi gerçekleşmiştir. Yine Kürdistan'da en büyük devrim olan Kürt kadın devrimi yaratılmıştır.

Savaşan halk ve kadın gerçekliği ortaya çıkartıldı

Kürt kadının öncülüğünde başlatılan kadın özgürlük devrimi toplumumuz nezdinde özgürlük, eşitlik ve demokrasinin gelişmesine yol açmıştır. Bu anlamda Kürdistan'da özgürlüğü için direnen, savaşan büyük bedeller pahasına mücadele eden bir halk ve kadın gerçekliğini ortaya çıkartmıştır. 30 yıllık mücadelenin ardından Kürdistan genelinde demokratik özgür yaşam mücadelesi bu kadar yükselerek sürüyorsa, Kürt halkı ve Kürt kadınının öncülüğünde yükselen mücadele Ortadoğu'da hakikat arayışının tek umudu haline gelerek belirleyen esas güç olmuşsa bunda 15 Ağustos Atılımı'nın rolü en başta gelmektedir.

Ulus-devletçi zihniyetin milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik politikalarıyla farklı kimlik, etnik ve azınlıkları yok etmeye çalıştığı dünya gerçeğinde Kürt halkı ve Kürt kadınları 20. yüzyılın son çeyreği ve esasta kendi kimliklerini yaşatmaya çalışan halklar ve kadınların 21. yüzyıl mücadelesinde 15 Ağustos Atılımı ile yaratılan meşru savunma gücüyle tehlikeleri bertaraf eden ve bugün sadece Kürtlerin değil, Ortadoğu halklarının demokratik ulus ekseninde savunma gücünü oluşturmuşlardır. Şu bir gerçek ki Ortadoğu, kapitalist modernist sistemin son iki yüzyıllık müdahalesinin yarattığı tahribatlar nedeniyle tarihte görülmemiş bir kaos coğrafyası haline getirilmiştir. Bu gerçekliğe dur diyen PKK 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı ruhla bugün her yerde sorunların tek çözüm projesi olan demokratik ulus ve demokratik özerkliği yaşamsallaştırma temelinde bütün halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesi yanında yerini almaktadır.

Tüm ilklerin yaratıcısı ve insanlığın beşiği Ortadoğu'nun kadim kültür ve halkları bugün kapitalist modernitenin yarattığı kaos ortamında adeta sistemsel ve toplumsal sorunların ana merkezi haline getirilmiştir. Buna rağmen sömürgeci emperyalist güçlerin tüm dış müdahaleleri Ortadoğu'nun kadim kültürleri karşısında yüzyıllardır ciddi bir başarı elde edememektedir. Yaşanan tüm sorunlara tek alternatifin ise Önder Apo'nun demokratik ulus, demokratik özerklik projesi olduğu artık herkesin kabul ettiği bir hakikat haline gelmiştir. Binyılların özlemiyle yönünü özgür yaşamdan yana dönen halklar bugün Önder Apo'nun alternatif perspektifleri etrafında kenetlenmektedir. Kürdistan'dan tüm Ortadoğu'ya ya-

yılan hakikatli kılınmış özgür yaşam mücadelesi tüm insanlığa yeni bir milat olarak doğmuştur. Önder Apo'nun demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigması kadının ve toplumun özgürleşmesinde tek alternatif olarak somutlaşmaktadır. Elbetteki toplumsal köleliğin merkezinde olan kadının özgürlüğü sağlanmadan genel özgürlükten bahsedilemeyeceğinden toplumsal ve sistemsel kaosun bu noktadan çözüme kavuşması öncelikli olmak durumundadır. İşte bu nedenledir ki, insanlığın ve kadının özgürlük mücadeller üzerinden yükselen bir mücadele gerçeği yaratmıştır. 15 Ağustos'un yarattığı ruh kadın özgürlük mücadelesinde zuhur etmiş, **Sakine Cansız, Beritan, Bese, Azime, Sema, Nuda, Viyan, Şilan, Şirin, Gülbahar, Deniz, Evin** ve yüzlerce şehidimizin kahramanlıklarıyla kadın özgürlük mücadelesi yazılmış, yazılmaya devam etmektedir. Bu anlamda Kürt kadınları özgürlük mücadelesinin açığa çıkardığı özgür yaşam felsefesinin bilincini, his ve ruh dünyasının gıdasını, cesaretini, taktik uygulama ve yaşamsallaştırma vermekte ama aynı oranda çetin ve zorlu mücadele koşulları da önümüzde durmaktadır. Özgürlüğü, özgür yaşamı, özgür toplumu, özgür kadını, özgür erkeği yaratmanın mücadele öncülüğünü evrenselleştirme ve zaferi kazanma kararlılığımız bu temelde her zamankinden daha fazladır.

Bu gerçekleri sadece dillendiren, söyleyen bir durumda olmadığımız bugün tüm dünyanın gözü önünde yükselen mücadelemizden de açığa çıkmaktadır. Ortadoğu bölgesi yine her zamanki gibi egemenlikli sistemin hegemonya savaşı ve ezilen toplumların, kadınların özgürlük mücadelesi alanı haline gelmiş, bu temelde bölgemizde ve Kürdistan'da yoğun bir savaş yaşanmaktadır. Yıllardır emellerine kavuşamamış kapitalist modernist güçlerin yeni katliam gücü olan IŞİD vb. çeteci güçler başta olmak üzere tüm işbirlikçi, milliyetçi statükocu güçlere karşı Kürt özgürlük hareketi ve Kürt kadınları bölgenin direniş kültürünü yürüttükleri kahramanca direnişlerle ayakta tutmaya devam etmektedir. Kürt özgürlük hareketi ve kadın özgürlük hareketimiz öncülüğünde Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'da, tüm insani değerlere saldıran çeteci güçlere karşı 15 Ağustos ruhuyla mücadele edilerek halkların, farklı inanç ve etniklerin öz savunması yapılmaktadır. Bir yandan kahramanca direnerek Kürt halkı ve Ortadoğu'nun kadim halklarının öz savunmasını yapan kadın özgürlük hareketimiz diğer yandan demokratik ulus inşası temelinde halkların demokratik özerklik sistemini inşa ederek kendilerini örgütleme, idare etme ve öz savunmalarını örgütlemelerini sağlamaktadır. Yürütülen bu kahramanca mücadele ile hegemonik güçlerin halkları, farklı etnik ve inançları mezhep çatışması adı altında birbirine kırdırtan, çatıştıran, toplumsal kaosa sürükleyen politikalarını boşa çıkarmayı başarmıştır. Bu mücadeleyi en çok sahiplenenler ise yaşanan savaş ve çatışma ortamından en çok etkilenen kadınlar olmaktadır. Zira savaş tahribatlarının yarattığı kaos kadınların hayatını katletmektedir.

Gün hesap sorma ve intikam günüdür

Bu anlamda halklar açısından olduğu kadar kadınların öz savunma bilinci ve öz savunma gücünü oluşturup örgütlemesi bu dönemin en hayati gerekliliği olarak ortaya çıkmıştır. Kadın öz savunma güçlerimiz bu anlamda da hem toplumun hem de özellikle kadınların öz savunma mücadelesini yükseltmiş ve kadının özgür yaşamının teminatı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Özellikle Rojava'da, Şengal'de, Maxmur'da ve Kürdistan'ın bir çok bölgesinde yaşanan savaşta kadının meşru savunma gücü olan YJA-STAR, YPJ güçleri cephelerde yürüttükleri kahramanca direnişlerle IŞİD gibi çeteci güçlerinin korkulu rüyası haline gelmişlerdir. İnsanlıktan nasibini almamış olan IŞİD çetelerinin Kürt savunma güçlerimiz özellikle de kadın özgürlük gerillaları karşısında yaşanan çatışmalarda direnme gücü gösterememeleri ve çözülmeleri bunun açıkça göstergesi olmuştur. Hiçbir devlet gücünün karşısında direnme gücü gösteremediği IŞİD çetesine karşı yürütülen mücadelede Kürt özgürlük gerillası ve kadın özgürlük gerillaları Kürdistan'da özgürlüğün nakşedildiği yeni bir tarih yazmaktadırlar.

Tarih bu defa Kürdün özgürce varoluşuna tanıklık etmektedir. 15 Ağustosun 30. yıldönümünde tüm dünyanın, direnişi karşısında minnet ve saygıyla durduğu bir Kürt ve Kürdistan gerçeği açığa çıkmıştır. 15 Ağustos ilk kurşunla nasıl ki Kürdü ölüm uykusundan uyandırmış ve yeni özgür Kürdü yaratmışsa, 30 yıllık mücadelede 15 Ağustos ruhuyla Kürt halkı kendi özgürlüğünün zaferine yürüme mücadelesini kazanmıştır. Kürt kadınları öncülüğünde 15 Ağustos ruhu, bilinci ve mücadele kararlılığı özgür kadın, özgür Kürdistan, özgür Ortadoğu'yu inşa etme aşamasına getirmiştir. Zira 15 Ağustos atılım ruhu bir özgür yaşam duruşu, hakikatli ve anlamlı kılınmış özgürlüğün kendisidir. Özgürce varolmak, özgürce yaşamanın adıdır.

Bu temelde kadınlar ve gençler başta olmak üzere 15 Ağustos ruhuyla mücadeleyi her zamankinden daha fazla omuzlamak ve özgürlük mücadelesini yükselterek başarmamız gereken bir dönemdeyiz. Kürdistan'da onurumuzu ve özgürlüğümüzü savunma savaşının verildiği bugün tüm insanlık değerlerinin bileşkesi Rêber Apo'nun özgürlüğünü sağlama günüdür. Ortadoğu halklarının özgürlüğünü sağlamak için tüm farklılıkların bir arada örgütlenme ve mücadeleye seferber olma günüdür. Ortadoğu halklarının Kürt özgürlük mücadelesiyle omuz omuza mücadele etme

''Kadınların öz savunma gücünü oluşturup örgütlemesi bu dönemin en hayati gerekliliği olarak ortaya çıkmıştır. Kadın öz savunma güçlerimiz hem toplumun hem de kadınların öz savunma mücadelesini yükseltmiş ve kadının özgür yaşamının teminatı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.''

cadelesine esas öncülük eden de kadınlar olmaktadır.

15 Ağustos en başta da Kürt kadını açısından bir yeniden doğuş, özgürlüksel varoluşta bir milattır. 15 Ağustos Atılımı'nın direniş bilinci ve ruhu, beşbin yıldır kadın etrafında örülen kölelik zincirlerine vurulan en büyük darbedir. Toplumsal soykırım cenderesinde daha da köleleştirilen kadının tarihsiz, kimliksiz, kişiliksiz bırakılarak yok sayılmasına en büyük cevap 15 Ağustos Atılımı'nın ilk kurşunuyla verilmiştir. 15 Ağustos'ta sömürgecilik zihniyetine sıkılan ilk kurşun, kadının zihnine, ruhuna, diline, bedenine vurulan kölelik zincirlerini param parça etmiştir. Ve bugün toplumkırıma, kadın kırımına karşı en büyük mücadele gücünü oluşturan kadınlar, özgürlüğe koşan Kürt kadınlarının öncülüğünde 15 Ağustos ruhuyla mücadelelerini yükseltmektedirler. Kürt kadınlarının özgürlük mücadelesi bugün Ortadoğu sınırlarını aşarak tüm dünya kadınlarının özgürlük umudu haline gelmiş, kapitalist moderniteye karşı en temel alternatif olan demokratik moderniteyle özgürlüğün, özgür yaşamın, özgür kadının, özgür toplumun yolunu açmıştır. Kuşkusuz ki bugünlere gelene kadar kazanılmış değerler öyle kolay elde edilmemiştir.

Önder Apo öncülüğünde başlatılan Kürt kadın mücadelesi ardında bıraktığı mücadele yıllarında çok ağır mücadele koşullarından geçtiği gibi binlere varan kahramanlık destanları yazan şehitleriyle büyük begücünü 15 Ağustos gerçeğinden almaktadır.

Özgür kadın ve özgür erkeği yaratmak

Kadın özgürlük hareketi olarak 15 Ağustos Atılımı'nın 30. yıldönümünü bugün daha güçlü gelişmelerle karşılamaktayız. Kadın savunma ordusuyla tüm kadınların öz savunma gücüne, kadın konfederal sistemiyle demokratik, sosyalist, komünal bir toplumsallaşma hakikatine, kadın özgürlük partisi PAJK'la bütün kadınların kimliksel varlığını ve özgürlüğünü sağlama ve koruma mücadelemiz her gün daha fazla yükselirken, Ortadoğu ve dünya kadınları da özlemlerini gerçekleştirmenin tek umut ışığı olarak mücadelemiz etrafında kenetlenmektedir. Gerçek şu ki 15 Ağustos Atılımı'na verilecek en büyük cevap kadın özgürlük cephesi olarak tüm kadınların umudu olan özgürlüğü, özgür yaşamı sağlamak olacaktır. Bu temelde kadının konfederal sistemini inşa etmek, demokratik ulusun inşasında öncülük görevlerimizi yerine getirmek, toplumların demokratik özerklik projesini yaşamsallaştırmak gibi tarihi sorumluluklarla karşı karşıyayız. Kadın özgürlüğünü sağlamak ve güvenceye almanın yegane yolu da bu görevlerimizi başarıyla yerine getirmemizden geçmektedir. İşte bu eksende kadın özgürlük hareketi olarak mücadelemiz her zamankinden daha fazla başarı umudu ve tarihsel görev ve sorumluluklarını yerine getirme günüdür. Her şeyden önemlisi de gün tüm dünya insanlığının gözü önünde vahşice katledilen insanların, kadınların, yine kaçırılan, pazarlarda satılan, onuruna el atılan kadınların hesabını sorma ve intikamlarını alma günüdür. Bu temelde kendine insanım diyen herkesin bu değerleri koruma ve yeniden özgürlüğüne kavuşturma mücadelesine tüm gücüyle katılma günüdür.

15 Ağustos'un 30. yıldönümü vesilesi ile bir kez daha Kürt halkını ve Kürt kadınlarını bugünün anlamlı ve özgür yaşam koşullarıyla buluşturan Rêber Apo'yu en içten sevgi ve özlem duygularımızla selamlıyor, büyük fedakarlık ve emekleri önünde saygıyla eğiliyor, 15 Ağustos diriliş bayramını kutluyoruz. Yine bize doğru yoldaşlığı, zamanın hakikat savaşçılığını, an'ın anlamla buluşmasının yaratıcılığı ve doğru uygulayıcılığını gösteren 15 Ağustos Atılımı'nın büyük komutanı Agît yoldaşı saygıyla anıyoruz. Agît'lerden bugüne bir direniş halkası olarak kahramanlık destanları yazan ve mücadeleyi kesintisiz kılan **Mazlumlar, Hakiler, Kemaller, Sakineler, Beseler, Azimeler, Berivanlar, Rozalar** ve nice şehitlerimizin anısı önünde eğiliyor, mücadeleyi yükselterek Kürt halkı ve Kürt kadınının özgürlüğünü mutlaka başaracağımızın sözünü yineliyoruz. Bu 15 Ağustos'un Önder Apo'yla özgür Kürdistan'da yaşamanın vesilesi olacağının ısrarı ve kararlılığını belirtiyoruz.

PAJK KOORDİNASYONU

15 AĞUSTOS tarihi olduğu kadar yaşamsaldır

ÖNDER ABDULLAH ÖCALAN'ın 15 Ağustos Atılımı'na ilişkin yıl yıl değerlendirmeleri...

1985 - 1. YILDÖNÜMÜ

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir evreye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos Atılımı'nın 1. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz bu süreçte ileriye yönelik yaşanması gereken düşünce ve eylem ile aşılması gereken, çürüyen yapıların ne olduğunu her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır.

Son bir yılda PKK'nin şanlı direnişi zirveye çıkarılarak dosta-düşmana karşı en mert tarzda temsil edilmiştir. Bunlar büyük gerçeklerdir; soylu gerçeklerdir; dost ve düşman tarafından saygı duyulması gereken kutsal gerçeklerdir. TC'nin de kabul etmek zorunda kaldığı bu gerçeklik, kendisinin dayattığı özel savaşa karşı Kürdistan halkının yükselttiği kutsal direniş gerçekliğidir. Ve 15 Ağustos yıkılmadı. Ardı arkasına yoğunlaştırılarak devam etti. Büyük bir olay bu. Bugün Temmuz ayını geride bırakıp 15 Ağustos'a yaklaştığımız şu sıra görüyoruz ki, Temmuz **Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin** o soylu direnişlerinde somutlaşan halkımızın yaşam tutkuları büyük bir hesap soruşa dönüşerek, boydan boya tüm Kürdistan'da düşmana ses çıkarttırmayacak, onu susturacak gelişmelere tanıklık etti.

Evet, bu ay içerisinde yalnızca **Dêrsim**'de 10'a yakın karakol, polis birimi basıldı, onlarca hain cezalandırıldı. Yalnızca Dersim katliamının sınırlı bir intikamı alınmakla kalınmadı, aynı zamanda TC için çok anlamlı olması gereken bir direniş gösterildi. Tüm bu gelişmelere karşın sömürgecilerden tek bir ses yok! Qers'te da aynı türden gelişmeler sürüyor. Tüm Kürdistan'da onlarca şehrin devrimcilerin direnişiyle çınlaması söz konusu. Fakat TC'den hiçbir ses yok. Yalnızca şurada "*2 bölücü*", burada "*5 bölücü*", yine orada "*3 bölücü imha ettim*" türünden haberler vermekle yetinmekte, gerçekleri gizlemekte ve özellikle kendi kayıplarını vermekten ısrarla kaçınmaktadır. TC'nin bu kahpece suskunluğunun anlamı çok açık değil mi? İşler umduğu gibi gelişmedi. O Eylül, Ekim, Kasım ayları boyunca sıraladığı manşetleri ve tüm dünyayı ayağa kaldıran haberleri neden yok şimdi? Eylemler daha mı az? Açık ki hayır, aksine tüm ülke karış karış kaynıyor. Esas neden; gelişmelerin TC'nin aleyhine dönmesi ve işine gelmemesidir. Susuyor, çünkü silahlı propagandanın etkisini kırmayı amaçlıyor ve böylece akıllı politika uyguladığını sanıyor.

İşte, 15 Ağustos Atılımı'nın 1. yıldönümü böylece, en zayıf bir anında halkımızın susturulamayan dili ve yükselen direnişi ile görkemlice karşılanıyor. **Kürdistan tarihinde ilk defa bir direniş bastırılamayarak dallanıp budaklanmakta, derinleşip genişlemektedir.** Büyük umudu doğuran, birçok şeyin altının çizilmesini sağlayan, düşünce ve davranışı kökünden etkileyen ve bundan sonra da etkilemesi kaçınılmaz olan gerçeklik budur.

(...)

Biz sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Daha çok kan akıtacağız ve bundan en küçük bir şekilde "*yanlış yapıyoruz, yenilebiliriz*" diye korkakça bir tutuma girmeyeceğiz. Tam tersine, bir şehidimizi dahi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi bugün sayıları 500'ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin zaferin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır. Kürdistan'ın altüst oluşunda, insanlıkla asla bağdaştırılamayacak ve insanı her gün her saat kahreden ortamında, bu kahramanlık kokan direniş yaşanacak, yaşatılacak değerlerin en özlüsü durumundadır. O direniş ki, ruhlarımızı aydınlatmakta, yüreklerimizi ferahlatmaktadır. O, halkımızın makus talihinin yıkıldığının müjdecisidir.

(...)

15 Ağustos Atılımı ile başlayan ve 1. yıldönümüne dek uzanan süreç içinde partimizin doğru devrimci siyaseti parlak bir şekilde bir kez daha doğrulanmıştır. Evet, birçokları sayısız defa doğruluğu pratikte kanıtlanmış olan parti çizgimizin başarısızlığı için çok şey yaptılar. Çeşitli güçler ulusal ve uluslararası alanda görülmedik ölçülerde bir teşhir ve tecrit faaliyetini yürüttüler. Ama bütün bunlar sahiplerinin suçüstü yakalanmalarından başka bir sonuç yaratamadı. Devrimimiz tüm bu engelleri aşarak gelişiyor ve şunu kesin biçimde doğruluyor; eğer bir siyaset doğruysa yetersiz bir uygulaması bile büyük gelişmeler ortaya çıkarabilir. Yine eğer bir siyaset doğru ve buna uygun bir uygulamaya kavuşmuş ise engeller ne denli çok olursa olsun, zafer yolunda yürüyebilir. 15 Ağustos ve sonrası atılımı bunu parlak bir biçimde doğrulamıştır...

1986 - 2. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos Atılımı'nın üçüncü yılına giriyoruz. Bugün direniş Kuzey-Batı Kürdistan'ın her vilayeti ve köyüne girmiştir. Bütün halk bunun heyecanı ile çalkalanmaktadır. Düşmana her gün darbe üstüne darbe indirmekteyiz. Toprağa düşen her şehidimiz bir direniş abidesi olarak dalgalanmaktadır. Bütün bunlar, Kürdistan'ı uyandırıyor; Kürdistan'da bir kahramanlık döneminin yaşandığını, boyun eğmezlik olayının ortaya çıktığını, "**Ya ölüm, ya özgürlük**" şiarının her tarafta yankılandığını ortaya koyuyor. Hiçbir karalama ve baskı sonuç vermedi. Partimizi teşhir ve tecrit etmek için yurt içinde ve dışında geliştirilen olmadık çarpıtmalar ve görülmemiş boyutlar ile uygulanan özel savaş bizi boğmaya yetmedi. Genelde dokuz yıldır, özelde ise iki yıldır daha da geliştirilmiş olarak uygulanan bu savaşın sonucunda gelişen, yine direniş hareketimiz olmuştur. Partimiz, bugün küçük silahlı birimler biçiminde geride bıraktığı bu iki yılı, bütün hataları ve sevaplarıyla birlikte tarihimizde güçlü bir onur sayfası olarak ilan etmiştir. Bu dönemde birçok hata ve eksikliğin olduğunu kabul ediyoruz. Bu dönemde **oportünizm** vardır, **sağcılık** vardır, **ihanet** ve **teslimiyet** vardır. Ama aynı zamanda **kahramanlıklar** ve görkemli **direnişler** de vardır. Bu iki yıl, tarihimizde aydınlıkla karanlığın, direnişle boyun eğmenin, çirkinle güzelin ayrışmasının netleştiği, ara tabakanın nefes alamaz duruma getirildiği, tasfiyeye uğradığı, ya bazı kırıntılar biçiminde de olsa devrim saflarına gelerek olumlu bir rol oynadığı ya da karşı-devrim saflarına savrulmasının gerçekleştiği bir dönemin adıdır.

Bu iki yıllık çetin mücadele pratiği özellikle üç noktada çok iyi kavranmalıdır. 15 Ağustos Atılımı'nın doğrudan sonuçları olan bu noktalardan birincisi; devrimin bir inanç sorunu olmaktan çıkıp, planlama ve eylem meselesi haline gelmiş olmasıdır. Daha önce düşüncede işlenen şimdi pratik gerçeklik kazanmıştır. Halkımızın askeri ve siyasal cepheleşmesinin yaratılması için iki yıllık eylemlilik dönemi çok zengin bir birikim ortaya çıkarmıştır. Yüzyıllık kölelik-teslimiyet ruhu yıkılmış, modern kılıflar altında **oportünist, reformist kesimlerin devrimi saptırma ve ruhsuzlaştırma çabaları yerle bir olmuştur.** Gelişmeler bu tezlerin iflas ettiğini bütün berraklığıyla ortaya çıkarmıştır. En üst noktasını 15 Ağustos eylemliliğinde bulan devrimci düşüncenin pratik gerçeklikte doğrulanması tarihi açıdan çok ileri bir atılımdır.

İkincisi; halk ve parti saflarında netleşmeyi sağlamıştır. Gerçek militanlar örgütünün oluşması sağlanmış, örgüt içindeki çürük bünyeleri açığa çıkarmış, bütün maskeleri düşürmüştür. Halkımız saflarında da yine direnişçi olanla olmayanı ayrıştırmış, direniş olgusunu halkımızın günlük yaşam biçimi haline getirmiştir.

Üçüncüsü; Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmıştır. **Tasfiyeci solun** maskesini düşürmüş, bunların kimin hizmetinde olduğunu açığa çıkarmıştır.

(...)

15 Ağustos Atılımı'nın 3. yılında ulusal kurtuluş savaşımız çoğu gücü şaşırtan boyutlara varmıştır. Düşmanımızın azgın sömürgeci-faşist saldırıları ile halkımızın PKK önderliğinde büyüyen direnişi her alanda karşı karşıyadır. Savaş giderek kızışmakta, hiçbir olgu kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Sempati veya düşmanlık temelinde dışımızdaki güçlerin saflaşması da belirginleşmekte; gelişmeler artık bunu dayatmaktadır. Altında karşılıklı saflaşmanın yaşandığı iki bayrak vardır; biri, **karşı-devrimin karanlık bayrağı**; diğeri ise, **devrimin aydınlatan kızıl bayrağı**.

Gelinen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönem savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta kademesinden ibaret olan bir parti haline gelmek demektir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir parti kurmayımız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaklardır. Ordulaşmada somutlaşan **militan bir yaşam** dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil halk için de böyle olacaktır. Halkımızı ordu haline getirmek, öncüyü hakiki bir genelkurmay düzeyine ulaştırmak için bize neyin gerekli olduğu sorusuna kesin bir cevap bulmak durumundayız...

1987 - 3. YILDÖNÜMÜ

1987'nin geçen yedi ayı Kürdistan'da büyük atılımlarla savaşın her bakımdan geniş boyutlarda gelişme kaydetme dönemi oldu. **III. Kongre** değerlendirme, karar ve planlaması temelinde büyük bir inisiyatifle kış ve bahardan itibaren gerillayı tüm Kürdistan'a yayan devrimci güçler, ajan-milis çete örgütlenmesine öldürücü darbeler vurup dağıtarak, faşist ordu birliklerini bütünüyle hareket edemez hale getirerek, kontra birliklerinin birçoğunu da Kürdistan'a ayak basar basmaz imha ederek faşist-sömürgeci Türk devletinin özel savaşını bütünüyle yenilgiye uğrattılar. Türk faşizmini savaşı yeniden ele almak ve her bakımdan yeni stratejik ve taktik düzenlemeler (eğer bulabilirse) yapmak zorunda bıraktılar. Bu durum, savaşta alınan yenilgi, askeri-sivil, iktidar-muhalefet, işbirlikçi-uşak takımından, Türk burjuvazisinin bütün temsilcilerinin ağzından açıkça itiraf edildi ve hep birden yeni çareler aramaya başladılar. Genelkurmaylık olayı, askeri-sivil tartışması bu gelişmelerin bir sonucu, bunalımın ve çaresizliğin doruğu ve gelişmelerin düzeyinin en açık bir göstergesi oldu. "**Sıkıyönetimin kaldırılması**", "**süper valilik**", "**özel kolordu**" gibi umutsuz çabalar faşist-sömürgeciliğin bu gelişmeler karşısındaki çaresiz arayışları ve gerçekleri daha açık itiraf etmesi olarak ortaya çıktı. Ve bütün bu gelişmeler, artık gerillanın Kürdistan sathına bir daha sökülmemecesine oturduğunun somut kanıtları olarak hayat buldu...

1988 - 4. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos Atılımı'nın 4. yılını da geride bıraktık. Bu dönem hakkında yürütülebilecek eleştirilerin yanısıra, en önemlisi de çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesini mümkün kılacak doğru tezi ve pratiği ortaya çıkardığını da görmek gerekir. Bugün gerek halkın gerek aydınların ve gerekse de toplumun diğer kesimlerinin ilgisini çekmede, 15 Ağustos Atılımı temel gündem maddesi olarak bütün sıcaklığıyla etkisini devam ettirmektedir. Birçok toplumda çok ender olarak görülen o yüzyılların karanlığı içindeki çözümsüzlüğünü, umutsuzluğunu parçalamada bu atılımımızın yol açtığı gelişmelerin rolü belirgindir. Yine bu atılımımızın bu dönemdeki tüm sorunların merkezini işgal etmesi de en önemli gelişmelerden birisi olarak görülmelidir. Eğer bir ideolojik-siyasal akım, kitle zemini onu özümseyecek bir durumda değilse, ne kadar iyi hazırlanmış olursa olsun bunun adeta bir sabun köpüğü gibi sönmesi işten bile değildir. Önemli olan bu akımı özümseyecek olan bir toplumsal uyanışı ve hareketliliği sağlamaktır. 15 Ağustos ile birlikte Kürdistan'da bu durumun önemli oranda ortaya çıktığını belirtebiliriz. Özellikle de, bu atılımın 12 Eylül faşizmi gibi gelişkin pasifikasyon harekatlarından birinin düzenlendiği döneme denk getirilmesinin önemi çok daha açıktır.

(...)

1986 yılında yaptığımız hazırlıklar, yine **sağ-tasfiyeci** bazı öğelerin engel oluşturma çabalarına rağmen 1987 yılında meyvesini vererek büyük bir atılıma dönüştü. 1987 yılı eylemliliği etkili olarak, gelişmesini bütün ülke çapında sürdürdü. Eylemlerin sayısı gerek nitelik ve gerekse de nicelik olarak çok önemli bir boyuta ulaştı. Özellikle de kitlelerde çok yeni olan bir durum ortaya çıkmaya başladı. Partinin eyleminin kesintisiz ve sürekli olacağına dair kanı güçlendi. Hemen belirtelim ki, kitleler ilk iki yıl içerisinde "*bekle-gör*" yaklaşımı içindeydiler. İlk adımda heyecanlı olan ve isyancı özellikleri ile harekete geçen kitleler, yoğun bir şekilde saflarımıza katılmak istediler. Ama daha sonra hareketimizin bir darboğazı yaşaması ve peş peşe darbelerle zor durumda kalması, kitleyi geriye çekilmeye ve yeniden atıl, durgun konuma itti.

1987 yılı eylemliliği, kitlede partiye güvenilmesi gerektiği inancını yeniden geliştirdi. Partinin ezilemeyeceği ve direnişi geliştirebileceği kanısı yeniden güçlendi. Bundan sonra da kitlelerin devrime atılımı yeniden gelişti ve güçlendi. Bu bakımdan tam istediğimiz sonuçlara ulaşmamış olsak da, 1987 yılı düşmanın beklentilerini boşa çıkardı ve önemli gelişmelere yol açtı.

(...)

1988 yılı düşman açısından bir ezme, tasfiye dönemi olarak ele alınıyor ve tedbirler buna göre geliştiriliyor. Tedbirler sadece askeri açıdan değil, müttefiklerini de devreye sokarak -**NATO** güçleri, özellikle de **Almanya** olmak üzere saldırılara yöneldiler. Gücümüzün bir bölümünü bu alanlardan aldığımız da bilindiğinden, bu alanlarda da saldırılar 1988

yılı başlarında, diğerleri ile koordineli bir şekilde başlatıldı. TC ise *pişmanlık yasasını* yeniden uygulamaya koydu. Kitlelere daha geniş tavizler vererek, **GAP**'ı sahte bir biçimde daha fazla göz boyama aracı olarak kullanmaya başladı.

(...)

Bunlar öyle etkili önlemler değildir. Belirttiğimiz gibi, birliklerin hareket tarzını değiştirme, yüzlerce yeni karakol inşa etme, karargah sistemini oynak yapma, kontrgerilla sistemini geliştirme vb. gibi bir düzenlemeye gitme söz konusudur. NATO ve Amerika içerikli "**dil-kültür özerkliği**" biçiminde bir yaklaşımın bu sürede giderek TC'ye de dayatılması söz konusudur. Bu, tartışmaya açılarak aydınların vb. kesimlerin de yavaş yavaş bu tartışmalara çekilmeleri durumu gözleniyor. Böylece, soruna yaklaşımı yumuşatmanın çabaları içerisine girilerek bunun tedbirlerini önceden almayı da ihmal etmediler.

(...)

Şüphesiz önümüzdeki dönem sadece öncü ile kazanılmayacaktır. Her zamankinden daha fazla halkın öz birliği olan cephe silahı geliştirilerek zafer kazanılacaktır. Ulusal kurtuluş cephesi, partimiz önderliğinde yeni ele alınan bir olay değildir. Daha başlangıçtan beri partimizin çıkışı ulusal direniş temelindedir. Bu temel, başlangıçta partinin geliştirilmesi ile iç içe bir şekilde sınırlı bir eylem ve propaganda ile yürütülerek, günümüze doğru savaşa daha fazla destek olma ile birlikte geliştirilip yakın dönemde bir programa, çizgiye kavuşturulan bir adımdır. Günümüzde kitlelerin uyanışını artırıp daha fazla saflara katılmalarına yol açan bu adımı, giderek pratik bir olgu haline getirme aşamasındayız.

Biz şimdiye kadar savaşı öncü ve kadrolar ile yürüttük. Bu aşamadan sonra halkın kendisi daha aktif olarak savaşacaktır. Halk kitleleri, **ERNK** etrafında birleşerek, daha fazla örgütlenerek, cephe silahı ile savaş yürütecektir. Cephede yer alan kitle birliklerinde, halk kitleleri daha fazla örgütlenerek savaşa aktif olarak katılacaktır.

(...)

Bu dönemin olumlu kazanımlarından bahsedeceksek, bunun şehitlerin kanı ile kazanıldığını unutmayacağız. Cezaevi direnişçileri insanlık onurunu, görülmemiş işkence ortamına rağmen, kazanmasını bilmişlerdir. Hiç kimse bu değerlerimizin büyük önemini gözardı edemez. Hele parti militanlarımız, nabızlarının atmasının, damarlarında dolaşan kanın bu direnişler sonucunda mümkün olduğunu unutmamalıdırlar. Yine iradi güçlerinin direnen iradelerin bir bileşkesi olduğunu da unutmamalıdırlar. Partimiz PKK'nin mayası bu temelde yoğrulmuştur.

1989 - 5. YILDÖNÜMÜ

5. yıldönümünü kutladığımız 15 Ağustos Atılımı'nı soylu insan emeğinin büyük bir zaferi olarak değerlendirmek gerekir. 15 Ağustos Atılımı, alçaklığa, her türlü düşkünlüğe, namussuzluğa, kararsızlığa, ikircikliğe, her türlü yenilgiye, zulme karşı; tabii en başta da her türlü hafifliğe, soysuzluğa, kendine inançsızlığa, kimliğine ve insanlığına dürüstçe sahip çıkmamaya, kendini aldatmaya karşı bir zaferdir. Kökenleri insanlık tarihi kadar eski olan çağdışı bir zulüm düzenine körcesine tapan, onun politik uygulamalarına alet olan, bunun böyle olmadığını bize kabullendirmek için de sinsice hep kendileri ile oynamayı marifet bilen, gününü gün etmek için feda etmeyeceği değeri bulunmayanların utanmazlığına karşı da bir zaferdir.

15 Ağustos Atılımı'nın 5. yıldönümünde önümüzdeki yakın geleceğin atılımımızdan çok etkilenmesi durumu söz konusudur. Halkın bütün parçalarda ilgisinin daha fazla gelişmesi, giderek bunun desteğe dönüşmesi, gerilla savaşının doğru kullanılması temelinde gerilla ordusuna ulaşmanın hızlanması, gerillanın büyük bağımsızlaştırıcı, özgürleştirici etkisinin diğer parçalara da taşırılması ve onları umutsuzluğun, inançsızlığın en yaygın yaşatıldığı bir dönemde bile yeniden ayağa dikerek, inanç yoluna kavuşturarak doğru savaşım biçimlerine kavuşturması söz konusu olacaktır. Bu da en azından Türkiye'deki cephe kadar, devrimin besleneceği bir gelişme olması anlamına geliyor. Görülüyor ki, bu yakın dönemin olası gelişmeleri özellikle gerilla savaşımımızda daha iyi somutlaşacak ve çarpıcı siyasi gelişmelere yol açabilecektir. Gerçekten bu araca daha çok bu aşamada rolünü oynatmamız söz konusudur. Şimdiye kadarki aşamayı bir hazırlık aşaması, **gerillanın temellerinin atıldığı bir dönem** olarak görmek gerekiyor. Başarıyla temellendiği söylenebilir. Silahlı mücadele için harcanan büyük çaba, her türlü sağ-sol yaklaşımlara karşı mücadele, büyük hazırlık ile büyük kararlılık, bugün artık bu adımın geriletilemeyeceğini, kök salmasının engellenemeyeceğini açıkça ortaya koymuştur.

Daha şimdiden artık binlerle ifade edebileceğimiz bir niceliğe doğru tırmanıyoruz. Niteliksel olarak artık gerilla ordusunun kural ve kaidesiyle kuruluşu, işleyişi söz konusudur. **Yönetmelik ve talimatlarla yürüyecek bir duruma doğru hızla tırmanıyoruz**. Sadece parti çekirdeklerini eğiten, çelikleştiren bir savaş değil, halkın da bütün savaşçı güçlerini eğiten, geliştiren, özellikle köylüyü yurtseverleştiren, ordulaştıran bir özelliğe daha şimdiden ulaşılmıştır. Artık gerilla ordusunun kuruluşuna büyük bir güvenle bakabiliriz.

1990 - 6. YILDÖNÜMÜ

Öyle anlaşılıyor ki, 1990 baharında görülen halkların kalkışması, ayaklanma deneyimleri, bu son gelişmelerle birlikte hem genelleşecek hem de cesaretlenip alanlar üzerindeki etkinliğini kesinleştirecektir. Devlet denetimi tamamen silinmiş, askeri çıplak zordan başka bir etkiye yol bırakmadığı düzeye gelmiş ve daha da gelecektir.

Halkın çok yüksek bir kalkışması var. Bu ne demektir? Doğal olarak devletin siyasal etkinliğinin bitirilmesidir. Son seçimlerde ortaya çıkan olgular var. Deniliyor ki, iktidarı ve muhalefeti ile düzen partileri bitti. Doğrudur. **Bu bitişi biz sağladık.** Biliyorsunuz, Kürdistan'da başlatıldı ve şimdi Türkiye'ye de yayıldı bu süreç. Gerçekten iki icazetli parlamento partisi, ana muhalefet ve iktidar partileri düşüyor. Kürdistan'da özel savaş aygıtı altında bir güç vardır, onun dışında, güç tamamen partimizin denetimine geçiyor. **Burjuva partileri tamamen bitmiş durumdadır.** Bu bir anlamda devletin siyasal dayanağının yıkılması demektir. Yeni olan, çok büyük öneme haiz olan, halkın devlet denetiminden, onun sahte partilerinin denetiminden çıkmasıdır. Bu durum, ilk kez bu yıl bu denli kapsamlı gelişti. Halkın savaşa katılması, tartışmasız çok ileri derecededir. Ama onu savaşa çekecek gücün, öncünün durumunun da buna uygun olması şarttır. Öncünün tutucu bir konumda seyredip kendini bundan kurtaramazsa, engel durumuna düşeceği açıktır.

Özellikle 1983'lerden beri yaptığımız askeri hazırlıklar, **öncü gerilla** dediğimiz olayı oluşturmak içindir ve onu da oluşturduk. Varmak istediğimiz diğer bir süreç, **halk ayaklanmaları**nın yaratılmasıydı ki, o da kısmen sağlandı. O halde şimdi sorun nerede? Sorun, asıl devrimin gelişmesini belirleyecek olan ve asıl zafer yaratmada tayin edici öğe olan halkın gerek gerilla öncülüğü gerekse de parti öncülüğü tarafından durdurulmaması gerektiğidir. Gerilla, özellikle komuta kademesi mevcut gücü büyütmez ve gereğince savaştırmazsa, bunun büyük çabası içinde olmazsa, mevcut güçle yaşamayı yeğlerse çok açık ki, tutucu ve tasfiyeci bir konuma düşmüş olacaktır.

(...)

Ama daha önemlisi, yeni devreye giren ve harekete geçen bir devrim kuvveti olarak **serhildanı** değerlendirdik. Bu yeni bir olgudur dedik ve son gösterilerde gördük ki, halk muazzam bir kararlılığa ulaşmıştır. Ayaklanmacı güç gerillaya katılım gücünden on kat daha fazladır. Olanakları ayaklanma için daha elverişlidir. Ama yine bir bakıyoruz ki, bunu sağlamakla görevli öncü örgüt burada da yetersiz kalıyor."***Biz savaşa katılmak istiyoruz, bize görev verin; önümüzdeki bazı partililer engel oluyor***" biçiminde halktan eleştiri ve şikayetler geliyor. Bu doğrudur. Onbinlerce halk yığınının bulunduğu şehirler ayaklanma gücüdür ve içlerinde doğru dürüst bir öncü güç çalışmıyor. Halk içinde sorumlu **ayaklanma komiteleri** bile yeterince yerleşmiş değildir. Fakat buna rağmen halk yine de partinin genel etkisiyle öne çıkıyor.

Kürt halkının bin yıllık uykusundan uyandığı, bununla da yetinmediği, ölümüne bir ayaklanmaya varım dediği bir noktaya gelmesi söz konusudur. Bu, gerçekten son derece önemli bir gelişmedir ve öyle kolay kolay gelinecek bir nokta değildir. İşte özel savaşın temel başarısızlığı bu noktadadır. Sorun artık, öncü ne kadar ayaklanmaya kendini hazırlayacaktır, onun sorumluluğunu ne kadar alacaktır sorusuna gelip dayanmıştır. Bizde parti öncülerinden bir bölümünün kaçındığı bir çalışma da budur. Halkın kuyruğuna takılıyor veya başına despot kesiliyor.

Oysa böyle bir kitleye sahip olmak, gerçekten Ekim Devrimi'ne bile nasip olmamıştır. Gördüğünüz bu kitle Ekim Devrimi'nde bile yoktur ve gördük ki, yine kadroya rağmen gelişiyor. Halkın taleplerí gerçekçi, haklı fakat kadronun yaklaşımı çok tehlikeli ve sorumsuzca olup, çiğnenmeyi hak edecek kadar ezilecek bir durumu yaşıyor. Bu denli görkemli bir halk iradesi ama bu kadar karmaşık, kendine düşkün, sadece emirvari hareket eden bir kadro! Aşılması halinde de Kürdistan, gerçekten daha şimdiden bir ayaklanma içindedir. Bir defa halkın, partinin yerel siyasal hattına katılması ve ona sınırsız bağlanması, güç verme anlamındadır. Ve ayaklanma içine de bu temelde çekilmiştir. Fakat pratik ayaklanmada şehir şehir, köy köy grupları katmada öncü gücün pratik hazırlığının olmaması ciddi bir eksikliktir.

(...)

Özel savaşı gerçekten yıkıp yerle bir edecek ve zaferi getirecek bu ayaklanma sürecini mutlak örgütlemek gerekir. Örgütlenmesi halinde daha şimdiden devrimde zaferin ilan edilmesinin zor olmayacağı bir aşamada bulunuyoruz.

Hızlı gelişmeler yaşanıyor. Temel adımlar atılmıştır. Ayaklanma denemesine geçilmiştir. Öncü güç, bu anlamda en kritik evreyi veya en can alıcı bir dönemi, temel atma dönemini aslında başarmıştır. Olmayan nedir? Olmayan, artık pratik bir ayaklanma olgusunun gücü olabilmek ve gerillanın çığ gibi büyümesine yol açmaktır. Buna cesaret edilmiyor ya da buna güç getirilmiyor veya **sağ tasfiyeci tutum** kendini burada bir kez daha ele veriyor: İşte partinin en son üzerinde taktik önderliği oturtmak ve giderek ulusal kurtuluşun stratejik açılımına bu taktik oturtmayla birlikte işlerlik kazandırmak açısından yüklediği görevler bunlar olmaktadır.

Olanaklar artmış, mevziler açılmış, yöntemler belirlenmiştir, geriye kalan yerine getirilmesi gereken görevdir, yürümeyi bilmektir.

1991 - 7. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos Atılımı Kürdistan halkının en temel diriliş hamlesi ve biricik şansıdır. Bunun başarısı halinde tarih kurtuluş temelinde yürüyecek, aksi halde sadece önder bir partinin, hatta bir sınıfın yenilgisi değil, bir ulusun şahsında insanlığın da kaybı söz konusu olacaktır.

Düşmanın birkaç günde tamamen yeneceğine kendisini inandırdığı, dostların da, "***taş çatlasa ömürleri 1-2 aydır***" dedikleri bir atılımdır 15 Ağustos. Bir halkı 7 yıl önce kendi adını bile kabul etmekten çekinen gerçekliğinden "***mutlaka zafere ulaşırız ve hiçbir engel bizi durduramaz***" biçiminde inanca ulaştıran bir eylemin de adıdır. Başlarken en umutsuz, en çekingen, en karşılık vermeyen bir konumda olan halk, bu 7. yılın sonunda dünyaya örnek teşkil edebilecek bir karşılık veriyor. Bu bizim için anlamlıdır.

Şunu söyledik ısrarla: Bu yıllar, artık bu coşkunuza tanık olduğundan sizin özgür yaşamınızın temel bir başlangıcı olmuştur; ayağa kalkmışsınız, yürüyüşe geçmişsiniz, savaşı yaşamınızın bir parçası haline getirmişsiniz, bu bizim de amacımızdır. Bir öncülük rolü, bütün iç engellemelere rağmen bu anlamda başarılmıştır. Ve şunu da söyledik: Dersler bizzat halkın dersleri olacaktır; halk artık savaşımının esasları üzerine düşünecek, kendi savaşımının örgütlenmesi ve yönetilmesi konusunda sorumluluk duyacaktır. Artık söz sahibi olan halktır; onun eylemi söz konusudur ve bu işin bizzat yürütücüleri halktan insanların kendileridir. Devreye bir halk girmiştir, halk fiili bir eylem gücü haline gelmiştir. Bu anlamıyla tarihin yegane söz sahibi, gücü olmuştur.

Bir önder, bir parti çok doğru ve çok yaman işler de yapsa belki yenilebilir ama böyle ayağa kalkan bir halkın yenilmesi zordur. Artık düşman engelleri aşılınca ve halk ayağa kalkınca, bizzat düşmanın da itiraf ettiği gibi, saldırılar halka yönelmiştir. Önder ve parti bir tarafa, halkın kendisi daha fazla savaşımın konusu yapılmak istenmektedir. Ve bunun için halka da dedik ki, görevlerinize sahip çıkın; işte bunun için, öz örgütlenmeniz, cepheniz, savunma birlikleriniz oldukça geliştirilmelidir. Çok sayıda önder çıkarmalısınız. **Bir halkın devreye girişi, gerillanın, partinin devreye girişinden çok daha önemlidir, daha sonuç alıcıdır.**

Savaşımımızın 7. yıldönümünde özel savaş cephesi umutsuzdur, yorgundur, dağınıktır, bu haliyle kendini sürdürmesi zordur. Özel savaş tabiati gereği çok kısa sürede sonuç vermesi gereken bir savaştır; bir yıl ya da iki yılda sonuç almak zorundadır, daha fazla uzattın mı süresini, o savaş kendi içinde çürür. Askeri niteliği, muazzam işkenceli ve masraflı yapısı, fazla uzaması halinde bir toplumun kabul edemeyeceği risklerle dolu gerçeği, uluslararası desteğin de aynı nedenle fazla uzun sürmeyeceği, ancak çok kısa bir zaman buna onay gösterileceği, içte ve dışta öyle yıllarca sürebilecek ve yıpranmayacak gibi bir durumu asla yaşayamayacağı açıktır.

Devrim yine kendi işlerini yürütmesini bilir. Şimdiye kadar yürütmüştür, bundan sonra da yürütür. Özel savaşın tüm engellemelerine rağmen yürütür. Bütün öncü içi engellemelere karşı yürütür. Bu temelde 7. yıl değerlendirmesinde bununla ilgili olarak dedik ki, çok ciddi bir kaza olmazsa veya kendi elimizle örgütün gelişmesini engellemezsek, bundan sonraki yıllar, **1992'den sonrası devrimin geliştiği yıllar olacaktır.** Mevcut temel ve pratik hazırlık düzeyi birkaç yılı daha şimdiden gelişme biçiminde garantilemiştir.

(...)

PKK şimdiye kadar biraz başarılı olmuşsa, çok büyük zorlamalara karşı kendi çizgisi dahilinde kalmasına ve biraz da bizim bu çizgiyi yürütme gücünü göstermemize bağlıdır. Hiç şüphesiz daha büyük başarı ve zafer sonuna kadar bu çizginin gereklerine bağlı devrimci militan olmakla mümkündür. 15 Ağustos Atılımı'nın bu 7. yıldönümündeki en büyük dersi budur. Bu ders ne kadar doğru kavranırsa, diğer bütün dersler o oranda gelişir. Çok iyi bir gerillanın teşkili, ayaklanmaların örgütlendirilip sürekli kılınması, uluslararası kamuoyunda daha da artan etkileme, itibar, güç kazanma, en önemlisi de hiç de hak etmediğimiz kayıpların önüne geçme dersleri, iyi bir öncü militan düzeyi tutturmakla mümkündür. Ve böylesine bir öncü örgüt olmaktan başka çaremiz de yoktur.

1992 - 8. YILDÖNÜMÜ

9. zafer yılına yürürken, 1992 hamlemizin 2. dönemine yönelirken taktik esaslara gerçekten ölümüne bağlı kalalım. Hele gerillaya çok üstün bir başarı imkanı vermeyi, bu dönemin, bu devrenin savaşçılığının tek tutkusu haline getirelim.

Dengeye doğru gidiyoruz. Bunlar Kürt tarihinde hiç ulaşılamayan sonuçlardır. İlk defa bütün gücümüzü ortaya koyarak bunu başarabildik. Bu tarih bilinci kesinlikle gereklidir. Bu savaşın her şeyi kazanmak anlamına geldiği bellidir. Eğer temelde kavrayış böyle olursa, geriye kalan taktik hususlar zor değildir. Ama "*aç kalmış*", bilmem ''*bile bile kendisini tehlikeye itti, gitti yakalandı*" deniliyor. En önemli alanlarda kayıplar veriliyor. Bunlar gafildir. Sen gerillasın, gerilla bir defa silahını ve kendisini kaptırmamak için şahin olur uçar, kurt olur koşar, sen gidiyorsun, kendini ölüme yatırıyorsun. Yakışır mı?

(...)

Halkımız büyük bir yürüyüş ve savaşım içindedir. **Halkımız milisleşiyor, halkımız serhildanlaşıyor,** silahlı-silahsız savaşıyor. Partiye hiç şüphesiz düşen görevler vardır; eğitir, örgütler, yön verir. Kendini halkın yerine koymaz, halkın yapacağı işi halka yaptırır ama halkımız da kendi işini yapar. Biraz örgütleme ve eğitimle safları sıklaştırır ve "*düşmanı öyle vur, şöyle milis ol, şöyle kalk gösteri yap*" diye gerilla da biraz görevini yapsa, onlar birleşse, büyük savaşıma kesin yürürüz.

Demek ki, 15 Ağustos Atılımı'nın 8. yılı aynı zamanda halkımızın da hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendi savaşımına nicelik ve nitelik olarak katıldığı bir süreçtir. Bu geçen yılda Newroz dolayısıyla en küçük bir halk parçamız bile tankların-topların üstüne kahramanca yürümüştür. Ve biz bu temelde başta **Cizre, Şırnak, Nusaybin** halkı olmak üzere, yürüyen bütün Kürdistan halkını selamlıyoruz. Yine yurt dışında en büyük yürüyüşlerimizi Avrupa'da halkımızla yaptık: Newroz kutlamaları gerçekleşti, Avrupa'da 20 bin, 30 bin kişilik yürüyüşler, 50 binlik, 60 bin kişilik kutlama geceleri gerçekleşti. Bunların hepsi zirvesel gelişmelerdir. Ve yine gerilla bizzat düşmanın itirafıyla, karakol sökme eylemlerine

''Biz sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır."

''Yeni bir yaşam yaratılıyor, bin yılın rüyası gerçekleştiriliyor. Bin yılın kaybettirdikleri on yılda kazanılıyor. Yüz yılın kaybettirdiklerini bir yılda kazanmak büyük bir olaydır."

başarıyla yönelme gücünü gösterdi. Bunun karşısında düşman ordusunun ve tespit ettiğimiz bütün özel savaş kollarının nefes alamaz duruma getirildiği ve savaşta var olanla yetinmeyi neredeyse kabul ettiği görüldü.

Bütün bunlar bizim için savaş gerçeğimizin artık istikrarlı bir dengeye kavuşacağının işaretidir. Savaş gelişerek sürecek, düşmanı dağıtarak sürecek, salt bir direnme savaşı değil, bir denge savaşı olarak kendini pekiştirecektir. Bu gelişmelerin anlamı budur. Ve en temel olanı da halkın savaşta yerini tutmasıdır. Direnme savaşı gerilla savaşıdır, denge savaşı halkın katıldığı savaştır. Mevcut **Demirel-İnönü** hükümetinin aşmak istediği durum buydu ama başaramamıştır.

Dolayısıyla dengeye doğru hızla yaklaşıyoruz. Dengenin sorunları var. Bütün gerilla cephelerinde sorunları var. Bütün halk ve örgüt eylemliliğinde sorunlar var. Bunlar konulmuştur, görmüşsünüzdür, çözmek için yola çıkıyorsunuz. Savaşa yeni bir aşama, ivme kazandırmak için katılıyorsunuz. Halkımız hiç şüphesiz bu gerçekler temelinde savaşın gerçek sahibi olarak, kendi tarihini özgürce yazmak için daha fazlasıyla savaşa katılmak istiyor. Öncü yetersiz kalabilir, hatta çoğu yerde bürokratlaşabilir de ama yine de halk savaşa daha fazla yürüyebilmelidir. Halkımızın böyle bir savaş dönemini yakalayabilmesi büyük bir şanstır. Halkımız uluslaşıyor, savaşarak uluslaşıyor, uluslaşarak insanileşme, enternasyonalleşme yönüne doğru saygıdeğer adımlar atıyor. Kendisini dosta da düşmana da bu çerçevede kabul ettiriyor. Kutlanması ve başta yer verilmesi gereken, halkımızın bu özgürlük yürüyüşüdür.

Yeni bir halk diriliyor. Lügatte yeri olmayan yeni bir kimlik doğuyor. Bunun karşısında emperyalisti de özgürlükçüsü de düşünüyor ve yorum yapmaya çalışıyor. Bu aynı zamanda 21. yüzyıla doğru giderken kendimize bu dünyada özgürce yol açmanın artık bir sorun teşkil ettiğini ve dünyanın da bize artık yer vermekten başka bir çaresinin kalmadığını anlamaya başlaması demektir.

Bu geçen ve içine gireceğimiz savaş yılları Ortadoğu halklarının özgürleşmesinde gerçekten belki de asırlarla ölçülebilecek bir dönemin temel kazanımlarından birisi olabilir. Bu aynı zamanda emperyalizmin "*yeni dünya düzeni*"ne vereceğimiz en soylu insanlık dersi olabilir. Emperyalizm dünyayı kirletmiştir. Buna, her zaman söylediğimiz gibi bir devrim gereklidir ve bu devrim de ancak sosyalizmin rehberliğinde olabilir. Bu devrim, emperyalizme, o reel sosyalizmi, özellikle de **Sovyet sosyalizminin** çözülüşü ve içine düştüğü duruma da en etkili cevap oluyor. Sosyalizme saygınlık sağlamanın, çözüm gücü kazandırmanın küçümsenemez bir öncü müfrezesi oluyor. İkibin yılına doğru giderken halkımızın kendi özgürleşme savaşıyla insanlığa verebileceği en büyük karşılık da bu oluyor.

(...)

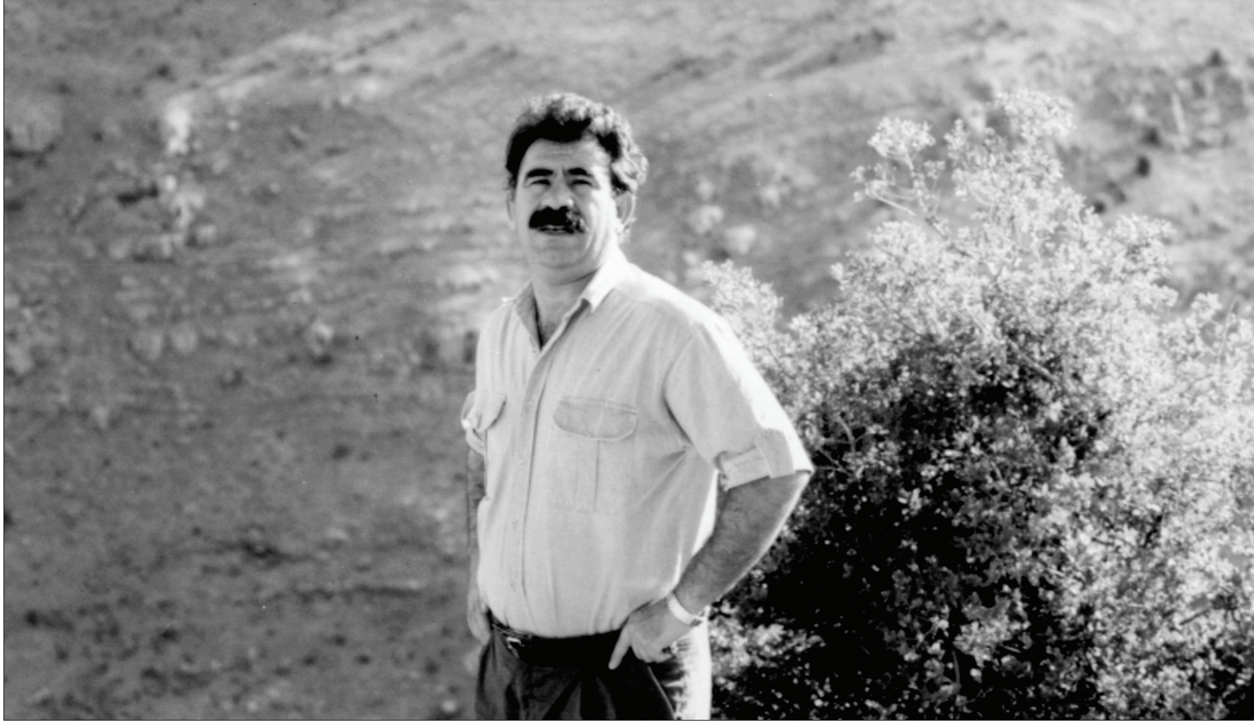
Yıllar, bizi eskitmesi şurada kalsın, daha da diriltti, yaşama karşı daha saygılı, güçlü kıldı. Demek ki, bu savaş, savaşın en sorumlusuna da bu gücü verebiliyor. Demek ki, diriltiçiliği çok kesin, geliştiriciliği çok kesin. Hiç şüphesiz daha fazlasını yapmaya çalışacağız. Sorumlulukları çok iyi biliriz. Değerlerin nasıl ortaya çıkarıldığını, ilk tarihini çok iyi biliriz. Sanmayız ki, hiç kimse bizim kadar değer nedir, nasıl ortaya çıkarıldı, emek nedir, nasıl sarfedilir, nasıl korunur bilsin. Bunun sahibi biziz ve bunu, bundan sonra da yaşamın en doğru bildiğimiz biçimi olarak, sosyalist biçimi ve kararlılığımızın bir parçası olarak, daha da üstün başarılarla götüreceğiz. Buna varım diyenlerle, en azgın düşmandan tutalım içimizdeki dolaylı yansımalarına kadar hepsine karşı iyi savaşacağız. Ve mutlaka başaracağız...

1993 - 9. YILDÖNÜMÜ

Değerli halkımız!

15 Ağustos Atılımı'nın gerçeğini kavramaya çalışırken sadece umutlu olabilirsiniz demiyorum, mevcut maddi gelişmelere dayanarak daha fazla gelişmeyi bizzat kendiniz yaratabilirsiniz. Ve hiçbir güç, bu gelişmeyi sizin elinizden alamaz ve sizi geriletemez. Kazanmak için her şeyimiz var. Birliğimiz ve irademiz gerçekleşiyor. Ulusal irade, savaş iradesi, birlik iradesi, hepsi adım adım pekişiyor. Ordu kuruluşu çığ gibi büyüyor. Daha ne için yılları harcadım. Siz halkı inandırmak için yılları harcadım. Ve görüyorsunuz ki başardım. İyi bir başarı, güzel bir başarı! Bu biraz namusluyum diyenin kendini doğru vererek başarması gereken bir görevdi. Başa düştü, kimse talip olmuyordu bu işe. Talip olduk, kaçmadık ve sonuç güzel bir başarı oldu. Onun rahatlığı içindeyim. Sadece kazanmayı istiyoruz da değil, her zaman söylediğimiz gibi, kazanmanın mahkumu olan yegane halk biziz. Her halkın başka seçeneği ve başka yaşam biçimi olabilir ama bitulamamışlar da ondan. Elbette ben affedemem bu yaşamı. En büyük yücelik, işte burada kendini aldatmamaktır, burada kendine saygıyı yitirmemektir. En önemlisi de **bu suçlu yaşamla savaştık.**

Çok açık konuşuyorum halen dünyanın en zorda olan halkısınız. Mevcut durumunuz, kendini dünyaya anlatamamış, bunun için kendini kuvvet haline getirememiş, kendini siyasileştirememiş, kendini örgütlendirememiş, kendini savaştırmada taktik sahibi, adım sahibi yapamamış bir halkı ifade ediyor. Elbette ki, isteyebilirsiniz? Yaşamın kendisi bunlardır. Ulusal varlık bununla güvence altına alınır. Ulusal yaşam ve toplumsal özgürlük bununla garanti altına alınır. Demek ki, temel yaşam garantimiz oluyor; silahlı güçlerimiz, cephemiz ve birliğimiz.

Daha gelişmiş bir halk birliği ve ulusal cepheyle, daha sağlam tutulmuş mevziler ve gerilla savaşımıyla dengeyi zorluyoruz ve ülkede denetimi alabildiğine yayıyoruz. Görevlere bu temelde yükleniyoruz. Oldukça güç ve tecrübe kazanmış yapısıyla parti iyi öncülük ediyor. Artık gelişmeler içerden saptırılamayacak ve provoke edilemeyecek kadar tecrübelidir. En başta da öz güce dayanıyoruz ve öz güç olduktan sonra her şeye sonuna kadar dayanılabilir.

Kaş ile göz arasında geçercesine dokuz yıl geride bırakılıp yeni bir hamle yılına girerken, görüyorsunuz ki, yeni bir yaşam yaratılıyor, bin yılın rüyası gerçekleştiriliyor. Bin yılın kaybettirdikleri on yılda kazanılıyor. Yüz yılın kaybettirdiklerini bir yılda kazanmak büyük bir olaydır. Bu, bizi coşkuya getirir ve yeteneklerimizi ayaklandırır. Zafere biraz daha yaklaştırır ve yaşamı ölümsüzleştirir.

Ne kadar savaşa yüklendiysek o kadar da hatalara yüklendik ve kişilik çözümlemeleri ile yeni kişiliğin yaratılışını gündeme getirdik. En değme ameliyatın yapamadığını, biz kişilik çözümlemesiyle yaptık. **Çözemediğimiz insan özelliği kalmadı. Ve en güçlü insan çözümlemesini biz yaptık.** Ruhla siyaset arasında, sevgiyle siyaset arasında, savaşla siyaset arasında bilimsel ilişki kurduk. Ekonomi ile sosyal yaşam ve siyaset arasında, aile ile düşman arasında ilişkiyi biz kurduk. Bunlar büyük gelişmelerdir. Sadece ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlüğü değil, cinsler ve yaşlar arasındaki özgürlük ve eşitliği de ortaya çıkardık. Ruhun zaferi, sevginin zaferi, devrim zaferi hep bu yıllarda gerçekleşti. Sadece bir siyasal devrim değil, ruhsal devrimler yapıldı, bir sürü manevi devrim yapıldı; inanç devrimi yapıldı, irade devrimi yapıldı, azim devrimi yapıldı. Bunların hepsi büyük devrimdir ve bu yıllara sığdırılmıştır. Düşman bir devrimi yıkabilir ama diğer devrimleri nasıl yıkacak? Büyük uyanış içindeki insanın devrimini nasıl yenecek?

Kendimi inandırmak için yılları harcadım. Birkaç arkadaşı inandırmak için yılları harcadım. Bir grubu inandırmak

> "Başa düştü, kimse talip olmuyordu bu işe. Talip olduk, kaçmadık ve sonuç güzel bir başarı oldu. Onun rahatlığı içindeyim."

zim için savaşı kazanmaktan başka bir yaşam seçeneği yoktur. Bu temelde sizleri selamlıyorum. 15 Ağustos Atılımı'nın sizin için gerçek bir bayram olmasını diliyorum.

1994 - 10. YILDÖNÜMÜ

Daha düne kadar düşman, o cumhuriyet döneminin isyanlarını ezmekle, "***işte mezara gömdük, betonladık***" diyordu. Bizim bir daha dirilemeyeceğimizi düşünen bu düşmana karşı, şimdiye kadar verdiğimiz esasta bir diriliş savaşıydı. Yakın dönemde **diriliş gerçekleşti**, hem de yeniden.

Hiç kimse iddia edemez ki, bizim eskiden de böyle bir tarihimiz vardı. Bir tarihimiz vardı ama bu 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağını bulamadığımız bir tarihti. Yitirilmiş bir halk ve kaybedilmiş bir ülke, daha da kötüsü düşmanı için çalışan bir halk ve sömürgeden daha beter bir ülke kalıyordu. Biz PKK'yi ortaya çıkardığımızda böyle bir ülkeyi miras aldık. Biz, sizler adına ilk kelimeyi söylediğimizde, "***Kürt de vardır***" dediğimizde sizi böyle devr aldık. Bugün ulaştığımız noktada kendimizi saygıyla anmamız gerektiği açıktır. Bu gün, böyle bir anma günüdür. Ve bizi bu güne getiren kahraman şehitlerimizdir. Bu günü, bir de şehitlerin anısına böyle anmalıyız.

Her gün parti ve orduyla, adeta düşmanla savaşır gibi savaşıyorum. Niçin? Çünkü yaşamı suçlu gibi ele alıyorlar, bir suçlu gibi yaşamanın alışkanlığından kurderin derin düşüneceğiz bunları.

(...)

Düşman her gün yeni safsatalar, yeni tehditler savuruyor. "***Ülkemizin milli birlik-bütünlüğü için ya bitireceğiz, ya bitireceğiz***" diyor. Diğer yandan da "***ana şefkatiyle kucaklayacağız***" diyor. Bu kadar azgın faşist bir demagojik ağız bize bu kadar hakaret ederken, biz ne söylüyoruz? Bize dayatılan nedir? Her gün suçsuz insanların, biraz temiz kalan insanların katledilmesine bakın! Hem de "***faili meçhul cinayet***" dedikleri bir tarzda vuruyor, asıyor.

Şimdi bu düşmanı iyi tanımakla karşı karşıyasınız. **Düşmanını iyi tanımayan ve bu temelde kendini bir göreve bağlamayan bir halk, saygı bulamaz.** Halkımızdan milyonlarcası yurt dışına savrulmuş, düşmanın metropol kentlerine taşırılmış, yine ülkesinde de milyonlarcası toplama kamplarına çekilmiştir. Buna dur demeyi bilmeliyiz. Niye bu kadar faili meçhul cinayet? Niye sıradan ve dürüst insanların en vahşi bir biçimde arkadan beynine bir kurşun sıkılarak bir köşeye atılması? Bundan daha tehlikeli ve daha ağır bir yönelim olabilir mi? Dolayısıyla, gün sorumluluk duyma günü, gün düşmanı tanıma günü, gün fırsat ve olanakları bu savaşa nasıl seferber etme günüdür.

15 Ağustos Atılımı ardından hiç şüphesiz düşman size acı çektirdi. Binlerce köyümüz boşaltıldı, milyonlarcamız Ermeni katliamından bile daha beter yöntemlerle göç ettirildiniz. Ermenilere uygulanandan daha kötü katliam ve göç ettirilme var, hakaret var.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihin tanıdığı en önemli gelişmedir. Kendi tarihimizin bu on yılı, en şerefli, en umut vaat eden ve en doğru adımlarla savaşılıp yaşanan bir on yıldır. Savaş kolay değildir. Acısı kolay değildir, hele işkencesi hiç kolay değildir. Şehadeti kolay karşılanamaz. Bunun için ne lazım? Buna verebileceğiniz en iyi karşılık, nasıl savaşmalıyız karşılığıdır. Doğru savaşmayı bilmek zorundasınız. Hiç demeyin biz cahiliz, yaşlıyız, kadınız, çocuğuz. Hayır, bu bir halk savaşıdır. Yüreğinde düşmanı mahkum etmekten tutalım gizliden bir köşede bir düşman malına zarar vermeye kadar, bir düşman ajanına ve işbirlikçisine ceza vermekten tutalım cepheye koşmaya kadar yapılacak çok iş vardır. Herkes köyünde, evinde, mahallesinde, dünyanın her köşesinde düşmanı görebilir ve ona gücü oranında mutlaka bir darbe vurabilir.

Biz en büyük başarımızın sizin elinize silah vermek olduğunu biliyoruz. Siz halkımızdan her aile, kabile ve aşiretten insanları ordumuza ve partimize çekerek aslında düşmana en büyük darbeyi vurduğumuzu biliyoruz. Her aileden neredeyse bir şehit vererek sizleri davanın asli sahibi haline getirmekle düşmana en önemli darbeyi indirdiğimizi biliyoruz.

Şimdi en temel bir husus da, siz kendi siyasi ordunuzu yaratacaksınız. Serhildanla 1990'da bunu başlattınız. **Cizre** ve **Nusaybin**'den başlatıp dalga dalga bütün ülkeye yaydınız ve aslında kendi siyasi ordunuzu ve savaşımınızı dayattınız. Düşman yeni hükümetler kurarak, **Lice** ve **Şırnak** benzeri şehirleri toptan katliamdan geçirme teşebbüsünde bulunarak bunu durdurmak istedi. Newrozları kana bulayarak, siz halkımızın tarihi siyasi yürüyüşünü ve savaşımını durdurmak, boşa çıkarmak ve pişman ettirmek istedi. Ama bu tarihi yürüyüş, büyük özgürlük yürüyüşü durmadı, durdurulamadı.

Şimdi düşman "Kürtlükten çıkacaksınız" diyor. Faşist Türkeş ne diyor? "Kürt dili, Kürt topluluğu, Kürt televizyonu olamaz" diyor. Faşist görüş budur ve hakimdir. Başbakan budur, başka başbakan vardır diye aldanmayın. O bayan başbakan filan değil, göstermelik bir kukladır. Kırk yıldır Türkiyeli devrimcilerin hepsini katleden de aslında buydu ve adı bile unutuldu o devrimcilerin. Şimdi sıra bizde. Bizi de sözümona bir yılda bitirecekmiş. "*Altı ayda hazırlık*" diyor, "*bir yılda tamamlama.*" Uyanık olalım, yüzbinlercenizi katledebilir. Zaten onbinlercesini şimdiye kadar katliama tabi tuttu. O toplama kamplarındaki insanları yarın katledebilir, kentlerdeki halkımızı katledebilir. Hazırlık yapıyor altı ay için. Belki bir yıl sonra zaman çok geç olur. O açıdan siz de, hiç olmazsa bu yıl ve şimdiden kendi savaşım birliklerinizi, yaşama birliklerinizi, savunma birliklerinizi, intikam birliklerinizi kurun. İki-üç kişilik olur, tek kişilik olur, bin kişilik olur, hepsi mümkün. Kendini böyle savunan ve böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır!

1995 - *11. YILDÖNÜMÜ*

15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını geride bırakıp, 12. yılına giriyoruz. Siz halkımız bu yılda daha büyük bir savaşı yaşadınız. Düşman kirli savaşı sürdürmek için elinden ne geliyorsa onu yaptı. Bütün iç dış olanaklarını seferber etti. Hiçbir savaşta kullanılmaması gereken kirli savaş yöntemlerini halkımıza dayattı. Düşman, eğer bu kirli savaşı yakın süreçte kazanamazsa, barbar-faşist tarihinin başına büyük bir bela olacağını çok iyi biliyor.

Şimdi büyük dayanmak zorundayız. Bu yıllar öyle kolay yaşanan ve kolay savaşılarak kazanılan yıllar değildir. Bu yıllar büyük sabır, büyük inat ve büyük direnme istediği gibi aynı zamanda düşman karşısında kolay yenilmemek için de çok usta olmayı dayatıyor. Biz bunların anlaşılabilmesi için partimiz ve ordumuz içinde büyük çabalar harcadık. Eğer büyük hatalar yapmış olsaydık, en önemlisi de yaratmış olduğumuz parti ve yaşam tarzımızı sürdürmemiş olsaydık, bugün her şey elden gidebilirdi.

Geçmiş tarihimizdeki isyanlarda olduğu gibi bu son kutsal umut isyanını, tek yaşam kavgasını, belki de çok basit bir nedenle ve iyi niyetlice boşa çıkarabilecek çok sayıda kişilik ortaya çıktı. Bu nedenle düşmandan daha çok bu kişiliklere karşı akıllı, sabırlı, inatçı ve hem de ustaca bir mücadele vermesini bildik.

(...)

Neden dünyanın en gerisinde olan bir halk durumuna düştük? Düşmanımız ka-

dar, ona karşı savaşmayı bilemediğimiz, örgütlenemediğimiz, ordulaşamadığımız ve doğru savaş tarzına sahip olamadığımız için kaybettik ve bu durumlara düştük. Neden bu savaş? Bu kadar katliam ve işkenceye rağmen neden daha büyük direniş? Bu savaş olmazsa bizler bir hiçiz. Çok iyi biliyorsunuz ki, eğer dünyada bir adınız varsa, bu savaşla yaratılmıştır. Kendi öz savaşımını vermesini bilmeyen bir halk, ülkesini bir hiç uğruna terk eden bir halk, ardına bakmadan vatanından kaçan bir halk çok kötü biçimde düşmüş bir halktır.

Kesin bir zafer kazanmadık ama zafer kadar ve hatta ondan daha önemli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan, savaşan bir halk olmak zafer kazanmaktan daha değerlidir. Savaş köle halklar için bir bayramdır. Şu anda sizler her gün bu bayramı yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle de olmalıdır. "*Neden kolay bir zafer kazanmadık*" diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yoktur. Bu savaş daha on yıllarca sürebilir ama yeter ki savaşmasını bilelim ve bu savaştaki bayramı yaşayalım. Ucuz zafer sağlayacak bir savaşa kuşkuyla bakmalıyız. Yenilmez bir halk olduğumuza artık düşman da inanıyor. Bugünlerde MİT raporlar yayınlıyor. "Ya bitecekler, ya bitecekler" diyenler bugün; "devlet PKK'yi bitiremez, bu halkın savaşımını yenemez" diye rapor yayınlıyorlar. Çaresizler. Düşman büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Artık Amerika'ya, Almanya'ya dayanarak bu savaşı yürütemez. İçeride de demagojiyle, birlik-bütünlük ayaklarıyla halkı kışkırtarak bu savaşın kirini saklayamaz.

(...)

Fazla umut vaat etmek, müjdeler de vermek istemiyorum. Şunu söyleyebilirim ki, önümüzdeki savaş yılında ben dahil şehadetler olabilir **ama asla yenilgi olmayacaktır.** Halk savaşının yenilgisi, onun her türlü engel ve tehlikeleri bertaraf edilmiştir.

Biz düşmana siyasi çözüm için çağrılar yaptık. Bu çağrıyı tekrar yineliyorum. Yine **14 Temmuz direnişi** adına onbinler direnişe yattılar. Başta kahraman onbinlerin zindan direnişçiliğini, açlık grevini ve siz halkımızın da dünya çapındaki bu direnişe katılımınızı selamlıyorum. Bu direniş bir barış çağrısıdır. Biz kirli savaş yerine uygar bir çözüm için **siyasi diyalog** yoluyla sorunları tartışalım çağrısını yapıyoruz. Ama görünen o ki düşman anlamak bile istemiyor. Yüzyıllardan beri devam eden bu kirli savaşı yürütmekte ısrar ediyor.

Bu kirli savaş bizim halkımızdan daha çok Türkiye halkının acı çekmesine, kirlenmesine yol açıyor. Kirlenmeyi durdurmak için bu savaşı durdurun. Bu savaş sizin savaşınız değildir. Ne ulusal savaşınızdır ne sınıfsal savaşınızdır. Bir avuç işbirlikçiye, vatanınızı satan, emeğinizi sizden çalan, bütün toplumsal mücadeleler üzerine en büyük kirli savaşı yürüten bu büyük vatan hainlerine, halk düşmanlarına artık karşı çıkmayı becermelisiniz. Size dayatılan bu kirli savaşı bir ulus, bir halk savaşı olarak asla görmemelisiniz. Savaşımımız Türkiye halkının savaşımıdır, başarımız Türkiye halkının başarısıdır.

(...)

Benim fiziki varlığımdan ziyade, temsil ettiğim düşünce gücü, moral gücü, siyasi-askeri savaş tarzını anlamak daha önemli ve gereklidir. Bu, sizin kendinizi kazanmanız demektir. Bana bağlanmaktan ziyade bu gerçeklere bağlanın. Bunlar sizin zafer gerçeklerinizdir. Ama yine de açıkça ve her zaman olduğu gibi, sadece söz veriyorum da demeyeceğim ve sadece fiziki olarak yaşıyor olmamdan dolayı değil, öyle bir tarz yaratık ki, **mezarda bile olsak bu ülkede bu savaş yürüyecektir.**

1996 - *12. YILDÖNÜMÜ*

Ulus olarak, parti olarak **çocukluk dönemini aştığımıza inanmalıyız.** Artık halk olarak da partili olarak da amatörlükte kalmanın savunuculuğu yapılamaz. Olgun olmayı bilmeliyiz. Siyasal çözümü öngörme istemimizi her zaman dile getirmemize rağmen özel savaş daha da geliştirilmiş biçimleriyle üzerimize geliyor. **Gizli özel savaş, oldukça açık bir özel savaşa dönüşüyor.** Bundan önceki hükümetin, hatta daha önceki bütün hükümetlerin tek bir politik hedefleri vardı: O da ulusal kurtuluş mücadelemizi gündemden silmekti. Nitekim 12 Eylül rejiminin de temel hedefinin bu olduğunu biliyoruz. Ardından **Özal** döneminin yürüttüğü on yıllık özel savaşın da ne kadar boyutlu olduğunu biliyoruz. 1990'ların başlarında bu çıkmazdan ancak siyasal diyalog yoluyla çıkılabileceğinin anlaşıldığını, Özal'ın bunu dile getirmesinin canına mal olduğunu ve **ANAP**'ın misyonunun da böylece tüketildiğini iyi biliyoruz. O dönemden sonra **Demirel-İnönü** hükümetinin, 1925'lerdeki isyana karşı İnönü-Bayar ikilisine has bir "***bu isyanı da bitireceğiz***" yaklaşımıyla çok ağır bir süreci başlattığını biliyoruz.

Demirel-İnönü, Güreş-Çiller süreçleri komploların, faili meçhul cinayetlerin, bütün ekonominin özel savaşa yatırıldığı, yine bütün toplumun basın-yayın yoluyla özel savaşa bağlandığı, sınırsız maddi imkanların seferber edildiği, bütün iç ve dış politik çalışmaların buna yöneltildiği, içte milli mutabakatın, dışta dış politikanın temelde bu noktada yoğunlaştırıldığı bir dönemi ifade etmektedir. Daha somut olarak sağ ve sol partilerin aynı amaç etrafında birleştirilmesi, hatta sağ ve sol arasında (en aşırıları da dahil) pek farklarının kalmaması, bu görevin en ilginç bir özelliğidir. Bu dönemde **Çiller** en çok kendi şahsında, "***Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz***" sloganıyla kesin sonuca gitmek istiyordu. Bu, şüphesiz bu kadının bir marifeti değil, ardındaki en eli kanlı, kontrgerillacı faşist-özel savaşa kesin damgasını vuran ekibin işiydi. DYP-SHP koalisyonu yerine başa getirmek istedikleri ANAYOL'un da bize yönelik geliştirmek istediği bazı komplolardan öteye herhangi bir çözüm iddiaları yoktu. Ama ömürlerinin üç ayı geçmemesi, bu tip hükümet modellerinin, özel savaşta fazla başarı sağlayamayacaklarını hem içte, hem dışta oldukça tabanlarının daraldığını ortaya koymaktaydı.

Özellikle içte Refah Partisi etrafında yükselen muhalefet, bu özel savaş politikalarından bıkmıştı ve çıkarlarına olmadığını görüyordu. Refah'ın yükselişi kesinlikle özel savaşa tepki duyan ve çıkarları özel savaştan çok sarsılan kitle muhalefetine dayanıyordu. Bu, önemli bir çatlaktı ve cumhuriyetin birbirinin aynı model olan hükümetlerini tehdit ediyordu. Ama tecrit sürecinin devam edeceği de kaçınılmazdı. Uzun tereddütlerden sonra Refah Partisi'nin hem özel savaş yoluyla eritilme sürecine sokulmasını hem de ehlileştirilmesi için hükümete ortak edilmesini genelkurmay ve özel savaş uygun bulmuştur.

Daha önce Refah'ı cumhuriyet için en büyük tehlike olarak görüyorlardı. Fakat cumhuriyetin ve kemalizmin çözülüşü, onları Refah'a sarılmak zorunda bıraktı. Bu noktada Refah ve müttefiki Doğru Yol Partisi'ne yükledikleri misyon, kesinlikle hem bölgesel hem de kamuoyundaki farklılıkları gözönüne getirerek taktik ayarlamaktı. Bunun genelkurmay tarafından yapılmış bir ayarlama olduğu, esas amacın Ortadoğu İslam ülkelerinde Türkiye aleyhtarı gelişen havayı, özellikle İsrail-Türkiye anlaşmasından dolayı büyüyen tepkiyi dizginlemek olduğu açıktı.

En son Erbakan'ın gerek İslam ülkelerine açılışının, özellikle İran'a, Irak'a yapılan ziyaretler ve Suriye için de düşünülen gezilerin tek amacı; PKK'yi bölgeden soyutlamaktır. Yine içeride de barışçı adımlar provoke ediliyor. Zindan genelgeleri ile zindan direnişlerinin boşa çıkarılmasıyla, Yunanistan'la arttırılan gerginlikle, '*Cuma anaları*' yürüyüşleri etrafında yoğunlaştırılan şovenizmle, Türkiye cephesindeki barışçıl ve siyasal çözüm yollarının önüne geçilmek isteniyor. Fakat artık maddi ve manevi olarak yoksullaştırılmalarının, alçaltılmalarının bu özel savaşla bağlantılı olduğunu bildikleri için, kitlelerin kolay kolay geriletilemeyeceğini de görmekteyiz. Yani milli mutabakat bu anlamda eskisi kadar etkili olamamıştır.

Şimdi geriye kalan sadece şudur: Mevcut özel savaş zoraki de olsa bu hükümeti deneyecektir. Öyle ekonomik sorunları çözmek için değil, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşımı ve onun Türkiye'deki yansıması olan demokratik gelişmelerin hızlanmasını, siyasi çözüm yolunun zorlanmasını durdurmak ve bunun için de esas itibariyle PKK'yi her sahada daraltmaya tabi tutmak isteyeceklerdir.

Özel savaşın elinde hükümet bir kukladır, fazla abartmamak gerekiyor. Yönlendirdiklerini ve bazı hedefleri vurmak istediklerini, elde ettikten ve kullandıktan sonra da bir tarafa iteceklerini her zaman göz önüne getirmek gerekiyor. Mevcut hükümetlerin, hatta parlamentonun durumu özel savaşımın bir perdesi, toplumu yanıltan bir maskesi olmaktan öteye gidemez. Bu hükümetlerin fazla çözüm kabiliyetleri olmadığını artık herkes bilmektedir. Bunu zaten ortaya çıkardık ve daha da başarılı olmaya büyük özen göstereceğiz. Ama esas kavga özel savaş ve gerilla savaşı etrafında yoğunlaşacağa benzemektedir.

(...)

Hiç şüphesiz 12 Eylül rejimi parti olarak kitleselleşmeye başladığımız, parti öncülüğünün ortaya çıktığı süreçte askeri bir darbe olarak gelişti. 12 Eylül faşist-askeri cuntasına karşı Ortadoğu'da yürüttüğümüz çalışmalarla, geliştirdiğimiz hazırlıklarla 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdik. 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nı sol kadar bizi de silmeyi, bir daha başını kaldırmamacasına mezara gömmeyi hedefleyen 12 Eylül rejimine karşı gerçekleştirdik. 15 Ağustos salt 12 Eylül askeri rejimine bir başkaldırı değil, bütün cumhuriyet tarihinin, hatta Türk egemenlik sisteminin Kürt gerçekliği, Kürt ulusallığı, ulusal gelişimi üzerindeki imha süreçlerine, özellikle 70 yıllık cumhuriyet dönemine vurulan darbeydi. Dolayısıyla bu atılım bütün olumsuz tarihe karşı, 70 yıllık cumhuriyetin imha etme ve bunu sonuçlandırma sürecine karşı bir başkaldırıdır. 15 Ağustos yalnız 12 Eylül rejimine karşı direniş değil, bütün cumhuriyet tarihine karşı bir başkaldırı olarak anlaşılmalıdır. Ve bu anlamda **15 Ağustos tarihi olduğu kadar, yaşamsaldır.**

Bilindiği üzere bu atılımı, ortaya çıkardığı elverişli fırsatlara rağmen dilediğimiz gibi geliştiremedik. İlk yıl içinde gerilla için epey imkanlar ortaya çıkarmasına ve neredeyse yarı bir başkaldırı havası yaratılmasına rağmen örgütlenmesini ilerletemedik, gerilla tarzını oturtamadık. Dolayısıyla zorlandık ve bilindiği üzere, bir kez daha 3. Kongre süreciyle birlikte altyapısal hazırlıklarla, 1987'den itibaren gerillayı oturtmayı amaçlayan bir süreci başlattık.

Buna karşı 12 Eylül cephesinden verilen cevap olağanüstü hal sistemidir. Aslında rejim çok kısa bir sürede bu hamlemizi tasfiye etmek istiyordu. **Amansız direniş yılları** olarak geçen bu süreçte, hamle üstüne hamle yaparak, 1990'lara kadar gerillayı bütün yönleriyle oturtmak için büyük çabalar harcadık. Giderek gerillanın oturtulabileceği, ülke içinde bütün stratejik noktalara ulaşabileceğini ortaya çıkardık. Yalnız bununla yetinilmedi, halkın da artık ses verebileceği bir durum yaratıldı.

1990 Newroz'uyla birlikte, yeni serhildan dönemi gerillanın büyük hamle yapma durumunu ortaya çıkardı. Onbinlerce gerilla gücünün ordulaşma durumu varken, bazı cephelerimizde erken iktidar hastalığını yaşayan, toplumda bulamadıkları itibarı ve yaşamı parti içinde bulmak isteyen, sanki sorun savaş değilmiş de kendimizi yaşatmakmış gibi bir duruma öykünen kişiliklerin, partiyi orta sınıf veya köylü partisine dönüştürme eğilim ve alışkanlıkları, bu olanakları doğru değerlendirilememesine yol açtı.

Sonuç, özel savaş cephesinde yeni bir komplo, darbe dönemi (Güreş darbesi), bizim cephemizde ise artan imkan ve fırsatlar üzerine, bireysel kariyer temelinde hem de gözükaraca yürütülen bir yarış oldu. İşte çok olumlu ve tarihi olan gelişmeler, bu iki nedenden dolayı önemli bir zorlanmayı yaşadı. Eğer olanaklar değerlendirilseydi, parti öncülüğü ve gerilla derinleştirilseydi, kesinlikle 12 Eylül darbesi büyük bir başarısızlığı yaşayacak ve ulusal sorunun çözümünde sonuca gitmenin tarihi adımı atılmış olacaktı. Kaçırılan fırsat budur.

Unutmayalım ki, hızla elli bin gerillaya ulaşılabilirdi. Stratejik alanlarda mükemmel gerilla üsleri doğabilirdi ve halk da zaten ayaktaydı, serhıldandaydı. Ve

---

Demokratik Uygarlık Manifestosu'ndan...

Yüreğimiz birkaç parçaya bölünmüştü

Aslında daha örgütlü bir müdahaleyi 1980 yazında Kemal Pir önderliğindeki grupla geliştirmeye çalışmıştık. Bu, Güney Kürdistan'da üslenmeye gereksinim duymadan, direkt Dersim'e kadar ulaşmayı hedefleyen bir girişimdi. Kemal Pir tesadüfen ve olmaması gereken biçimde yakalanmasaydı – yakalanması hareket için çok talihsiz bir olaydı,– PKK'nin komuta gerçeği başka bir hal alabilirdi. O'nun boşluğunu hiçbir arkadaş dolduramadı. Bu yıllarda Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş'un peş peşe yakalanmaları da gerekmeyen, rahatlıkla önlenebilecek olan, ama gerçekleşen ağır kayıplardı. Yüreğimiz birkaç parçaya bölünmüştü. Bir yandan Ortadoğu kaosunda devrimci militan ve savaşçı örgüt yaratmak ve ülke içine taşırılan gerilla adaylarından umut beklemek, diğer yandan zindanlardaki figanlara dayanmak ve Avrupa'ya açılmak dört dönmeyi gerektiriyordu. Ethem Akcan dışında yardımcı olan çok azdı. Herkes bir biçimde kendini dayatıyordu.

Avrupa'daki Dev-Yol şefleri, Avrupa yolunu tutma konusunda yoğun çaba harcadıkları ve kendi örgütlerini tasfiye ettikleri yetmiyormuş gibi, direncini kırmak amacıyla PKK'ye de yüklenmişlerdi. Öyle anlaşılıyor ki, en azından bir ihtimal, önlerine böyle bir görev konulmuştu. KDP, yardımcı olmak şurada kalsın, Kuzey Kürdistan Devrimi'ni engelleme rolünü ısrarla sürdürüyordu. Gittikçe açığa çıkıyor ki, 1926'daki Musul Antlaşması'nda kararlaştırılan Kuzey Kürdistan'dan vazgeçme ve bunun karşılığında KDP'yi ve Barzani ailesini destekleme politikası devam ediyordu. KDP'ye biçilen asıl rol, Doğu ve Kuzey Kürdistan üzerindeki pasifikasyon uygulamalarına destek sunmaktı. Bu temelde Güney Kürdistan'da kendi otonomi hareketinin desteklenmesini sağlayacaktı. Bu katı politikanın gerçekleriyle karşı karşıya kalmıştık. Irak-İran Savaşı yeni bir durum yaratmıştı, ama iç önderlik bu durumu hiç değerlendiremiyordu. Üstelik Hilvan-Siverek Direnişi'nin (1978-80) seçkin önderi Mehmet Karasungur'u anlamı olmayan bir girişimde, gerçekleşmeyecek bir IKP-YNK arabuluculuğunda şehit verdik. 2 Mayıs 1983'te kendisiyle birlikte İbrahim Bilgin'i gereksiz, çok talihsiz ve zamansız biçimde kaybettik. Karasungur belki de Kemal Pir'le birlikte gerillanın kaderini değiştirecek arkadaşlardandı. Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ferhat Kurtay başta olmak üzere zindandaki arkadaşlarımızın şehadet haberleri geldikçe, yüreğimize ve beynimize daha çok yüklenmekten başka çare bulamıyorduk. Gün acılara dayanma günüydü.

Gecikmeli de olsa gerçekleşen 15 Ağustos 1984 Hamlesi'nin haberi geldiğinde saatleri, günleri geçirmek mesele olmuştu. Sonuçları önemliydi. İlk defa derli toplu bir askeri eylem planlanıp uygulanmış, durumu kökten değiştirecek gelişmelere kapı aralanmıştı. Önemli olan, hamleyi daha da geliştirerek devamını getirmekti. Bu göreve oldukça yüklendik. Her alana gruplar hazırladık, yedekler oluşturduk. 1985 daha büyük bir hamle yılı olabilirdi. Özellikle Dersim ve Tolhildan eyaletlerine Botan eyaleti kadar ağırlık verilecekti. Amed, Garzan ve Serhat'taki güçlerimiz harekete geçirilmişti. Sabri Ok arkadaşın kış ortasında talihsizce yakalanması, Hacı (Sabri Gözübüyük) ve Hıdır arkadaşların öncü grubunun Bozova'da şehadetleri nedeniyle Adıyaman'a yönelik harekat gerçekleşmedi. Derin acılar veren kayıplar yaşandı. Araban üzeri giden Selim yoldaşın grupla birlikte kaybı da aynı yolda oldu. Buna rağmen alanda sonuna kadar kalındı. Dersim, Amed ve Garzan'da ileri düzeyde varlık göstermeseler de, gerilla birimleri varlıklarını hep korudular. Serhat'taki gruplar Ağrı dağında hareketlenmişlerdi. Tanıdığım genç hemşehrim Mehmet Ertürk burada şehit düşmüştü. Çok değerli Ağrılı yiğitlerin şehadet haberlerini de aldık. 1985'te beklenen atılımı yapamadık, ama tasfiye de gerçekleşmedi.

1986 her iki taraf için yeniden hazırlık yılı halinde geçti. 1986'da benim ve hareketimiz için en acılı haber Mahsum Korkmaz yoldaşın şehadetiydi. Bu bizi bekleyen bütün tehlikeleri bağrında taşıyan bir haberdi. Etrafımda adeta yeniden bir kuşatma çemberi oluşuyor gibiydi. Öfkelenmiştim, olup bitenleri içime sindiremiyordum. Çok ucuz kayıplar verilmişti. Bu acıyla 1986'daki Kongre'nin tümüne katılmadım. III. Kongremiz oluyordu. II. 1982'de, Suriye'nin güneyinde Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kampında yapmıştık. I. Konferans'ın bir nevi tekrarıydı, ama ülkeye yoğun dönüşü başlatma kongresiydi. O kongre sırasında şehadet haberini duyduğum Avrupa'dan harekete katılan hemşehrim Adnan Zincirkıran'ın Fırat kıyısında yakalandığında, kendisiyle birlikte bir yüzbaşıyı da uçurumdan aşağıya yuvarlaması olayı hep bir yürek sızısı olarak hatırlmdadır. Böylesi haberler o kadar çoktu ki, hepsine yanıtım kendime daha çok yüklenmek oldu.

bu da zaferdi. İşte sizin tamamlayamadığınız, bu zafer imkanıdır, düşmana verdiğiniz ucuz başarı kahramanlığıdır. Ama esas suçu kendinizde bulacaksınız.

Bu son iki yılda gerek Güney savaşında, gerekse ülkenin bütün önemli stratejik, hatta bütün alanlarını gerillasız bırakmamak kadar, yavaş da olsa siyasal faaliyetleri geliştirmeyi esas aldık. Yine diplomatik ve basın-yayın sahalarında epey ileri adımlar atıldı. Zor da olsa bugünkü sürece gelindi.

(...)

Ateşkes sürecine benzer bir süreci ısrarla gündemde tuttuk, hala da tutuyoruz. Ama buna rağmen ses yok. Öyle anlaşılıyor ki ses; özel savaşın derinliğine cevabıdır ve her gün artan bir tempoyla verilmektedir. Sözde siyasal çözüm adı altında bazı sesler ortaya çıkıyor, ama özel savaş kurmayları bunlara "çatlak ses" diyor. Hiçbir şans tanınmıyor. Biz ne kadar iyi niyetli de olsak, özel savaş kurmaylarının buna fırsat vermeyecekleri dostların da, halkların da çok iyi gördükleri bir durumdur.

O halde **şiddetlenecek olan özel savaşa karşı bizim de her cephede şiddetlenmemiz gerektiği açıktır.** Şüphesiz günceli dikkate alacağız. Özel savaşın farklı taktiklerini; mevzi, hükümet, dış politika-iç politika; bütün bunları değerlendireceğiz. Ama esasta hedefin biz olduğumuzu ve bitirilmek istendiğimizi bir an için bile olsa gözardı etmeyeceğiz. Bu ne zamana kadar sürer? Onlar; "PKK'yi ya yok edinceye kadar, ya nefes alamayacak hale getirinceye kadar, ya da daraltıncaya kadar" diyorlar. Bu sadece bizlerin parti ve gerilla olarak değil, ulus olarak da imha olmamız anlamını taşımaktadır. Bu bir gerçektir ve kimse kendini yanıltmamalı, ucuz başarı heveslerine, siyasi çözüm arzularına da kendini kaptırmamalıdır.

1997 -13. YILDÖNÜMÜ

Agit'in yiğit ve büyük ifadeleri olmaktan çok uzaksınız. Karşımızdaki düşman bu savaşın yüzde beşini temsil ediyor. Bu savaşımın en temel yönü kendi içimizdeki düşman kişiliklerine karşı oluyor. Zaten bu görüldükçe ve çözüldükçe biz bu savaşı uzattık. Aksi halde bu savaşımın sıradan bir isyan kadar bile gelişemeyeceğini biliyorsunuz ve bilmeniz gerekir. Bu kişiliğin düşmana sunacağı başarı imkanı, düşmanın yıllarca düşünüp planlayacağı bir eylemden daha fazladır. Bunu acıyla ama çok çarpıcı bir biçimde yaşıyoruz.

Şimdi, 15 Ağustos Atılımı daha değişik bir açıdan da bir inadın, bir inancın atılımıdır. Bir inadınız var ama neyin inadı? Bir inancınız var, ama neyin inancı? Bir çabanız var ama neye yönelik, ne kadar kurtarabiliyor? Büyük üzüntü içindeyim, çünkü bu savaş büyük düşünmenin ve büyük yüreğin savaşıdır. Her şey çok kendiliğinden gibi geliyor size. Çok rahat savaştığınızı sanıyorsunuz ama öyle değil. Düşündüğünüz, duyduğunuz gibi değil.

Neden bu kadar ucuz kaybediliyor? Neden çok rahat kazanılabileceği halde kazanılamıyor? Bir çorbaya, bir sigaraya 40 takla atan biri, cennet misali bir yaşamın imkanlarını niye anlamak istemiyor? Elini uzatsa tutacak ama tutmak istemiyor. İşte burada yaşamın bir karacahili, hiçleşmenin bir artığı ve eksilerde yaşayan bir durum sözkonusu. Benim kendime söylediğim sözler, yakıştırdığım tutumlar var: Aldatıcı olmama ve aynı zamanda kimsenin de beni aldatmasına izin vermeme.

En büyük saygıyı gerçeğin kendisine gösterdim. Fakat buna sahip çıkan çok az. İsterdim ki, karşımda muazzam anlayabilen, görebilen, tartışabilen, kararlaştırabilen kişilikler olsun. Düşmanı hiç önemsemiyorum, halka da herhangi bir şey söylemek istemiyorum. Ama içimizde, bizzat bu savaşımın içinde yer alanların sızlanmalarından büyük üzüntü duyuyorum. Kölelerin kolay özgürleşmek istemediğini bilirdim, sömürgeciliğin artıklarının, uzantılarının çok etkili olduğunu da bilirdim ama şimdi söylediklerim bundan da öteye bir durum.

Kim olursa olsun, affetmeyeceğim. Korkunç savaşırım. Bu yaşam değil ki! Burada yaşamın ihaneti var. Yaşamın inkarı var. İşte, buna isyan ediyorum.

Ne bir ülkenin, ne bir özgürlüğün, ne bir kimliğin, ne bir partinin sahibi olmayan, her gün kendini inkar eden ve tersine koşan bir halka rağmen biz kendimizi nasıl varettik?

Bu savaşçılığınızı onaylamıyorum. Düşünün, ben bu savaşın sorumluluğunu bütün dünyaya karşı üstlenen biriyim. Öyle az bilinçle, az yürekle değil, dünyanın gözü gece gündüz benim üzerimde. Nefes nefese baskıların ensemde hissederek, temsil yaptım. Akıllı yaptım, sorumlu yaptım. Ve başarılıyım da. Ama kendinize bakın, en sıradan bir iş konusunda bile kendinize gerektiği kadar sahiplik etme, sözünün sorumluluğunu duyma, gücünü gösteremiyorsunuz.

15 Ağustos Atılımı'nın en çok gözönüne getirilmesi gereken bir gerçeği de şehadetler gerçeğidir. Savaşlarda kayıplar olmaz demiyorum ama bir türlü 15 Ağustos Atılımı savaşımının bütün yılların şehadetlerinin ezici bir çoğunluğunu sindiremiyorum. Şehadet böyle olmamalı. Yerinde olmayan adımlar sonucu şehadetler çok üzücü. Çünkü bu halkın, belki de yarattığı tek değeri şehadet çizgisinde yürüyen savaşçılardır.

Şimdi bu savaşın 13. yılını değil, yıl yıl, ay ay, hatta gün gün size anlattım, ve birileriniz ileride mutlaka bunları anlatabilmeli. Siyasal olarak, askeri olarak, hatta edebi romanlar, hikayeler biçiminde değerlendirerek. Çünkü içinde gerçekten inanılmaz gerçekler vardır.

Nasıl Haki, Agit ve Mazlumlar büyük şehitlerse ve eğer bu şehitlerin anlamının mutlak bir gereği olan, sonuna kadar yaşama saygı, sonuna kadar örgüte, sonuna kadar savaş çizgisine, sonuna kadar zafer gerekçelerine varlığımızla anlam vermezsek, bizim şehadetlerimiz şehadet olamaz.

Halkımıza dayatılan yaşamı inkar ediyorum. Sizin yaşam dediğiniz birçok şeyi de inkar ediyorum. Olacaksa bir yaşam, bunu sonuna kadar özgürce tartışarak, kararlaştırarak, bir halkın ve tarihin onayından geçirerek, insanlığın onayından geçirerek kabul edeceğiz. Aksi halde biz yaşamımızı yaşam saymayacağız ve aldanmayacağız.

Bu anlamda 15 Ağustos Atılımı yaşamı tanımlıyor. Nasıl ölümü kabul etmiyorsak, yaşamı da artık bu genel geçer ölçülerle kabul etmeyeceğiz. Elbette daha da sorgulanacak şeyler var.

Bir PKK'yi, ideolojisini kelime kelime oluşturma ve yıllarca büyük çaba ile PKK'yi gerçekleştirmek ne anlama geliyor? Bırakalım 15 Ağustos Atılımı'nı, ondan daha öncesinin sıradan bir adımını bile atmak nelere maloluyor? Örneğin, bir Ankara'dan adım atmak. Bu her bakımdan kuşatılmış ve insan yüreğinin asla çıkış yapamayacağı yerden çıkış ve Kürdistan'ın o alacakaranlığında hiçbir umut vermeyen o çatlamış topraklarında ne ekersen anında kuruyacak gerçekliğinde PKK'yi yeşertmek, PKK içinde bazı iradeli insanlar ortaya çıkarmak yıllarımızı aldı. Bir insan yüreğini yaratmak için neleri nasıl yaptım. Şimdi bunları da idrak etmeden sizler 15 Ağustos Atılımı'nı anlayamazsınız.

Haki Karer'den başlayalım bir şehidin anısını yerine getirmek için o inanılmaz çabaları değerlendiremezseniz, bu savaşın askeri çizgisini anlayamazsınız, gereklerini yapamazsınız. Özgürlük çok değerlidir, özgür yaşam değerlidir, gerekirse onun için en zorlu savaşım verilebilir. İşte, bir bu yıllarda bunu kanıtladık.

(...)

Neden bu kadar rahatım? Çünkü yılları kurtardığımı çok iyi biliyorum. Benim ölüp ölmemem bir hiçtir. Tarih tarihtir, artık kolay geriye döndürilemez. Özgürlük de özgürlüktür, hiç kimse kolay elden alamaz. Ne bu halkın ne bir insanımızın birisi sıradan bir etkinlikle sahip çıksa bile bu savaş yürür ve başarır da. Bunun için düşmanımıza diyorum ki; artık dayattığınız savaş beyhudedir. Daha fazla kaybetmek istemiyorsanız, gelin bu işin daha uygar, siyasal yolları ile hesaplaşalım ve herkese hakkını verelim. Bu da bizim savaştaki üstün yanımızdır. Öyle çok savaştığımız için değil, çok gerekli olduğu için savaştığımızı söylüyorum.

1998 -14. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos Atılımı artık uluslararası alanda da kalıcı bir etki bırakıyor. Şimdiye kadar doğru dürüst bir sorun olarak bile görülmek istenilmeyen Kürt sorunu, artık yüzyılın en temel, belki de en son büyük devrimi olarak değerlendiriliyor. Buna göre her devletin politikalarını gözden geçirip yeniden bir oluşumu kadar, kendinden yana nasıl bir çözüm bulacaklarına dair yoğun bir gelişme yaşanmaktadır. - Artık sorunun kabulünden ziyade, çözümün nasıl başarıyla geliştirileceği tartışması ortama hakim oluyor. Salt ulusal kurtuluşçuluk temelinde değil, çok kapsamlı bir yaşamsal devrimle herkes tüm yaşamını gözden geçirip yeni bir yaşama nasıl giriş yapacağının hesabını da yapıyor.

> **"Bir önder, bir parti çok yaman işler de yapsa belki yenilebilir ama ayağa kalkan bir halkın yenilmesi zordur. Halkın devreye girişi, gerillanın, partinin devreye girişinden çok daha önemlidir, daha sonuç alıcıdır."**
>
> **"Ne kadar savaşa yüklendiysek o kadar da hatalara yüklendik. En değme ameliyatın yapamadığını, biz kişilik çözümlemesiyle yaptık. Çözemediğimiz insan özelliği kalmadı."**

Savaş gerçekten esasta siyasetle halledilmesi gereken bir işin ağır çelişkiler nedeniyle halledilmediğinde başvurulan yöntemdir. Bu nedenle bu savaşı, özellikle bu 15 Ağustos Atılımı'nı bu 14 yıla sığdırdık ama eğer Türkiye ortamında ve Kürdistan'da siyaset yürüme şansını elde edersе, yani savaşla halledilmesi gereken işler, hedefler siyasetle işlerliğe konulursa, savaşan güçler olarak buna da sonderece hazırlıklı olmanız gerektiğini vurgulamak istiyorum. Bu, ordulaşmaktan, askerileşmekten vazgeçmek değildir, bu süreçektir. Ama bunun da siyasileşmesi için siyasi amaç için olduğunu gözönüne getirmeniz gerekiyor. Nasıl ki, ordulaşmanız siyasileşmenizin zorunlu bir sonucu ise ve savaş siyasi mücadelenin daha yoğun bir biçimiyse ordumuz ve savaşımızın da siyaset üzerinde bu kadar etkili olması, siyaseti getirmesi, tıkanan siyasetin önünü açması gibi bir karşı etkisi de vardır. Acaba, bu karşı etkiyi bu önümüzdeki süreçte görebilir miyiz?

Türkiye'nin siyasetinin kilitlendiği açık. Türk ordusunun bel bağladığı askeri yöntemin de çıkmazda olduğu açık. Partilerin tümü denenmiş, iflas etmiş, çözümsüz olduğu ortada. Toplumun sosyal yapısı kilitlenmiş, ekonomi giderek batağa batıyor. Acaba karşı bir etkiyle, ordu ve savaş gerçekliğimize dayanarak, bir çözüm yolu bulabilecek miyiz?

Savaş sonsuz değildir; siyaset amacına ya şöyle ya böyle ulaşır. Siyaseti gerçekleştirir, o zaman savaş sona erer. Bizim için bu savaş için tarih belirlemiyorum. 15 yıl şiddetli de geçebilir, 14 yıla denk ağırlıkta başarılı da geçebilir. Eğer gerekleri yerine getirilmezse ağır darbelerle de geçebilir ama yapılan hazırlıklarla bu yılın daha şimdiden hesabı iyi yapılmış, bu savaş yılı kurtarılmıştır. 2000 yıllarına kadar da dayanabilecek sağlamlıktadır. Bu işin en önemli yanı, en sağlama alınan yanıdır ama siyaset için aynı şeyi söyleyemiyoruz. İçimizde ve dışımızda, karşı siyaset içinde bir hazırlık var, buna diplomasiyi, legal siyaseti, milyonların siyasetini dahil etmeliyiz. Gerillanın halkla ilişkilerini, yani gerilla ve siyaset ilişkisini çok çarpıcı ve doğrularla birlikte dile getirmeliyiz. Yapılamayan veya yapılmak durumunda olan çok yönlü görevler var. Kaba bir askerlik siyasileşmekten yoksun olursa yozlaşır, yenilgiye gider.

Şunu söylüyoruz: Acaba 'Türk ordusu da son yıllarda kendisini dayattı, siyaseti etkisi altına aldı' sözü doğru mudur, siyaset yapmak istiyor mu? Savaş ve siyaset arasındaki bağı Türk ordusu da zora sokmadan, Türk halkına bir çıkış yolunu gösterecek tutarlılığı gösterecek mi? Halk karşıtı, ulus karşıtı yönlerine göre artık herkesin bu özel savaştan bıktığını görüp, buna bir siyasi çözüm bulma gereğine inanacak mı? İnanırsa ve tutarlı davranırsa bizim buna yüksek değer biçeceğimiz kesindir. Bu yönüyle hazır olduğumuzu bu yıldönümü vesilesiyle vurgulamak istiyorum.

(...)

Bu savaşın diplomasiyle birlikle yürütüldüğünü herkesin, hepinizin önemle bilmesi gerekir. Ancak Ortadoğu gibi oyunların, kontrollerin, labirentli yolların çok olduğu bir yerde diplomasi yapmak en yüksek düzeyde siyaset ve askerlik yapmayı gerektirir.

1999 -15. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos'un meşru savunma anlayışının derinliğini bundan sonra daha doğru kavrayıp barışın hizmetine sunarak, dünyanın her yerinde, dostların olduğu her yerde başarıyla yürütmek ve hayata geçirmek gerekir. Bu yenilik ve fark iyi anlaşılmalıdır. İlle bir saldırı ve çatışma gerekiyorsa, bu kendini savunma pozisyonunda tutarak olabilir.

Şimdi iki slogan söylüyorum, bundan sonra her yerde bunlar kullanılmalıdır:

"Dünyayı yenecek gücümüz olsa dahi saldırmayacağız!"

"Tüm dünya imha amaçlı birleşerek üzerimize gelse de, meşru savunma hakkımızı kullanıp kazanmayı hedef alacağız!"

PKK kendi bünyesinde bazı adımlar attıysa da Ortadoğu'da yeterli açılım sağlayamadı. Katedilen mesafe konusunda tatminkar değilim, yetersiz buluyorum. Ortadoğu açılımı konusunda şunu söylüyorum: İlkel milliyetçiliği aşan, halkları ve kültürleri kendi içinde barındıran, Ortadoğu çapında bir **Demokratik Ortadoğu Federasyonu** iyi bir barışa, iyi bir kardeşliğe götürebilir. Bu şimdilik bir tür think-thank faaliyeti gibi bir zihinsel faaliyet olabilir. Ben bunu sırf slogan olsun diye ortaya atmıyorum. Bu hayal değildir. İyi bakılırsa, milliyetçiliğin Arapları ve Yahudileri boğazına kadar batırdığı rahatlıkla görülür. Türk milliyetçiliğinin de şoven duyguları yirmi yıldan beri çok arttı. PKK her ne kadar kuruluşunda milliyetçiliğe karşı tavır aldıysa da bunu Kürtler içerisinde tam kıramadı.

Ortadoğu'da emperyalizm tarafından çizilen suni sınırlar siyasal, kültürel ve sosyal ihtiyaçlara cevap vermiyor. Nasıl Avrupa Birliği oluştuysa, nasıl ABD'de federal bir yapı varsa ve yine şimdi Afrika Birliği çalışmaları nasıl yürütülüyorsa, Ortadoğu'da da bu olmalıdır. Ortadoğu buna büyük ihtiyaç duyuyor. Ancak bunun için öncelikle bir zihinsel devrim gereklidir.

Arap-Filistin anlaşmazlığı ortadadır. Ortadoğu halklarının birleşmesinde federasyon önemlidir; önümüzdeki 25-50 yıl sonrası için önemlidir. PKK'nin ideolojisi güçlüdür. PKK ideolojisi, federasyonun oluşumuna uygundur ve Ortadoğu'yu etkileyecek derecededir. Bunun mevcut rejimler ve aşiretçilikle olması zordur.

(...)

Türkiye'ye getirildiğimde kardeşlikten bahsedildi, uygun bulduğumuzu söyledik. Şimdi nasıl olacağı karanlıktır. Devlet belki beni yaşatmak istiyor ama devlet beni kendisine göre yaşatmak istiyor diyemem. Devlet o şeyleri belki de laf olsun diye söyledi. Ama bizim de irademiz var, kendi özgür irademiz ve bilincimizle yaşıyoruz. Özgürlük için bir gün bile yaşamak önemlidir. O zaman yaşamak ölmekten daha zordu ve zor olan tercih edilmiştir. Ölüm bir anlık bir şeydir ve çabuk biter. Zor olan gerektiği için yaşama gerekliliğine karar verdim. Duygu ve düşüncelerimi yaşama lehinde geliştirdim. Aslında en büyük direniş de buydu. Ama bazıları çıkıp niye direnmedi diyorlar. Bunları söyleyenler ya kötü niyetliler ya da bilmiyorlar, zavallılar.

Devlet yarın adım atarsa, biz buna memnuniyetle yaklaşırız. Ama bana karşı, halka karşı, PKK'ye karşı bir oyun olursa, kültüre ve dile takip, imha ve baskı sürekli gelişirse, bu bir savaş tarzıdır deriz. Bunu isteyenler yok mu? Var. Hükümette, partilerde, tümünde var. Ancak Türkiye'deki ağırlıklı eğilimin barıştan yana olduğunu düşünüyorum. Biz onlarla uzlaşacağız. Onlar bir adım atarlarsa, biz iki adım atarız.

Meşru hak ve taleplerimiz var. Bunlar gerçekleşene kadar kendimizi savunup kazanmasını biliriz. Bunu nasıl yaparız? Yaratıcılıkla, kendini eğiterek ve doğru konumlandırarak!

Mutlaka eskide ısrar olacaksa güç vardır; on bin gerilla var. Bu durumda gerilla ağır tarzda saldırır. Yeniden savaş gelişirse ne olur? O zaman 15 Ağustos Atılımı'ndan daha güçlü saldırı olur. Daha fazla tehlikeli olur. Biz bunu engellemeye çalışıyoruz. Bunu önlemek herkesin görevidir. Bu, Türkiye'nin karışması demektir. Ama bizim demokratikleşmenin kazanacağına dair inancımız vardır.

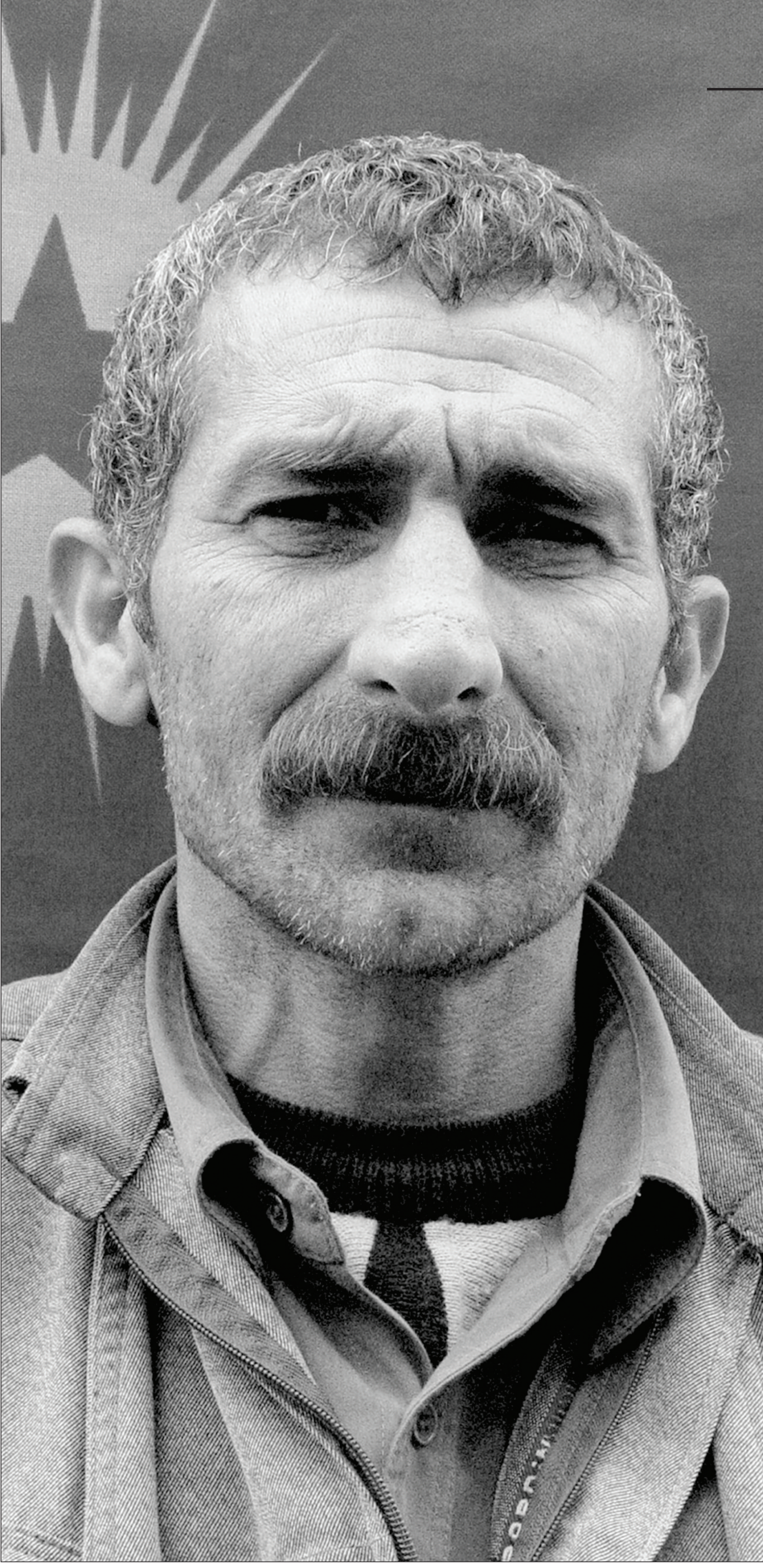
Kimse bizim mirasımızın üzerine oturamaz. Otuz bin kişinin acısı var, damla damla kanı var. Bu acıları edebiyat ve siyasete yansıtamazsanız, halk sizi lanetler. Bazıları "Öcalan idam aldı, artık gücü yok" diyorlarsa yanılıyorlar. **Ben mezarda dahi olsam, bu çözüm benimle devam eder.** Mezarda da olsam kendi rolümü oynarım. Sabrım barış ve demokratik çözüm içindir; hiçbir dönemle karşılaştırılamayacak kadar demokratik çözümden yanadır.

Kürt halkına da şunu söylüyorum: Birliğinize, demokrasinize hizmet etmeyenlere asla yüz vermeyin. Kim olursa olsun; ister kardeşim, ister PKK, ister bilmem kim olursa olsun, onları ciddiye almayın.

2001 17. YILDÖNÜMÜ

15 Ağustos büyük savaşımının büyük barışına doğru 1 Eylül barış deklerasyonunun ikinci yıldönümünde tarafları, devleti ve PKK'yi daha anlayışla diyaloga gelmeye, halkımızı da büyük bir barış gücü ile barış ve demokrasi için ayağa kalkmış bir halk olmaya çağırıyorum. Daha güçlü bir ülke, daha güçlü bir yaşam için eğer bu adımlar atılmazsa büyük meşru savaş verilir. Barış eli havada kalırsa 2002 yılı savaş yılı olur.

■■■

Ramazan Toptaş (Sarı İbrahim)

* **PKK**'nin öncü kadrolarından Ramazan Toptaş (Sarı İbrahim) 30 yıl kesintisiz bir devrim mücadelesi yürüttü. 1978 yılında aktif devrimciliğe adım attı. Sarı İbrahim, 1980 askeri darbesi ardından Lübnan sahasında askeri ve ideolojik eğitim aldı. Ülkeye dönüş yapan ilk silahlı gurupta yer aldı. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlanması sürecinde, gerillanın Botan, Zagros, Behdinan alanında yerleşme-üstlenme faaliyetlerine aktif olarak katıldı. 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra Botan sahasında Mahsum Korkmaz'ın da (Agit) kumandasında görev aldı. Tüm ömrünü direniş içinde dağlarda geçirmiş, Lübnan'dan, Botan'a, Güneybatı, Karadeniz, Amed, Koçgiri ve Amanoslardan Güney Kürdistan'a uzanan nefes nefese otuz yıllık Apocu militanlığın, kararlı ve inançlı emekçilerindendi. İbrahim arkadaş provokatif-tasfiyeci saldırılar sürecinde birçoğunun umudunu tümden kaybederek, devletçi sisteme kulaç attığı bir süreçte tasfiyeci eğilime karşı tavır sahibi oldu. Mazlum, Kemal Pir ve Mahsum Korkmaz yoldaşların öğrencisi olan İbrahim yoldaş, 2006'nın 1 Ağustos'unda düşmanın 'sarmaşık operasyonu' olarak tanımladığı, planladığı bir saldırıda şehit düştü.

Agit arkadaşla son gece...

Ramazan Toptaş (Sarı İbrahim) *

AGİT arkadaş şehit düşmeden önce son geceyi birlikte geçirmiştik...

Keşfe çıkmıştı, düşmanı arıyordu. Düşmanın bölgedeki varlığı önceden fark edilmişti. Düşman önümüzü almaya çalışırken elini kaldırarak, "*alçak düşman, alçak*" diye bağırdı...

Aslında önceden fark etmişti. Düşmanın üzerimize geleceğini biliyordu.

Zaten çok karışık bir araziydi. Fakat yerel öncülerimiz bizi bu konuda yanılttılar. Düşmanın bizi fark edip pusu attığı yere götürdüler. Oysa plan çok farklıydı. Nasıl olduysa öncüler araziyi şaşırdılar. Şehadetten birkaç dakika önce fark etmiştik. Karda izleri vardı.

Kayalık bir sırtı tırmanarak ilerliyorduk. Geceydi. Hava soğuktu. Mart ayı sonlarında olmamıza rağmen tırmanmakta olduğumuz Gabar'ın yüksekleri hala karla kaplıydı. Kar gecenin ayazında donmuştu.

Bir yerde izlere rastladık. Agit arkadaş eliyle dokunarak izleri inceleyerek, ''Bu izler taze ve düşmana ait izler. Dikkatli ilerleyin'' diyerek uyardı…

Yeniden yürüyüşe geçtik.

Yürüyüş kolumuzun öncüsü, **Deşta Lalalı Abdurrahman**'dı.

Kimler vardı, şimdi tam hatırlamıyorum. Fakat Agit arkadaş ile aramızda Xixila Kemal (**Veli Tayhan**) ile Selim (**Fevzi Aydın**) arkadaşların olduğunu anımsıyorum.

Tırmandığımız sırtta, bir yerde kurşunlar üzerimize gelmeye başladı. Pusuya düşmüştük, düşmanla iç içe girmiştik. Önümüzde büyük bir kayalık yükseliyordu. Düşman, önümüzü kesen bu kayalıkta pusuya yatmıştı. Saat gece yarısı, 2-3 suları olmalıydı.

Çatışma sırasında bulunduğum siperden ön hatlara bakarken Selim ile Hayri'nin donmuş karın üzerinde parende atarak aşağı vadiye doğru çekildiklerini gördüm. Bir süre sonra onlardan biraz daha ilerde Agit arkadaşa benzeyen uzun parkeli birinin daha kar üzerinde parende attığını gördüm.

Bu arada, daha sonra akademi sahasında intihar eden Ferhat (**Ömer Kaya**) yanıma geldi. Ben grubu korumak için düşmanla bir süre daha çatıştım. Bu süre içerisinde yanımda duran Ferhat çatışmıyordu. Nedenini sordum. Mermisi bitmiş...

Bir pusuda bütün mermileri bir anda yakmak olacak iş değildi. Gerilla açısından bu kuralsızlıktı. Üstelik huzursuz ve heyecanlıydı... Bütün bunlar normal değildi.

Çatışma fazla sürmedi. Sanırım en fazla yirmi dakika, yarım saat sürmüştü. Bizde donmuş karın üzerinden parende atarak aşağı vadiye indik. Vadide arkadaşlar toplanmıştı. Orada Metin (**Kalender İlhan**) arkadaşın yaralı olduğunu gördüm.

Bizim de gelmemizle birlikte sayım alındı. Agit arkadaş ile Lezgin yoktu. Metin arkadaşın dışında başka yaralımızda yoktu. Agit arkadaşın şehadeti aklımızdan bile geçmedi. Sanırım asla istemediğimiz bir şey olduğu için Agit arkadaşın şehadetini düşünmeden onun daha önceden belirlenmiş buluşma yerimize geleceği inancıyla pusu noktasından hızla çekildik. Agit arkadaşın Lezgin ile gruptan koptuğuna ve buluşma noktasına geleceğine inanıyorduk.

Akşam BBC haberlerine kadar buluşma noktasında bekledik. Agit arkadaş gelmedi. Akşam BBC'den şehadet haberini aldık.

Pusuda yanımızda olan daha sonra kaçıp JİTEM'de kontralık yapan Bozan (Kemal Emlik) Agit arkadaşı kendisinin vurduğunu söyledi.

Pusu gecesi yanıma gelen Ferhat (Ömer Kaya) bir süre sonra Önderlik sahasına gitti. Sahada Önderlik Agit arkadaşın kişiliği, mücadelesi ve şehadeti üzerine değerlendirme ve çözümlemeler yaparken; bunları dinleyen Ferhat intihar etti.

***

Aradan bunca zaman geçmesine rağmen Agit arkadaşın yokluğunu bugün daha çok hissediyorum... Onu her zamankinden daha çok arıyorum...

O bir insan sarrafıydı.

İnce, derin ve keskin bir gözlemci; titiz ve kararlı bir uygulayıcıydı. Alışıla gelmişin dışında sade paylaşımcı, eşitlikçi, bütünlükçü bir komutandı. Aramızda asla ayırım yapmazdı. Kimseye günü birlik yaklaşmaz, her birimizle gerçekliğimize uygun düşen örgütlü, ileriyi gören, kalıcı ilişkiler kurup geliştirirdi.

Ast üst-emir komuta kalıplarının dışında ve çok ötesinde; sanırım üzerinde özel olarak durulup mutlaka tanımlanması gereken karşılıklı ilişkilerimiz, bağlarımız ve bağlılıklarımız vardı. Bu bağları, bağlılıkları ve ilişkileri büyük bir emekle kuran, özenle besleyip geliştiren o idi.

Bir komutan olarak, herkese gücüne, imkanına göre yaklaşırdı. Hiç birimizden gücümüzü aşan bir çalışma, görev istemezdi. Kimi, hangimizi, nerede ve ne zaman değerlendireceğini bilirdi. Hepimizi yeteneğimize, gücümüze göre örgütleyip çalıştırırdı.

İnsan onun yanında kendini görebiliyor, pratikleşip işlev kazanıyor, yaşamda ve mücadeledeki gerçek yerini bularak, gerçek rolünü oynayabiliyordu.

Agit arkadaş yaşamda ve mücadelede ciddiydi.

Aslında alabildiğine şakacıydı. Koşullar uygunsa bize her fırsatta takılırdı. Kendisine yapılan yerinde şakalara da bayılır, özellikle kendisi hicvedildiğinde de kahkahalarla gülerek bundan büyük bir haz duyardı. Yaşamın ve mücadelenin her alanında önde ve öncüydü. Her zaman titiz, örgütlü ve planlıydı.

Bize inisiyatif tanır, gelişmemiz için hepimize ayrı ve özgün yaklaşımlar gösterirdi. Gelişip irade sahibi olmamızı, bu temelde özgürleşmemizi ister, bizde bu yönde küçükte olsa bir gelişme gördüğünde buna memnun olur, bu alanda beklenmedik gelişmeler olduğunda adeta çocuklar gibi sevinir, gelişme gösteren arkadaş ile daha yakından ilgilenir, ona daha çok güç verirdi.

Tıkandığımız yerde inisiyatifliydi. İşin, görevin mahiyeti ne olursa olsun, geçer kendisi yapardı.

Doğru bildiğini uygulamada ısrarcıydı. Bazen bu yüzden yalnız kaldığı oldu. Fakat doğru bildiğinde ısrar ederek bunu aşmayı başardı.

Hemen her konuda bize danışır, görüşümüzü alır, ısrarla görüş belirtmemizi isteyerek bizi yaşamın ve mücadelenin doğrudan içine çekerek her alanına katmaya, sorumluluk yüklenmeye, hesap alıp hesap vermeye büyük özen gösterirdi.

Çevresiyle ortama ve koşullara göre paylaşabileceği şeyleri paylaşır, ötesine geçmezdi. Zayıf yanlarını dışa vurmazdı.

Duyguları ve mantığı, vicdanı ve aklı birbirinden kopuk değildi. Küçük yada büyük, basit yada karmaşık, her konuda karar öncesi süreçte duyguları ile mantığını, vicdanı ile aklını iç içe bütünlüklü olarak kullanırdı. Onun kararları her zaman sağduyunun kararları olurdu.

Yaşamın ve mücadelenin her alanında ölçü ve ilke sahibiydi. Agit arkadaşın sahip olduğu ölçüler ve ilkeler Önderliğin ve örgütümüzün ölçü ve ilkeleriydi. Onun bu ölçü ve ilkelerin dışına çıktığını hiç görmedim. Aramızdan hiç birimizin bu ölçü ve ilkelere karşı duruş ve davranışımızı, onun hiçbir zaman ve hiçbir biçimde kabul ettiğine tanık olmadım.

Bu ilke ve ölçülerin dışına çıkıldığında tamamen katı ve kesinlikle ödünsüzdü. Bu ölçü ve ilkelerin dışına çıkan kim olursa olsun, Agit arkadaşın kararlı duruşuna ve ödünsüz uygulamalarına çarpardı. Agit arkadaş bu alanda öteki bütün alanlardan çok ve kesin bir eşitlikçiydi. Ölçülerin ve ilkelerin aşındırılıp aşılarak çiğnenmek istenildiği yerde Agit arkadaş kişisel yada siyasal ayrıcalık, denge, kişisel bağ ve ilişki gözetmezdi. İlkesiz ilişki ve politika yoktu onda.

Ölçüler ve ilkeler içinde tamamen sakin ve olağan üstü paylaşımcı,verici bir insandı. Ölçülerin ve ilkelerin dışına çıkanlar için ise asla baş edilemez bir karşıt, yenilmez bir savaşçıydı.

Ölçüler ve ilkelerde dogmatik değildi. Ölçü ve ilkelere karşı süreklilik gösteren kararlı ve sübjektif bir aşındırma durumunda müsamahasız ve ödünsüzdü. Bunun dışında kişi farkında değilse, bilmiyorsa ölçüleri tutturup ilkeleri uygulamada gerçekten güç getiremiyorsa, o zaman sonuçları itibarıyla en ağır durumlarda bile anlayışlı, şefkatli, kazanmacı, elden tutucu, güç vericiydi.

Katılıkla esnekliği, ikna ile sertliği iç içe başarı ile uygulardı.

Her şeyde ve her konuda çok doğal çok büyük bir paylaşımcıydı. Agit arkadaş için paylaşmak, paylaşımın özellikle verme boyutu, mutluluk ve sevinç kaynağıydı.

Grup içinde kullanmacı bir zihniyetle kendine özel yaşam alanı açmaya çalışan Zeki (Şemdin Sakık)'ye, ***''Yetiştiğin ve geldiğin ortamı biliyoruz. Ağa çocuğu olabilirsin. Fakat burada ağalık yapamazsın! Sana burada ağalık yaptırmayız''*** demişti.

***

Bir ara grup olarak eyleme hazırlanıyorduk. Bir kayalığa tırmanacağız. O da önde gidiyordu. Benim de bir özelliğim vardı. Birisi önümde yürürse asla ilerleyemiyordum. Araziyi de iyi biliyordu. Öyle dönmüştü. Ben de o ara dalmıştım. Vurdum kendimi kayalığa. Volkanik bir kayalıktı. Kırıkları, çıkıntıları vardı. İlerledik. Tırmanma da sorunum yoktu. Daha sonra tam kayanın ortasına ulaştım. Ne aşağıya inebiliyordum, ne de yukarı çıkabiliyordum. Bu durum gururuma çok dokunuyordu. Yardım etmeleri için arkadaşlara çağrıda bulunmuştum. Agit arkadaş öbür tarafa gitmişti. Öyle bir uçuruma gelmiştim ki, düşersem paramparça olacaktım. Üste çıkmam da mümkün değildi. Gittikçe gücüm de tükeniyordu. Tabii ki o tür yerlerde bir insanın sesin duyulması çok zordu. Bir ara baktım, kayalığın üzerine gelip gülüyordu. "*Ne yapıyorsun*" diye sordu. Bende, "*çabuk yardım et*" dedim. O anda hemen şutiğini çıkarıp, beni oradan kurtardı.

***

Gerilla her zaman böyle bir komutanı aradı. Mücadelenin her döneminde Agit'in boşluğu hissedildi. Defalarca o boşluğu doldurmaya yönelik örgütün ve hareketin müdahaleleri olmuştu. Fakat hiçbir zaman Agit arkadaşın yeri ve boşluğu doldurulamadı. Agit arkadaşın kişiliği, yaşamı ve pratiği gözönüne alındığı zaman, her dönemin kendine has sıkıntıları, zorlukları tıkanmaları olmuştur. Bu boşluk her zaman hissedildi. Düşman aslında bu şehadetle birlikte halk içerisinde moralsizliği ve inançsızlığı geliştirmek istiyordu. ■■■

Agit ölçüdür, esas almak gerekir

"Mahsum Korkmaz hayal değil, canlı bir gerçektir. Bastığınız yerlerin hepsinde izi vardır..."

15 Ağustos Atılımının 30'uncu yıl dönümünde atılımın komutanlarından Agit (Mahsum Korkmaz) yoldaşı saygıyla anıyoruz. Agit ruhu nasıldı, duyguları nasıldı, düşünce sistemi nasıldı, alışkınlıkları nasıldı? Tarzı neydi? Üslubu nasıldı? Temposu nasıldı? Bu sorulara da bu vesileyle cevap aramak, bunları irdelemek, öğrenmek, özümsemek ve onu daha da geliştirerek pratikte bunların uygulayıcı olmak lazım.

Eğer Apocu militan olunacaksa, eğer ARGK, HPG gerillacısı, komutanı haline geleceksek kesinlikle bu ölçülerin edinilmesiyle mümkün olacaktır. Fakat öyle değil, herkes kendini komutan ilan ediyor, savaşçı ilan ediyor, herkes kendini gerillanın yaratıcısı ilan ediyor, sahibi ilan ediyor. Her türlü özelliğini, en doğru özellik olarak koyuyor. Ölçüler saptırılmış, neredeyse çizgi, ölçü kaybedilmiş bir durum yaşanıyor. Bu doğru değildi. Sadece ismiyle, resmiyle değil, tarzıyla, üslubuyla, temposuyla Agit çizgisini, yani önder Apo'nun ideolojik, siyasi çizgisinin gerilla savaşçılığına ve komutanlığına uyarlanma, dönüştürme çizgisini özümsenmeli, açığa çıkarılmalı. Çizgi militanı olarak olarak katılım gösterilmeli. Burada eksiklik var, kimse ret etmiyor ama bu çizgiyi özümseyeceğim ve uygulayacağım diye, ısrarlı ve keskin bir çalışma yürütülmüyor.

Hala "*komuta sorunları, hala savaşçı sorunları, hala taktik-tarz sorunları var*" deniliyorsa, burada bir tutarsızlık var demektir. Nasıl tutarsızlık? Demek ki bir çizgi esas alınmıyor, herkes kendini esas alıyor, kendini konuşturuyor. İstediği kadar eğitim görsün, diploma alsın, yemin etsin pratiğe geçti mi "*o Agit'se ben de benim*" diyor, kendini uyguluyor. Evet, herkes değerlidir, önemlidir, herkesin bir katkısı olmalı ama kendini konuşturan, kendini merkez yapan, ölçü olarak alan bir duruş, doğru bir duruş olmaz; öyle katılım olmaz, böyle komutanlık, gerillacılık olmaz, yürümez. Önce bunu kabul edelim, ölçü alalım. Neye göre eğitim yapacağız, doğru nedir, yanlış nedir, neyi eleştireceğiz, neyi öveceğiz, bilelim.

Bunlar efsane değil. Basında bazen, "*efsanevi komutan!*" diyorlar, ne efsanesi, yaşayan canlı gerçek. Bizi yaratan, içimizden birisi. Efsane demek, biraz da hayal demek oluyor. **Mahsum Korkmaz hayal değil, canlı bir gerçektir. Bastığınız yerlerin hepsinde izi vardır,** maddi bir olgudur. Bir tarzdır, pratik bir yürüyüştür. Şimdi onu bir efsane, hayal yerine koy, kendini de gerçek yerine koymaya götürür o. "*O halde komutan benim, savaşçı benim, gerillacı benim*" demeye gider, öyle değildir. "*Benim*" demekle bu iş yürümez. '*Benim*' demek değil, Sezar'ın hakkını Sezar'a veren olmak lazım.

Doğru komuta tarzı nedir, ne değildir? Gerillacılığın doğru tarzı, ölçüleri nedir? Bunları iyi anlamak gerekiyor, bunlar üzerinde fırtına koparmak, kıyamet koparmak lazım. Kendini beğenmek, daha üstün görmek, dayatmak yerine araştırmak, incelemek gerekli. Gerçeği, hakikati teslim etmek lazım. Agit çizgisine katılındığı, o çizgi içinde erindiği ölçüde Kürdistan savaşçısı, komutanı, gerilla savaşçısı, gerilla komutanı haline gelinebilir. Onun dışında bir var oluş yoktur, onun dışında bir çizgi yok.

Bu kadar eğitim, bu kadar çabaya rağmen bu sorunlar yaşanıyorsa, bir türlü değişim, dönüşüm olmuyorsa; burada kendini dayatma, kendini daha doğru görme, kendine sevdalılık var. Eğer öyleyse bunu kırmak, buradan kendimizi çıkarmamız, bu durumu aşmamız gerekli. Çünkü Agit arkadaş ve takipçilerinin dışında çeşit çeşit komuta ölçüleri geliştirildi. Bir de Semdin Sakık komutanlığı vardı işte. Nasır'a akıl veriyordu, Zagros konferansında, "*deli*" diyordu, "*niye her şeyin sorumluluğunu üzerine alıyorsun. Yetkiyi alacaksın, hiçbir şeyin sorumlusu olmayacaksın. İşler iyi olursa sahibi sen olursun, kötü olursa başkasını sorumlu tutarsın.*" Bizim yaklaşımlarımızda bunlar ortaya çıkıyor. Kendini balon gibi şişirmiş, biraz eşkıyalıkla, ağalık ortamında insan idare etmeyi, dağda yaşamayı öğrenmiş, örgütten biraz itibar edinmiş, onu yaşama dönüştürüyor, yemeye dönüştürüyor. Herhangi bir eğitimi yok, çabası yok, ölçüsü yok, gerillacılığı yok, ağa gibi! Bu uzaktan kumandalı gerillacılık, komutanlık Agit arkadaşın imhasından sonra gelişti.

Agit komutanlık yapıyordu

Dikkat edelim, böyle tekniki araçları yoktu. Herhangi cihazları yoktu, şu yoktu bu yoktu ama komutanlık yapıyordu. Birlikleri yine vardı. Eylemler örgütlüyor, yapıyordu. Her eylemin hem savaşçısı, hem komutanı. Hem herkes kadar savaşa giriyordu hem de herkesin savaşını yönetiyordu. Önderlik tarzı budur, Önderlik yönetim olarak şunu dedi; "*Ben eşitler arasında hizmette birinciyim. Hem bir kadro olarak herkes kadar iş yapıyorum, hem de herkesin iş yapmasına yardım ediyorum. Onun için bana başkan diyorsunuz, birinci diyorsunuz. Hizmette birinciyim, çalışmada birinciyim. Yoksa emrederek, ağalık yaparak, egemen olarak değil.*"

Şimdi bu çeteci tarz ile doğru komuta tarzı Agit komuta tarzı arasındaki ayrımı her alanda netçe görmek lazım, ayırmak gerekli. Bunun için de olmaz dememek lazım. Bu komuta çizgisini irdelemek, tartışmak, değerlendirmek, anlamaya çalışmak gerekli. Bunun üslubu nasıldı, temposu nasıldı, tarzı nasıldı, bilinci nasıldı, duyguları nasıldı, katılımı, inancı nasıldı, insanlarla ilişkileri nasıldı, pratiğe katılımı nasıldı? Gerillacılığı nasıl geliştiriyordu, komutanlığı nasıl anlıyordu, nasıl uyguluyordu? Nasıl hiç kimse doğru dürüst birlik kuramaz, savaşa yönelemezken kendisi gittiği yerde birlik örgütlüyor, savaş birliği kuruyor, o birlikle her türlü düşmana karşı savaş yürütüyordu? Düşman, "*PKK celladı*" dedirtecek kadar, daha o zamanda düşmana darbe vurulmuştu. Boşuna söylenmemişti ki, öyle unvan takılan, övgü düzülen birisi değildir, pratikte hak ettiklerini yürütüyor. Düşmanın en çok nefret ettiği, karşı çıktığı, tabi Önderlik çizgisinin en çok benimsediği kişilik oluyor.

O halde bunlar üzerinde kafa yormak lazım, düşünmek gerekli, anlamaya ve özümsemeye çalışmak lazım, düzeltmeyi buradan yapmak lazım. Başka türlü, kendimize göre olmaz. En büyük yanılgı burada ortaya çıkıyor. **Gerillacılık eşittir elbise giymek, eline silah almak sanılıyor.** Onlar gerillacı olmak için bazı biçimsel şeyleri yerine getirmek oluyor. Gerillacılık ondan sonra başlıyor. Gerillacılık bir tarz, hem de yaşam tarzı, yaşam disiplini, hareket tarzı, içte ve dışta her türlü düşmana karşı ideolojik, örgütsel, askeri mücadele durumudur. Bütünlüklü bir durum, komple bir durum, o nedenle bir elbise giyilip, silahı almakla gerillacı olunmaz. Öyle sananlar yanılıyorlar. Yetki almakla gerilla komutanı olunmaz. Agit arkadaşın hiçbir yetkisi yoktu. Genel sorumluydu diyoruz ama her şeyi otoritesiyle, etkinliğiyle, yaratıcılığıyla, tecrübesiyle, katılımcılığıyla yürütüyordu. Agit arkadaşı niye dinliyorlardı, hiç kimse ona o düzeyde yetki vermedi. Öyle yetki verebilecek kimse de yoktu ama dikkat edelim Botan'da komutanlık, öncülük yaptı. Kendisini dinletiyordu, yetkisiyle değil, hareket tarzıyla, anlayışıyla, düzeniyle, disipliniyle yapıyordu. Öyle yetkisi komutanlık, kariyerist komutanlık, uzaktan kumandalı komutanlık, kendini beğenmiş komutanlık, sağla solla komutanlık, gözünü pratiğe, mücadeleye dikmeyen, ufak tefek şeylerle uğraşan komutanlık… Öyle olmaz, bunlar çetecilik demektir.

Komutan Agit demek, birlik demekti

Doğru komuta gerçeği, Agit komuta çizgisi oluyor. Bu gerçeği doğru görmek, bilmek, anlamak lazım, özümsemek lazım. Şimdi ben eğer komutanlık üzerine birkaç şey söyleyebiliyorsam, bunu Agit arkadaştan gördüklerime ve öğrendiklerime dayanarak yapıyorum. Ben askerlikten hiç anlamam. Çok okumuşumdur, heveste ettim ama pratiğini yapamayan bir kişiyim. Pratikte askeri düzen, disipline gelme oldu mu, orada kendimi yeterli kılamıyorum. Bu bilinçli oluyor da denebilir, artık neye bağlanırsa, bağlansın gerçek böyle. Öyle bir tanesi bana komutanım dese, titrerim. Çocuk oyuncağı değil. Şimdiye kadar bir kişi dedi, Önderlik sahasında eğitimdeyken Antep'te üniversiteden gelen bir Batmanlı arkadaştı, ben hemen yakasını tuttum. Sahada Önderlikle beraber top oynuyorduk, "*bir daha öyle söyleme*" dersin Abbas arkadaş yeterlidir. Hala da öyleyimdir. Şimdiye kadar, filan yerin komutanı filan kişi diye, hiçbir belgede hiçbir yazı yoktur. Yazamam! Yazmak istesem elim titrer. Bu neye yorulursa, yorulsun. Ama gerilla duruşuna, komutanlığa ilişkin görüşler belirtiyorum. Doğrular şunlar olabilir, diye. Bu görüşler kesinlikle Agit arkadaştan gördüklerimdir.

Agit arkadaş Haftanin'e gitti, Haftanin'den '85'te de Botan'a girerken "*kim gelirse gelsin, gideyim*" demedi. Eleştirdiğim yanı var, Habur'da **Komünist Partisi**'nin üzerine öyle gidişi çok tehlikeliydi. Ben gördüğümde eleştirdim. Çılgınca bir durumdu. Ama o **Şoreş**'i götürüyorlar, bir de diyordu, "*çok ağırımıza gitti. Komünist Partisi kim ki, PKK'ye el kaldırıyor*" o öfkeyle hareket ediyorlar. Gerçekten de öyleydi, Komünist Partisi öyle yapamazdı, onu hiçbir PKK'li kabul edemezdi. Ama bedeli o kadar arkadaşın şehadeti oldu, neredeyse daha fazlası da olabilirdi. Ama bu bir hata, ama her zaman böyle değil. '85'te bütün güç dağıtılır, düşmanın kuşatması içinde hep yem olurken, Agit arkadaşın komutasındaki güç sapasağlamdı, hareket ediyordu. Gözümüzle gördük; örgütlü bir güç, birlikti. Orda da eleştirdik, "*niye diğer güçlere sahip çıkmadın*" diye, "*benim gücüm ancak buna yetiyor*" dedi. Anladık ki Selahattin Çelik denen adam dışlamış. Ben genel sorumluyum, sen değilsin, diye. Çünkü yetki delisiydi. Hiçbir pırıltısına, gücüne dayanarak yönetim olmuyor, kongreden aldığı yetkiye göre hareket ediyor. Rahatsız ediyor, dışlamış, o da kendi birliğiyle sınırlı kalmış.

Ama ortada bir birlik var. Komutan Agit demek, birlik demekti. Bir kişi bir komutan olamaz, öylelerine ordusuz general deniyor. Birliği olmayana komutan denir mi? Hepiniz komutansınız, kendinizi rütbe olarak yazıyorsunuz. '94'te **5. Kongre**'ye geldik, bazılarının soruşturmaları vardı, görevden alınmışlar, soruşturmaya alınmışlar, rapor yazıyorlardı altına tabur komutanı, bölük komutanı yazıyorlar. Soruşturmadasın, neredeyse idam olacak o halde komutanlıktan söz ediyor. Böyle komutanlık olur mu? Bunlar çocuk oyuncağı gibi bir durumdur. Komutan demek birlik demektir. Komutan Agit dediğiniz yerde birlik vardı. Birliğinin düzeni vardır. Bakın, o kadar dağınık, Haftanin'e getirmek için çeşitli alanlarda topladığı güçle gelirken bile öncüsü vardır, herhangi bir çatışma olunca toplanılması gereken yeri vardır, yürüyüşünün bir nizamı vardır. Eğer öyle bir topluluk değil de kendisinin örgütlediği birlikte yürüdüğü savaş birliği olsaydı öyle bir sonuç ortaya çıkmazdı, çıksa da orada bırakıp gitmezdi, bırakmazdı komutanını. Ama öyle derme

çatma, toplantıya getirmek için topladığı bir topluluk olduğu için bu sonuç ortaya çıktı. Bunu bilelim. Birliğinin düzeni, nizamı, silahı olmasa, öncüsü artçısı, bütün savaş için gerekli olan şeyler olmasa Agit yürür müydü?

Xelilan Katosunda, '85 ağustosunda iki birlik örgütledik. Agit arkadaş birliğini düzdü, düzenledi, silahlarını donattı, herkesi yerli yerine koydu, öncüsünü çıkardı, geldi tekmil verdi, "*biz hazırız, gidiyoruz*" diye, gitti birliğinin başına var olanlardan hatır aldı gitti, 3 ay da 10 eylem yaptı. Ebubekir de doğuya gidiyordu, haydi Ebubekir git, o gittikten 3 gün sonra yola çıkarabildik. Öyle ne birliği olduğu belli değil, koyun sürüsü gibi sıraya dizilmiş bir topluluktu. Öyle böyle baktı Erdal arkadaşı tuttu birliği başına getirdi, kendi gidip arkaya girdi. O birlik öyle gitti o birlikte bir kurşun sıkmadan Habur'a geldi. O da kendini başkomutan sayıyordu. PKK'nin uzun süre esas komutanı benim, diye ortalıkta gezdi. Kendini savaş ortamında buldu, bazen savaşa girmek zorunda kaldı. Fakat öyle savaşa girmek komutan olmak, savaşçı olmak anlamına gelmiyordu, zoraki girdi. Girdiklerinde de o sonuç çıktı. Şimdi böyle olmuyor, Agit arkadaş başka komutan varsa kendisi savaşçıydı. Bir yerde tim varsa, komutanlık görevi kendine düşüyorsa, tim komutanıydı; takım varsa, takım komutanıydı.

Kimse yoktu Botan'da... Botan'a komutan olarak gitti, genel komutan oldu. Yani hangi görev varsa, onu yapıyordu. Omuza konmuş filan rütbede bir komutan değildi. Öyle bir kariyerizmi yoktu. İsimle komutanlaştırılmış biri değildi, şekil komutanı değildi, hizmet, görev komutanı, iş yapma komutanıydı. Önderlik bana sordu, "*Niye o kurşun Agit'e değmişte başkasına değmemiş?*" hemen cevap verdim, "*birliğin başındaydı da onun için.*" Tabi birliğin arkasında olsaydı, sıkılan ilk kurşun Agit'in alnına değmezdi. Kim öndeydi, kimin alnına değdi, niye Agit arkadaşın alnına değdi, birliğinin başında komutan olduğu için. Yani işini kimseye bırakmadı, komutansa sorumluluk kendine düşmüşse komutanlık yaptı. Fiilen, kendisi yaptı ama başkalarına da yaptırdı. Kendi üzerine düşeni yaptı, kendi üzerine olmayanlarını da başkalarına yaptırdı. Yanında manga komutanı mı var, tim komutanı mı var, hepsini göreve koydu, hepsinin görevi neyse işletti, hiçbirisi şikayetçi değildi. Agit arkadaşın öyle şeylerinden şikayet eden yoktu. Sadece Zınarin arkadaşın Avrupa'da bir bacısı vardı, bir rapor yazmıştı, "*İyidir de biraz daha eylem yapsak iyidir, az yapıyoruz*" o herhalde heyecanlanmıştı, birkaç eyleme girmişti. Baktı, eylemler başarılı oluyor, iyidir, daha çok yapsak, daha iyidir. Tabi o kadar kolay değildir eylem yapmak. Böyle isteyen arkadaşlar da vardı.

"Önderlik, parti ölçüsünü, partileşme ölçüsünü Agit kişiliği olarak koydu; 'Mahsum Korkmaz ulusal kurtuluşta partileşmenin sembolü' dedi..."

Agit savaşı ciddiye alan bir kişiydi

Kısaca komutanlık bir bilinç işi, bir kabul işi, bunu anlamak lazım, öyle yetkiyle olmaz, kaba kuvvetle olmuyor. Agit arkadaş ordadır, buradaki arkadaşların hepsinden kısadır, herhalde düztabandır, öyle çok hop yürüyen herkesi geçen değildi, bir sürü ağrıları, zorlukları vardı. Öyle kaba kuvvete dayanan, fizik gücüne dayanan bir kişi değildi. Bu konuda en zayıf olanlardandı, ama komutanlık için o gerekmiyor ki. Bir savaşçı olarak engel olmayacak asgari düzeyde varsa, yetiyordu, gerisi akıl işidir, irade işidir, kendini bu işe katma işidir. Üstleniyorsan bu işi, üstlendiğin işe kendini verme durumudur. Ortada bir tecrübe yoktu, herhangi bir eğitimden geçmedi. Şimdiki gibi 30 yıllık gerilla tecrübesi yoktu. Filistin'de gördüğü eğitimdi, burada gördüğü peşmergelerdi. Ama ne Filistin gerillasına göre oldu ne buradaki peşmergelere göre. Önderlikten öğrendiklerini uygulamaya, esas almaya, ona göre yeni bir gerilla tarzı duruşu, yeni bir yönetim, komuta anlayışı geliştirmeye çalıştı. Rastgele konuşmazdı, hiç kimseyle boş sohbetçi değildi, kafasında olan sorunları tartışırdı, ifadesi düzgündü, hiç kimseyi incitmezdi, kendi yapamadığı işleri başkasına yaptırmazdı. Bunlar önemli ölçüler.

Bir de gerçekten de savaşı ciddiye alan bir kişiydi. Savaşın bir kişiyle, kendi başına yapılacağına inanmayan, savaşın örgüt işi olduğunu, birlik işi olduğunu, askeri duruş gerektirdiğini bilen, savaş alanına girmeye kalktı mı, birliğini örgütleyen, nizama sokan ve onunla, nizam dahilinde hareket edendir. Agit arkadaş alanına girdiği zaman, "*haydi bura böyledir, gidelim*" değildir. Pratik alanda hiçbir zaman öyle olmadı. Gerilla kuralları neyse, öyle. Kendisi komutansa, başında komutan olarak uyguladı, uygulattı. Çok hız yapamazdı, çok gücü yoktu, ayrı olduğu kadar disipliniyle, nizamıyla, ölçüleriyle yapıyordu. Gerilla ölçülerini bozmuyordu, uyuyordu, uyguluyordu, uygulatıyordu.

Şimdi dejenerasyon bütün bunlarda var. Çizgiyi doğru uygulamama, bütün bunlarda var. Bu kadar tecrübe var, bu kadar teknik imkan var, gerillacılık yapamamak için mümkün mü, işleri evirip çevirmenin, yönetmenin bir sürü imkanına sahibiz. Çok daha rahatlıkla bu işleri yapabilecek durumdayız ama ortada bir tane birlik var mıdır? Hepiniz tek gittiniz, tek geldiniz! Komutansınız ama ortada birliğiniz yok. Bir birliğe girdiniz, birlikten çıktınız, oradan oraya gittiniz, oradan oraya. Yani böyle olur mu? Gittiniz, gittiğiniz yer birlik miydi, yok. Peki, birliksiz nasıl savaşacaktınız? Zaten savaş olmadı ki. Savaş olmayınca kusuru nerede buluyorsunuz, sağı solu eleştirmekte, başkalarını eleştirmek, sorumluluğu ona buna yıkmakta bulunuyor. Böyle olmaz, sende gidiyorsun, sorumlusun. Gözünün önünde ihlal oluyor, yapma, katılma, düzelt. Tutarlıysan doğruyu uygula.

Arkadaşlar cesurlar, fedakârlar, zorluklara karşı direniyorlar ama şöyle bir durum var; ölüme yatmış bir durum var. Zorluklara karşı direnmeyi zafere bağlamak daha değerlidir. Hem zorluklara karşı diren, bu kadar cesaret ve fedakârlık göster, hem de kurallı olma, disiplinli olma, işin gereklerine göre olma. Bu akıl alır bir şey değil, kabul edilir bir durum değil. Bu hayıflandırıyor insanı. Öyle olmasa zaten, bundan ötesi çıkmaz, dersin. Bir taraftan bu kadar gözü pek olacaksın, cesur, direngen olacaksın ama diğer taraftan işin en küçük kuralına ölçüsüne uymayacaksın, disiplinini yerine getirmeyeceksin, örgütünü kurmayacaksın, ölçüsünü oluşturmayacaksın, bu kadar salla pati, üstünkörü hareket edeceksin ve savaş meydanına çıkacaksın, bu faciadır işte.

Bu kadar savaşıyor olmak iyi de kazanamamak kötü

Bakın 30 yıldır savaşıyoruz, hangi halk 30 yıldır savaştı? Biz savaşıyoruz, dayanma gücümüz yüksekmiş demek ki. İyi ama başarısızız. Halklar 3 yıl savaştı zafer kazandı, 5 yıl savaştı zafer kazandı. Afrika'nın imkan olarak en geri halkları emperyalist sömürgecilerini, devletlerini yendiler. Bu kadar savaşıyor olmak iyi de, kazanamamak kötü. Burada demek ki bir kusur var. Ortada savaşı kazanmamızı sağlatacak örgüt yok, örgüt! Birlik yoktur. Şimdi bu HPG kimdir, kaç birlikten oluşuyor, hangi birlikler var, adları nelerdir, sayıları nedir, iç bileşimleri nasıldır, kimler komuta ediyor, şimdiye kadar komuta etmiş? Var mı böyle bir bilanço, var mı böyle bir arşiv, yoktur. Ben de bu işin içindeyim, hala 30 yıl geçmiş, aklımda Agit arkadaşın birlikleri var, gözümün önünde o var. Hiç biriniz ondan daha az süre benimle birlikte olmadı. Onu daha fazla görmedim, itiraf edeyim, açık söyleyeyim. Öyle her gün bir yerde değildik. Birkaç yılda bir sefer gördüysek o kadardı. Ama gördüğümüz zaman öyleydi, hatırımız da o vardı. Onu çağrıştırıyor, çünkü başka türlü görmedik. Şimdi durumlar böyle, bu durumda o şehadet önemli oldu, biraz daha arkadaşlar anlasın, değerlendirsinler diye bunları ifade etmemiz gerekti. Daha çok yoğunlaşılmalıdır. Şöyle mi olmuş, böyle mi olmuş, onlar da önemli ama sorun o değildir.

Nasıl şehit düştü, hata nerde oldu, başka nedenler var mıydı, yok muydu, mesele değil. Şehit düşmüştür, bir gün şehit düşebilirdi, bu işin içine girmişti. Bir zaman, bir hata yapabilir, şehit düşebilirdi. Mesele bir kişinin hep var olması, şehit düşmemesi değil, mesele bir kişiyi bin kişiyi, on bin kişi yapabilmek, çoğaltabilmektir; onun ölçülerini, özelliklerini esas alan, eğer doğru ve başarı getiren ölçülerse, zafere götüren ölçülerse, onu görüp esas alarak düşman katletmiş de olsa, düşmanın katliamını boşa çıkartacak, onu yaşatacak, onu olduğu gibi pratikte yürütecek, daha gelişkinini, daha zafer kazanan komutanlığı pratikte uygulayacak konumda olmaktır. Agit çizgisine sahip çıkmak, onun izinde yürümek, takipçisi olmak böyle olmayı gerektiriyor. Böyle olsak, diyelim bir hata oldu, bir arkadaşı şehit verdik, mesele değildir, bin kişiyle onun yerini doldururuz. Önderlik çizgisinin pratikleşmesi açsından rahatlıkla böyledir. Ama dolduramazsak, işte o zaman tehlikeli oluyor, dolduramayıp da ah vah etmek doğru değildir.

Agit arkadaşın gerilla komutanlığı yaşarken gerçekleşen bir durumdu. Öyle şehit düştüğü için verilmedi, herkes öyle bilmeli. Onun için de yaşamı, tarzı irdelenmeli, esas alınmalı, özümsenmeye çalışılmalı. Önderlik anısını yaşatmak için böyle bir komuta çizgisi yaptığı gibi, gerillayı Agit arkadaşın anısına geliştirdiği gibi, güncel olarak da, örneğin Agit pratik yürütse '87'de ne tür bir birlik ortaya çıkardı, gerilla bölüğü. Gerilla bölüğü ortaya çıkaracağız, dedi. Anıya doğru sahip çıkacaksak, onun gereğini yapacağız. **3. Kongre** bu kararlılık temelinde gelişti, ona göre de bölükler oldu, taburlar oldu, gerilla büyüdü, bugüne kadar direnen gerilla ordusu ortaya çıktı. Bu ordu Agit komuta ölçü gerçeği etrafında oluştu. Önderlik komuta çizgisi olarak o çizgiyi önümüze koydu. O halde o çizgiyi anlayacağız, özümseyeceğiz, değerlendireceğiz. Kendimizi eleştiri, özeleştiriyle buna göre düzelteceğiz. 15 Ağustos Atılımı'nı ikinci partileşme döneminin ki, bunun adını **Ulusal Kurtuluşta Partileşme** koydu Önderlik. Parti ölçüsünü, partileşme ölçüsünü Agit kişiliği olarak koydu. "*Mahsum Korkmaz ulusal kurtuluşta partileşmenin sembolü*" dedi. Nasıl ki birinci partileşme döneminin sembolü **Haki Karer** kişiliğiydiyse, parti Haki Karer ölçülerinin cisimleşmesi idiyse, ikinci partileşme dönemi de Mahsum Korkmaz kişiliğinin cisimleşmesiydi. Gerilla örgütlenmesi, şekillenmesi de Mahsum Korkmaz'ın anısının örgüte ve eyleme dönüştürülmesiydi.

Mademki böyle bir ölçüdür, o halde her yerde, her şeyde bu gerçeği açığa çıkartmak, özümsemek, esas almak gerekli. 3. Kongre böyle olamamanın özeleştiri kongresidir. Agit çizgisinde, komuta ve gerilla çizgisinde ilk büyük özeleştirinin, düzeltmenin yaşandığı, sözlerin verildiği yer 3. Kongredir. Ondan sonra **gerillanın bu kadar cesur, kahramanca yürüyüşü Agit çizgisinde 3. Kongrede verilmiş sözün gereğidir.** Böyle söz verdiler insanlar, o sözün gereği olarak da yürüdüler. En zor koşullarda, çeteciliğin içten çökertmeciliğine karşı da gerillayı sürekli kılan, geliştiren, gerilla direnişini her tarafa hakim kılan, yayan bir durumu o söz temelinde yürüyen insanlar yarattılar. Söz o kadar anlamlıydı, sağlamdı, dolayısıyla da burada da doğrudan ismiyle oluşturulmuş okulda, okumak, burada söz vermek aynı o sözler gibi olmalı. Düzeltme ona göre olmalı. Her zaman Mahsum Korkmaz akademisinde eğitim, tartışma, düzeltme, söz verme 3. Kongre çizgisine göre, Agit komuta çizgisini esas alma, özümseme ve sonuna kadar büyük bir düzen ve disiplinle hayata geçirmek olmalı. Böyle olursa biz partiyi doğru anlamış oluruz.

Haki Karer kişiliğini doğru anlayıp özümsemek, Mahsum Korkmaz kişiliğini özümsemek anlamak, şehit **Nuda** kişiliğini özümsemek anlamak, değişik dönemlerde parti kişiliğini, parti ölçülerini özümsemek ve anlamak oluyor. Binlerce şehitle temsil ediliyor bu ölçüler. Bu kadar örnek oluşturan, partileşme süreçlerini temsil eden hakikatler var önümüzde. Onları ön gördüğümüz, doğru anladığımız, o hakikate ulaşacak bir yoğunluğu, disiplini, tutarlılığı ve çabayı gösterdiğimiz ölçüde bizim de başarılı olmamızı engelleyecek hiçbir şey yok.

15 Ağustos Atılımı ve onun ortaya çıkardığı gerillacılığın doğru ölçüsünü, çizgisini böyle esas alalım. Gerisi hatalardır, eksikliklerdir, onların yol açtığı zararlardır. Onları da görmek, ders çıkarmak lazım, nedenlerini görüp gidermek, o tür nedenlerin bizim şahsımızda, içimizde yaşamasına fırsat vermemek lazım. Bunu yaptığımız ölçüde de başarılı olacağız.

* Parti Tarihi anlatımından alınmıştır.

■■■

Bir zamanlar Botan'da...

Abdullah Bayık (Gürcan)

Şiyar arkadaş bize askeri ve siyasi eğitim için Güney Kürdistan'a gideceğimizi, bunun için gelecek kuryeleri beklediğimizi söyledi. Düşmanın Gabar'da yaptığı yoğun operasyonlar nedeniyle sık sık nokta değiştirerek on beş gün dolaştık. Bu süre içinde Şiyar ve Cemil arkadaşlar bizimle özel olarak ilgilendiler. Özellikle akşamları yaktığımız ateş başları bizim için yoğun bir eğitim ortamına dönüşüyordu. Düzenli nöbet tutuluyor ve biz de nöbete çıkıyorduk. Bizi ülkemizin güneyine götürecek olan kuryelerimizi beklerken, aynı günlerde bizden ayrı bir kanaldan çıkış yaparak gerillaya katılan **Xalit İvedi ile Abdurrahman İvedi** de bize katıldı.

Gabar'ın Harran ile kucaklaştığı Çiyayê Bizina'da hepimize kod adlarımız verildi. Şiyar arkadaş bana Ferhat Kurtay arkadaşın direnişini anlatarak, "*Bundan böyle sana Ferhat diyeceğiz*" dedi.

Gabar'ın Botan'la kenetlendiği Çirav'dayken kuryelerimiz geldi. Kerim arkadaş da bize katıldı. Şiyar (**Kazım Kulu**) ve Cemil (**Kerim Baytar**) arkadaşlar ile vedalaşarak Çirav'dan Botan'ın içlerine Bestler'e hareket ettik.

Hareketimizden hemen önce kuryemiz **Berxwedan** arkadaşın yaptığı ve uymamız gereken bazı uyarılar oldu. Bunların başında yol boyunca kesin bir sessizlik ve dikkat uyarısı vardı. Pusuya düşersek, kendisini dikkatle izlememizi, gruptan kopmamaya gayret etmemizi söyledi. Gruptan kopma durumunda, yeniden buluşma yeri ve parola verdi.

Gündüzleri uygun bir noktada konumlanıp havanın kararmasını bekleyerek, iki gecelik bir yürüyüşle, hiç sorunsuz Besta'ya, Elma Tepesine (Girê Sevo'ya) ulaştık.

Sevgili ülkemiz Kürdistan'ın yüreği Botan'ın derinliklerindeki ormanlık ve çakıllı **Elma Tepesi**'nin bizim mücadelemizde ayrı ve seçkin bir yeri vardır. Hani bazı insanların, ne zaman gitseniz elinizle koymuş gibi bulabileceğiniz mahallesinde, köyünde, ana ocağında sabahları güneş gören, öğleden sonraları gölgelik bir duvar dibi, dere kenarında bir söğüt gölgesi, pınar başında bir dutluk gibi müdavimleri oldukları bir yerleri vardır. İşte bu Elma Tepesi de gerillanın müdavimi olduğu bir yerdir. Dost-düşman ne zaman çıksa Elma Tepesinde mutlaka bir grup gerilla bulurdu… Dahası öyle ki **Agit** arkadaşın şehadetinden sonra, gerilla tarzından kopup geleneksel *kozik* sapmasına uğradığımız 1987-88-89 gibi karanlık yıllarda, yüz elli-iki yüz kişilik kalabalık güçlerle üzerine çöreklendiğimiz bu Elma Tepesinde, neredeyse tepeyi çökertip rakımını düşürünceye kadar haftalarca kaldığımız oldu…

Fakat bu kez yalnızca gün boyu kaldığımız Elma Tepesinde hava kararınca, Piro'nun eteğindeki Cinîvêr köyüne indik.

Piro'nun eteğinde Bedran arkadaş ile...

Cinîvêr'de gittiğimiz ev tıklım tıklım arkadaş doluydu. Sanırım bir toplantıya denk gelmiştik, içerisi öylesine doluydu ki bize yer yoktu.

Bir arkadaş bizi yan tarafta küçük bir odaya aldı. Çok samimi, sıcak ve neşeli biriydi. Hepimize tanışma soruları sordu. Sözlerini anımsayamasam da etkisini bu gün de hissettiğim bir konuşma yaptı. Sıcak şakalarla bezenmiş kısa bir sohbetin ardında bizi yolumuza uğurlayan bu sorumlu komutan **Bedran** (**Mehmet Sevgat**) arkadaştı.

Cinîvêr'den ayrılırken bizi uğurlayan Bedran arkadaşın ay ışığı altındaki tılsımlı görüntüsünü, ellerimizi kuvvetle sıkıp sarsarak bize başarılar diledikten sonra karşımızda, avuçları birbirine kapaklanıp kenetlenmiş ellerini öne doğru uzatarak; büyük ve sarsılmaz bir inanç ve coşku içinde:

"*Gideceğiniz yerde kızıl ordumuzun temelleri atılıyor! Sizler kurulan ordumuzun savaşçıları olacaksınız!*" sözlerini anımsıyorum…

Cinîvêr'den *Serkî Mihamedê Uso*'nun eteğine buradan geçen *Hezil* suyu kıyısındaki *Bacrît* köyüne geldik. Burada on gün kadar kaldık; bu süre içinde başka gruplar da Bacrît'e gelerek bize katıldılar. Toplam kırk kişi kadar olduk.

Bizi ülkemizin güney parçasına geçirecek olan kuryelerimiz geldiler. Güneye geçiş için son hazırlıklar yapıldı.

Hepimize yol için lastik ayakkabı (cizlawet soğuk kuyu), dizlere kadar çekilen yün çoraplar, yün örme çanta (sırt çantası) ve erzak-yiyecek dağıtıldı. Dağıtılan erzakımız-yiyeceğimiz *çortan* ve *mıho* da denilen Botan'a özgü bir miktar keşkekten ibaretti. Sıcak suda çözüldüğünde ayrana dönüşen bu tıkır tıkır kuru ve çok sert keşkek yol boyu yürüyüş halindeyken ya da molalarda, kuru haliyle atıştırılarak da yeniliyordu.

Şehit Mehmet Sevgat (Bedran) ile diğer yoldaşlar...

Sonraki yıllarda, Bedran arkadaşın bu çortanın fotoğrafını çekip altına da "*biz bu mücadeleyi çortanla yürütüyoruz…*" diye yazarak, Avrupa'ya basınımıza yolladığını anımsıyorum…

Bacrît yakınındaki noktamızdan güneye, *Haftanîn*'e hareketimizden önce görevli arkadaş yürüyüş üzerine gerekli açıklamayı yaptı: Yolumuz tehlikeliydi. Yol hattımızda düşman vardı. Mevsim kıştı. Arazide derin vadiler dışında her yer yoğun karla örtülüydü. İzinsiz sigara içilmeyecek, konuşulmayacak ve gruptan da geri kalınmayacaktı. Pusu vb. durumlarda gruptan kopma olduğunda yeniden buluşulacak noktalar ve parola verildi. Kırk kişilik grubumuzda en fazla sekizon arkadaş silahlıydı, geri kalanımız silahsız ve deneyimsizdi.

Bacrît'te Güney sınırına doğru yola çıkmak için havanın kararmasını beklediğimiz gün birkaç düşman helikopteri bulunduğumuz nokta üzerinde keşif turları yaptılar. Deneyimli arkadaşların desteğiyle kaya aralıklarına mevzilendik. İnsan deneyimsiz ve üstelik silahsız olunca korkuyor tabii… Arazide bizi görmeyen düşman helikopterleri gittiler. O gün akşam hava kararırken Güney'e geçmek için sınıra yürüdük. Dört gecelik zorlu bir yürüyüşle sınırı aşıp, güneye Haftanîn'e geçtik; sabah erken saatlerde arkadaşlara ulaştık. Yol boyu düşmanla karşılaşmadığımız gibi karla kaplı zorlu doğayla da ciddi bir sorunumuz olmadı. Yolda kayda değer tek sorun içimizden çıktı. Sınır yakınlarında bir yerde Dijwar ile adını anımsayamadığım bir arkadaş birbirlerine karşılıklı hoş olmayan sözler söylediler. Ben o ana dek hep PKK havarilerini, meleklerini görmüş, onları tanımıştım. PKK'de böylesinin de olabileceğini ilk orada gördüm.

Haftanîn'de kampa girer girmez subay arkadaşın gösterdiği yerde kahvaltı verildi bize. Lezzetli bir pirinç çorbasının üzerine küçük maya tenekelerinden kaynar çay içtik. Çorbanın lezzeti gibi, içindeki kaynar çay ile ısınan maya kutusunun dudaklarımı kavurmasını da hiç unutmam… Kış koşullarında karda öyle bir yürüyüşten hemen sonra teneke ile dudaklarının kavrulduğunu ancak içindeki bol şekerli sıcak çayı içip, bitirdikten sonra acaba tazeleyebilir miyim, diye çevreye bakarken, diliyle dudaklarını yaladığında anlıyor insan…

Görülen, duyulan, dokunulan, koklanan her şey gibi o koşullarda tadılanlar da kalıcı oluyor… Lezzetli pirinç çorbası ve bol şekerli sıcak çayların ardından öğleye kadar dinlendik. Öğleden sonra kamp sorumlusu iki görevli bizi görmeye geldi. Bunlardan biri *Selim Hoca* (Selahattin Çelik) öteki, *Xelîl Hocaydı*. Burada genel sorumlu olarak bizlerle görüşüp-konuşan Selim Hoca, Gürcan Özcan adında bir arkadaşın bir süre önce düşmanla girdiği çatışmada Suriye sınırında şehit düştüğünü söyleyerek, benden Gabar'da iken bana verilen Ferhat kodunun bizde yaygın olduğunu; uygun görürsem kod olarak Ferhat Kurtay arkadaşın yerine Gürcan Özcan arkadaşın adını almamı istedi. Selim Hocaya "olur" dedim. O günden sonra kod adım Gürcan oldu.

Haftanîn kampında bir kadın

Haftanîn kampında hemen dikkatimi çeken ilk ve en önemli şey; omuzunda silahı, belinde raxtıyla kamp içinde bir manganın önünde bekleyen biri oldu. Saçları omuzlarından sırtına dökülen, uzun boylu biri silahı omuzunda orada duruyordu. Bu bir kadındı. Parti içinde kadınların da olduğunu, bizim **Deşta Lala**'da zaman zaman gördüğüm *Xezal*'dan biliyordum. Daha sonra Bozan isimindeki kişi ile birbirini düşürüp, düşmana kaçarak, kontralaşan Xezal sivil giyimliydi ve bizimle sivil ortamdaydı. Oysa bu kadın tamamen askeri bir ortamda ve tam bir gerilla olarak kuşanmıştı. İmgemde oluşmuş kadının yeri ve konumuyla bu kadının yeri ve konumu çelişiyordu. Gördüğüm bu gerçekliğe hayret ettim, çok şaşırdım, afalladım… anlayamadım… Kampta gözlerimle gördüğüm bu gerçeği o zamanlar biri bana anlatsa ona hiç inanmazdım. Bir kadının, kızın bu dağ başında bu kışta-kıyamette ve üstelik ne de olsa kendisine yabancı bunca erkeğin arasında ne işi olabilirdi ki? Ben bunu birilerinden dinleyerek ya da bir yerlerden okuyarak algılayıp, anlayamazdım… Kimse beni böyle bir şeye inandıramazdı…

Gördüğüm gerçeklik karşısında hayret edip çok şaşırmakla birlikte büyük bir meraka da kapıldım. Oradaki bir arkadaşa sordum, "Bu kız kim? Burada işi ne, orada ne yapıyor?" dedim.

"O Saadet (**Rahime Kahraman**) arkadaştır, orada görevdedir, güvenlik nöbetini tutuyor" dedi.

"Bu kız da arkadaştır?" diye yeniden sordum. Arkadaş:

"Elbette!" diye onayladı.

"Yani, o da gerilladır?" dedim. Arkadaş gülerek:

"Gerilladır tabii" dedi.

Aldığım bu yanıtlardan sonra karmaşık ve tuhaf duygular içinde kampın uygun bir noktasına çekilerek, büyük bir merakla, güvenlik nöbetini tutan Saadet arkadaşı izledim.

Bu dağlarda, kışta, kıyamette ve erkeklerin içinde… Sevgili Saadet arkadaşı, epeyce bir izledikten sonra… Bilinçaltım gördüklerimin gerçek olduğuna biraz ikna olup da hayretim, şaşkınlığım yatışınca bu kez de çok duygulandım…

Sonunda kendi kendime…

"Bu kız bu dağlarda elinde silah bu işleri yapabiliyorsa, bir erkek olarak ben haydi haydi yaparım" dedim.

Kendi kendime bunu dillendirince, ben de bir rahatlık ve güven duygusu oluştu… Gerillaya katılımımla birlikte zaman zaman kapıldığım, kaygılarım, korkularım da oluyordu… Saadet arkadaşın kamptaki varlığından, oradaki duruşundan aldığım güç ve moral ile içimdeki bu kaygı ve korkularımdan kurtuldum. Artık daha güvenli, daha güçlü ve rahattım…

Ertesi gün Saadet arkadaş bizim grubu ziyarete geldi. Onun, uğrunda mücadele ettiğimiz geleceğimizin muştusu güzel yüzünden hiç eksik olmayan gülücükleri o gün olduğu gibi bugün de hala bana büyük güç ve moral kaynağıdır! Ve sevgili Saadet arkadaş bundan sonra da yaşamımda ve mücadelemde en temel güç ve moral kaynağım olacaktır… Bizim özgürlük hareketimizin bütün Saadetleri böyledir. İnsanlık hareketimizin Saadetleri yalnızca bizim değil, insanlığın kalıcı ve gerçek saadet kaynağıdır. Biz erkekler ister anamız, kız kardeşimiz, teyzemiz, halamız olsun ister, eşimiz, sevgilimiz ya da mücadele yoldaşımız olsun; kadından, onun ortamdaki varlığından her zaman ve sürekli güç alırız… Fakat nedense bunu hiç dillendirmeyiz. Hatta bu yalın gerçeği saklar, gizler, inkar ederiz… Neden?

Kampta başka kadın arkadaşlar da vardı. Onlar kamp alanında ayrı bir noktadaydılar; biz de kampta fazla kalmadığımız için kimlerdi, anımsamıyorum.

Haftanîn'de yaklaşık bir hafta kaldık. Bu süre içinde çevrede **KDP** ve **Irak Komünist Partisi**ne bağlı peşmergeler gördük.

Grubumuz kamptan ayrılırken *Xelîl Hoca*'nın yaptığı konuşmasında bize "Kızıl ordumuz büyüyor!" dediğini anımsıyorum.

Askeri ve siyasi eğitim için Haftanîn'den yeni kampımıza doğru yola çıktık. Bu kez yürüyüşümüzün bir bölümü düz, ovalık bir araziden geçti. İki gecelik yürüyüşümüzün sonunda yine bir dağa tırmandık. Bu Çiyayê Sipî dağıydı.

Çiyayê Sipî...

Garê'den Güney Kürdistanımızın içlerine balıksırtı gibi uzanan Çiyayê Sipî'nin (Akdağ) güneyinde Musul, kuzeyinde Haftanîn, doğusunda Gare-Zavite, batısında Derîka-Hemko vardır.

Mevsim kış olmasına rağmen güneyin içlerine uzanan Çiyayê Sipî'de hava kuzeye kıyasla çok yumuşaktı. Askeri ve siyasi eğitim kampımız buradaydı. Kampımıza yerleştik. Kamp yönetiminde: Cemal Zedayî (Mardin), Rojhat (Nusaybin) ve Ali Çetiner (Cafer) vardı. Kamp sayımız elli kişiden fazlaydı. Bunlardan Piling (Kiçî), Emin (Arif Tunç-Omyanus), Şahin, Akif, Musa, Zeynel, Bawer, Reşo ve Aslan hemen anımsayabildiğim devre arkadaşları. Kampımızın hemen yanında KDP'nin

de bir kampı vardı. Komşu KDP kampıyla ilişkiler, göze gelip nazar değecek kadar samimi, neredeyse içli-dışlı denilecek kadar yakın ve iyiydi… Öyle ki, örneğin o yıl, 1985 Newroz'unu peşmergelerle birlikte kutladık. Dahası peşmergelerle yemeklerimizi aynı kantinde birlikte yiyorduk. Peşmergeler bize karşı gündelik yaşamda ve ilişkilerde çok saygılı ve şaşkınlıkla karışık bir mahcubiyet içindeydiler. Peşmergelerin bu tutumları kişi olarak bize değil, Önderliğe ve PKK'ye idi.

Bize büyük saygı ve ilgi duyuyorlar, bizlerle ilişkilenmek, görüşmek istiyorlar; fakat aynı zamanda, "*Bu Karkerler, insanı daha ilk ilişkide-görüşmede kazanıp, elde ediyorlar…*" diyerek bizden çekinip uzak durmaya çalışıyorlardı.

Peşmergelerin çoğunun bir ellerinin KDP, bir ellerinin Saddam yönetiminde olduğu söyleniyordu. Zaten üç ay kampta, üç ay evlerinde kalan peşmergelerin bu koşullarda başka türlü ayakta ve hayatta kalmaları olanaksızdı. Onlar için peşmergelik bireysel yaşam ve geçim kapısı, ekmek parasıydı. Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılışından beri, fiili savaş sahası olan Güney Kürdistan'da başka türlü bir üretim, geçim ve yaşam olanakları yoktu. Bizim hiç karşılıksız bunca büyük tehlikelerin içine atılmamıza bir türlü anlam veremiyor, akıl-sır erdiremiyorlardı. Bize yakından iyice bakıp, aklından zoru olan çatlak-deli ya da kandırılmış akılsız insanlar olmadığımızı, tersine normal, aklı başında insanlar olduğumuzu görüp anladıklarında, "*Bı şeref biz sizin gibi olamayız… Helal olsun size…*" diyerek, bizi takdir ediyorlardı.

Peşmergelerin bize hiç anlam veremeyip, asla anlayamadıkları… Gerçekliğine bir türlü inanamayıp, her defasında "Allah Allah" diyerek kendi kendilerine söylendikleri durum, bizim hiç evlenmeyişimiz ve bizde cinsler arası özel ilişkinin olmayışı durumuydu… Gerçi o zamanlar eğitim devremizdeki arkadaşlar olarak biz de bu durumu anlayıp, kavramış değildik… Fakat pratik olarak partinin ölçülerine göre yaşıyorduk ve peşmergelerin bu vb. konulardaki saygılı ve şaşkın yaklaşımları hoşumuza gidiyordu.

Peşmergeler her fırsatta, bazen hiç nedeni yokken durduk yerde hep aynı soruları soruyorlardı, "*Niye evlenmiyorsunuz? Gerçekten hiç evlenmeyecek misiniz? Hiç evlenmemek, bekarlık iyi değildir… Hep böyle mi kalacaksınız? Kekocan, gençliğinize yazık…*" diyorlardı. Bize acıyorlardı.

Biz de onların bu sorularına, öğütlerine karşılık eğitimlerimizden edindiğimiz bilgi ve görüşlerle karşılık veriyorduk: "*Heval bizim her şeyimizi elimizden almışlar. Evlensek yuvayı nereye kuracağız? Siz şimdi evlisiniz ve Saddam'a karşı savaşmak için buradasınız. Bu koşullarda yuvanızın içindeki eşinizin ve yavrularınızın güvenliği var mı? Önce vatanı kurtaralım*" diyorduk.

İçlerinden dürüst ve dobra olanları, "*Kuro bunlar doğru söylüyorlar! Bu karkerler akıllı adamlar! Bı şeref bizimki akıl karı değil*" diyorlardı.

Bir de peşmergeler bizim için, "Karkerler çok çalışkan, çok fedakar" diyorlardı. Gerçekten öyleydik. Hepimiz çok çalışıyorduk; hizmette birbirimizle yarışıyorduk. Bize verilen her işi, her görevi severek ve coşku içinde yapıyorduk. Peşmergeler bize imrenmekte haklıydılar. Karkerler gerçekten çok çalışkandılar. Onlarınsa elleri silahta, parmakları tetikten öte fazla bir şeye yatkın değildi. Sürekli savaş ve üretim dışılık onları yaşam becerilerinin çoğundan uzaklaştırmış, atıllaştırmıştı.

Mangalar halinde ettiğimiz yemin ve verdiğimiz sözlerle başlayan eğitimlerimizin siyasal-teorik bölümünde: Kürdistan Devriminin Yolu, Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Kürdistan Tarihi, Sosyalizm ve Dünya Devrimleri Tarihi, Parti Programı vb. ders konularımız vardı.

Derslerimizi, kamp yönetiminden arkadaşların yanı sıra, Önderlik sahasından gelen ya da oraya giden arkadaşlar, geçerken yol üstündeki kampımızda kısa süreli kalarak veriyorlardı.

Askeri eğitimde:

Ferdi silahların eğitiminin yanı sıra doçka, havan gibi ağır silahları da KDP'den alıp eğitim amaçlı kullanıyorduk. Partimizin o günlerde bizi hemen silahlandırma imkanı yoktu, çoğunluğumuz silahsızdık. Askeri eğitimlerde araziye çıkıyorduk. Belden yukarı çıplak, çamur içinde ya da kuru yerde uzun mesafeli sürünerek ilerleme, ateş çemberinden atlama, yükseğe tırmanma, yüksekten atlama, uzun mesafeli koşu, ağır kültür-fizik hareketlerinin yanı sıra, düzensiz (uykunun en derin, en tatlı yerinde) intişarlara çıkıyorduk.

Küçük gruplar halinde üç-beş günlük sürelerle araziye bırakılıyorduk. Eğitimin bu bölümünde araziye bırakılan gruplara ateş yakmak için kibrit ya da çakmak dışında başka bir şey verilmiyordu. Gruplar her türlü yaşam gereksinimlerini araziden, doğadan kendileri sağlamak zorundaydılar. Bunların içerisinde yılan ve kaplumbağa etini yemek de vardı.

Askeri eğitim komutanımız Rojhat arkadaştı. Eğitim devremizin sonlarında **Rojhat, Aslan, Bawer** ve **Reşo** arkadaşlar görevli olarak Haftanîn'e gittiler. Arkadaşlar görev dönüşünde yolda **Şuyî (Irak Komünist Partisi)** peşmergelerinin pusulsuna düşmüşler. Rojhat ile Bawer arkadaşların şehadet haberleri geldi. Reşo arkadaş pusudan yaralı kurtulmuştu. Bu arkadaşların şehadet ve yaralanma haberlerini aynı hattan Çiyayê Sipî'ye yanımıza gelen **Erdal** arkadaş (**Mustafa Yöndem**) ile Ebubekir getirdi.

Bu gelişme üzerine Haftanîn'de Şuyîler ile aramızda birçok noktada çatışmalar oldu. Bu çatışmalarda yirmiden fazla Şuyî peşmergenin öldüğünü, sekiz arkadaşın da şehit düştüğünü anımsıyorum.

Mustafa Yöndem (Erdal) yoldaş...

Beklenmedik bu durumlar bizim eğitim devremizin düzenlemelerini de aksatıp geciktirdi. Daha sonraları, Şuyîleri, bizi Güney'den çıkarmak isteyen bazı KDP kliklerinin örgütleyerek, üzerimize saldığı anlaşıldı…

Şuyîlerle aramızda çatışmaların başlamasıyla birlikte KDP Çiyayê Sipî'den çıkmamızı istedi. Görüşmeler sonuç vermeyince buradaki eğitim kampımızı boşaltmak zorunda kaldık. KDP ile aramızda doğrudan bir çelişme-çatışma çıkmadı. Saddam güçlerinin KDP'ye ciddi yönelimleri vardı.

Çiyayê Sipî'deki eğitim gücümüzün düzenlemeleri bu koşullarda yapıldı. Benim düzenlemem Behdinan'a-Zap'a oldu. Çiyayê Sipî'den Behdinan'a-Zap'a gidecek grubumuzda Erdal arkadaşın komutasında **Piling, Şahin, Cemal** ve **Cafer** arkadaşların yanısıra Ebubekir vardı.

Şuyîlerle aramızdaki çatışmalar devam ettiğinden Çîyayê Sipî'den Zap'a geçiş hattında durumlar çok gergin ve riskliydi. KDP yetkilileri bu gerginliği öne sürerek yeni bir çatışmayı önlemek ve bizi Şuyîlerden korumak gerekçesiyle yanımıza bir grup peşmerge verdi. Koruyucu peşmergelerin denetiminde Çîyayê Sipî'den Zap'a doğru yola çıktık.

Eğitim boyunca olduğu gibi, devre sonunda Zap'a giderken de partimiz bana bir silah veremedi. İmkan yoktu, yeni arkadaşlar olarak hemen hepimiz aynı durumda, silahsızdık ve savaş koşullarında daha uzun süre silahsız kalacaktık…

Yolda hasta düştüm Piling yoldaş bana baktı

Yolda grup komutanımız Erdal arkadaş, Metina yakınlarındaki Pasa köyünde **Sadık Ömer**'i görmemiz gerektiğini söyledi. Fakat başımızdaki peşmergelerin buna engel olup, izin vermeyeceklerini söyledi. "*Pasa'da kalmanın bir yolunu bulmalıyız… Ne yapabiliriz arkadaşlar? Peşmergeleri nasıl atlatabiliriz?*" diye sormasına rağmen hiç kimseden bir görüş, öneri çıkmıyordu…

Sonunda Pasa yakınlarına ulaştığımızda, Erdal arkadaş yanıma geldi ve bana, "*Gürcan arkadaş, sen şu andan itibaren çok hastasın… Bu nedenle biraz ileride yere düşeceksin ve bir daha ta kalkamayacaksın*" dedi…

Erdal arkadaşın ilk anda anlam veremediğim bu sözlerine-isteğine çok şaşırdım. Yürüyüş halindeydik ve benim maşallahım vardı. Turp gibiydim, bu yüzden, "*Heval Erdal ben çok iyiyim… durduk yerde kendi başıma hemen hasta olamam ki*" dedim…

Erdal arkadaş ile bizim Deşta Lala'dan, evden tanıştığımızdan, nazım geçiyordu, rahattım ona karşı. Zaten Erdal arkadaşa karşı rahat olmak için böyle bir tanışıklığa da gerek yoktu. Çünkü o sözcüğün dar, siyasal anlamıyla değil, geniş ama algılanabilen en geniş anlamında gerçek bir arkadaştı. İhtiyacı olan herkese, her şeyini, istemeden veren, yüreği avucunda bir Apocuydu. Hepimizi seven ve bu sevgisini dokunarak gösteren bir arkadaş…

Ben böyle deyince, Erdal arkadaş bu defa, kesin bir resmiyet içinde, "*Heval Gürcan anladık sağlığın yerinde, bunu ben de görüyorum. Fakat buna rağmen talimattır! Hemen ve çok ağır derecede hasta olacaksın ve şu ileride yere düşeceksin! Kim ne derse ve ne yaparsa yapsın bir daha da kalkamayacaksın! Anlaşıldı mı heval!*" dedi.

Bu kez anladım ki durum ciddiydi. Erdal arkadaş şaka yapmıyordu.

"*Doğrudur heval, anlaşıldı!*" dedim.

O zamanlar talimatla ve belirtilen derecede, mesela Erdal arkadaşın talimatında olduğu gibi çok ağır derecede bile hasta olunabildiği gibi aksi durumlarda yine talimatla hastalanmak ve bilumum her türlü hastalıkta yasaklanabiliyordu! Tabii ma öyleydi…

Ben de Erdal arkadaşın, askerlerine kesin zafer için nihai saldırı hedefini gösteren komuta jestleriyle, işaret parmağıyla gösterdiği yere geldiğimizde talimat gereği aniden ve çok ağır derecede hastalanıverdim… Ve hiç beklenmedik bu ani hastalık beni yıktı… Ve orada, bana talimatla gösterilen nihai yerde külçe gibi yığıldım kaldım, kalkamadım…

Ben birdenbire böyle pat diye yere düşüp kalınca yürüyüş kolu bozuldu; arkadaşlar ve peşmergeler başıma toplandılar. Ben arkadaşlardan biriyle, özellikle Pılıng'la göz göze gelirim, dayanamaz gülüverirdim de… Erdal arkadaşın bütün planları suya düşer korkusuyla, yerde başımı karnıma çektiğim dizlerimle kollarımın arasına gömüp saklayarak kıvranıyor, inim inim inliyordum… Arkadaşlar telaş içinde, "*Neyin var, ne oldu?*" diye soruyorlar. Fakat ben onlara, "*Heval ben nereden bileyim? Gidin Erdal arkadaşa sorun, benim derdimin teşhisi de tedavisi de ondadır. Bu derdi bana veren odur*" diyemiyordum.

Bir ara farkettim ve anladım ki, herkesten daha çok Erdal arkadaş ilgileniyor benimle… Neredeyse kol kanat gerip, üzerime kapanmış, kollarının arasında teskin etmeye çalışıyordu beni… Erdal arkadaşın bu yakın ilgisi, doğrudan onun talimatıyla yakalandığım hastalığımı iyice azdırdı… Karnımdaki hayali sancılarımdan duramıyor, Erdal arkadaşın kollarında kuşpalazı olmuş çocuklar gibi çırpınıyordum…

Durumumun ağırlığı arkadaşların yanısıra peşmergeler tarafından da yerinde ve alenen görülüp, müşahede edilerek kabul edilince bu durumda yola devam edilemezdi elbette. İnsanlık ölmedi ya… Böylesine insani, hassas durumlarda yapılması gereken ilk şey yapıldı. Peşmergelerin onayı, Erdal arkadaşın talimatıyla arkadaşların kolları arasında en yakın yere doğal olarak çevredeki tek yerleşim birimi olan yakınımızdaki Pasa köyüne götürüldüm. Orada bir eve yorgan-döşek yatırıldım. Ohh… *Biradostların* saf yün döşekleri de yol yorgunluğuna bire birdir mîratê…

Yatırıldığım ev, elbette ki büyük yurtseverlerimizden Sadık Ömer'in eviydi. Böylece bizi denetlemekle görevli peşmergelere rağmen kapağı istediğimiz yere attık.

Sadık Ömer ve hane halkı beni ve arkadaşları büyük bir telaş içinde yoğun ilgiyle karşıladılar.

Hemen bir doktor çağrıldı. Fakat acil çağrı yapılan doktor, bir buçuk gün sonra ancak gelebildi… Acil vakaya gelen doktor, yorgan-döşek yattığım yerde bana şöyle bir baktı… Ateşimi ve nabzımı ölçtü. Küçük dilime bir göz atmak için! "aaa…" dedirtti…

"*Her şey normal… Sırtta ciğer, göğüste kalp tıkır tıkır çalışıyor… Delikanlı nabzım*

Adıyla yaşadığım ve adını yaşattığım Gürcan Özcan

Yeniden diriliş için atılım yılımız 1984 yılından bu yana bütün mücadele yaşamım boyunca Apocu Türkmen şehitlerimizden Gürcan Özcan arkadaşın adıyla yaşadım ve onun adınıanısını mücadelemizde yaşattım…

Kendisi de Apocu bir Türkmen olan Metin Aslan (Taylan) arkadaş 1970'li yılların başlarında, Ankara'nın Tuzluçayır mahallesinden komşuları-mahalle arkadaşı; daha sonra hareketimizin grup döneminde mücadele yoldaşı olan Gürcan Özcan arkadaş üzerine bize şu bilgileri verdi: "Sivas'ın Suşehri kazasına bağlı Karasar köyünün Alevi Türkmenlerindendi. 1956 doğumluydu. Annesi ev hanımı, babası memurdu. Melek Özcan ile Özcan Özcan'ın kardeşleri, Hüriyet Özcan'ın ağabeyiydi.

Kısa boylu, zayıfçaydı; ele avuca sığmaz, çok hareketli, çok çevik biriydi. İlk bakışta insanı şaşırtan uzun kirpikleri ve bunların arasında herkese ve her şeye her zaman iyicil ve hep hülyalı bakan bal rengi gözleri vardı. Sıcakkanlı, girişken, candan ve çok sevgiliydi.

Parlak bir zeka, pırıl pırıl tertemiz bir ahlak sahibiydi. Arkadaşlığı, dostluğu, yoldaşlığı sonuna kadar güvenli ve sağlam, düşmanlığı ürkütücüydü… Gazi eğitim Enstitüsünde öğrenci aynı zamanda Maliye Bakanlığında memurdu.

1977'de DEV-YOL'cuydu. Tuzluçayır'da öncülüğünü yaptığı bir grup DEV-YOL'cuydular. Karşılıklı görüşmeler, tartışmalar sonunda grup olarak bize katıldılar. Bu gruptan yalnızca Gürcan arkadaş bizimle kaynaşıp, bütünleşerek Apocu oldu. Ötekiler kısa sürede bizden koptular.

Gürcan arkadaş gözü pek, cesur bir eylemci, son derece becerikli, titiz bir devrim işçisiydi. Ankara'da faşistlere karşı bir dizi eylem gerçekleştirdi. Gürcan arkadaşın eylem tarzı ilginçti: Örgütün ön görüp, planladığı eylemleri gider kendisi tek başına uygular gelirdi. Aralıksız çalışma ve eylem yoğunluğuna rağmen hiç yakalanmadı. Mücadeleyi ve yaşamı şaşırtıcı bir uyum ve denge içinde hiç aksatmadan sürdürdü. Gürcan arkadaş örgütsel çalışmaları, militan eylemleri, öğrenciliği ve memurluğu hiç sorunsuz uyum içinde birlikte yürütürdü.

"Örgütümüz Ankara'dan Kürdistan'a geçiş kararı aldığında Gürcan arkadaşın düzenlemesi Türkiye koordineliğine yapıldı. Türkiye koordinesi olarak çalışmalarını sürdüren Gürcan arkadaş, 12 Eylül askeri faşist darbesinin karanlık ve ağır koşullarda partinin geri çekilme kararını uygulayarak, pek çok arkadaşı gruplar halinde önderlik sahasına (Suriye'ye) çıkardı. Aynı zamanda pek çok DEV-YOL kadrosunun Suriye'ye çıkışını sağladı.

Gürcan arkadaş önderlik sahasına çıkardığı son grubumuzla kendisi de sahaya geçerken Türkiye-Suriye sınırının Kızıltepe Şenyurt mıntıkasında düşman tarafından fark edildi. Sınır üzerinde yanındaki tabancasıyla düşmanın sınır devriyesiyle çatışmaya girerek, grubun Suriye'ye geçişini sağlayan Gürcan arkadaşın kendisi sınırın Suriye tarafında vurularak, şehit düştü.

Gürcan arkadaşın kabri, şehit düştüğü yerde Hasekê'ye bağlı Tirbêsipîye nahiyesinin kabristanındadır. Apocu bir Türkmen olarak Gürcan Özcan arkadaş; özgürlük hareketimiz içindeki yeri, eylemi ve duruşuyla; kendi varlığını Kürt'ün inkarı ve imhasına koşullayan devşirme resmi Türklüğün kuralsız asimilasyon stratejisinin Apocu reddi ve teşhirinin Hakilerle, Kemallerle ve nice yiğit militanla başlatılıp, geliştirilen Türkmen yiğitlemelerindendir…

Hü, diyelim yiğitler aşkına hü!

gümbür gümbür atıyor…" Böyle bir durumda doğal olarak doktor hasta sahibine, sopalık bu… Neresinin ağrıdığını sorun, gösterdiği yerden basın dayağı bu gence, demesi gerekirken…

"Halsizlik" dedi… Halsizlik teşhisi koydu…

Tedavi için de "dinlenmesi gerek" diyerek gitti.

Doktorun ardından Erdal arkadaş "hasta" ziyaretine-geçmiş olsuna geldi bana, "*Geçmiş olsun Gürcan arkadaş… Nasılsın… Neyin varmış bakalım*" dedi.

Ben yatağın içinde, yorganı yüzüme doğru çekip, kikirdeyerek güldüm… Napim, iyiymişim falan mı diyeyim…

Durumu, gerçeği anladığından beri her an tepeme dikilip, beni hicveden Piling, "*Arkadaşın durumu ağırdır heval…*" dedi.

"İyi, bu iyi bir haber" diye ellerini ovuşturan Erdal arkadaş, "*Önemli bir işimiz var, onun için burada bir süre kalmamız gerekiyor. Hastalık talimatımız buradan Haftanîn'e geçinceye kadar geçerlidir! Yani Haftanîn'e geçinceye, ulaşıncaya kadar sen hastasın, anlaşıldı mı heval Gürcan!*" dedi. Ben de gülerek, "Anlaşıldı heval!" dedim.

"İyi o zaman. Fakat hasta insanın tadıtuzu olmaz… Böyle ağzı kulaklarında gülemez, hep somurtur… Peşmergeler geçmiş olsuna geldiğinde iyice tırş ol somurt… Kendinden geç, inle" dedi, kendisi de gülerek…

Erdal arkadaş çıkarken, yürüyüş kolunda yere düştüğümden beri hep tepemde dikilen Piling arkadaşa, "*Hastamızla ilgilen, ona iyi bak Pılıng arkadaş*" dedi.

Körün aradığı bir göz tanrının verdiği iki göz… Zaten tepemde dikildiği yerde beni sürekli ibikleyip duran Pılıng'a gün doğdu. Erdal arkadaş çıkar çıkmaz müşvik bir hasta bakıcı pozlarına bürünen Pılıng, o andan başlayıp, Haftanîn'e geçinceye dek, "*Ben sana sadece gözlerimle bakamam heval Gürcan… Hasta insan dünyevi, somut ve ciddi bakım ister. Şu Ebubekir'den tavuk, baklava, siyasi cigara, meşrubat iste ki, ben de sana onlarla bakayım. Yiyip içmeden iyileşilir mi? Böyle olmaz! Hasta arkadaşlara hiç ilgi yok, sen böyle bakımsızlıktan öleceksin! Bana, sana bakmam için talimattan başka bir şey verilmiyor ki!*" diye aralıksız kafamı ütüledi. Öyle ki eğer Sadık Ömer'in evinde birkaç gün daha fazla kalsaydık hasta bakıcım Pılıng'ın bu yoğun bakımından bunalıma girip, bu kez gerçekten yataklara düşecektim…

Arkadaşlar mahiyetini bilmediğim fakat yorgan-döşek hasta yatarak katkıda bulunduğum işlerini bitirene kadar Sadık Ömer'in evinde bir hafta kaldık.

Bu süre içinde (talimat gereği) iyileşemesem de, durumum kötüye de gitmedi… Tek sorunum, başımın püsküllü belası hasta bakıcım sevgili Pılıng arkadaştı. Pılıng arkadaş ile birbirimize yumurta ikizi kadar benziyorduk. Yaşıttık. Adaştık. Buna rağmen kişilik yapılanmalarımız farklıydı. Ben içe dönük, durgun ve kapalıydım. Pılıng yerinde duramaz, ele avuca sığmaz, afacan biriydi. Normal ortamda-koşullarda, Pılıng bir topluluğa katıldığında orası hemen ısınır, kıpırdar, hareketlenir ve eğer oradakilerle daha önceden ilişkilerin bir geçmişi alt yapısı varsa, sonunda o topluluk dalgalanıp coşarak kükrerdi… Ya da bir topluluğa dışarıdan bakıldığında benzer durumlar gözlenirse, o zaman şöyle düşünülürdü: "*Ha, demek ki Pılıng orada…*" Her an ve tamamen bulaşıcı bir neşe ve hareket kaynağıydı…

Arkadaşlar işlerini halledince yol hazırlığına girişildi. Ben hala ve ciddi derecede hasta olduğumdan grup Haftanîn'e; elbette ki arabayla geçecekti… Tabiatıyla KDP yetkilileri bize bir araba tahsis ettiler. Başımın tatlı, püsküllü belası, hasta bakıcım sevgili Piling beni arabanın en uygun ve rahat yerine büyük bir titizlik ve abartılı bir özenle yerleştirdi. Kendisi de sadık refakatçim olarak, yanı başıma otururken beni baldırımdan öyle bir çimdikledi ki duyduğum acıdan az kalsın avaz avaz bağıracaktım.

Arabayla Haftanîn'de bir yere kadar gidebildik, yol bitti, inip yürüdük. İşte tam burada Erdal arkadaşın omzumu itekleyerek verdiği yürü talimatıyla ben iyileştim. Yolda bir çeşme başında peşmergelerle karşılaştık. Yanımızdaki KDP sorumlusu bize, "*Bunlar Şuyi'lerdir. Sizden rica ediyorum bir sorun çıkarmayın. Siz burada kalın ben gidip onlarla görüşeyim; sularını alıp gitsinler*" dedi.

Gidip Şuyilerle konuştu; bizde silahlı olan arkadaşlar, çatışmaya hazır durumda mevzilenip beklediler. KDP sorumlusunun söylediği gibi oldu. Şuyiler sularını alıp gittiler, biz de yolumuza gittik. Haftanîn'de bir KDP kampına geldik.

Burada bizi bir mangaya yerleştiren KDP'liler başımıza da bir gözcü-nöbetçi dikerek, "kamp içinde serbest olduğumuzu fakat kamp dışına çıkamayacağımızı" söylediler. Gerekçeleri aynıydı, ''Dışarıda, kamp dışında Şuyiler vardı; bizi bırakamazlardı…'' Yani açıkçası bir tür uygulamadaydık…

Erdal arkadaş bana, "*Gürcan arkadaş, sen hala hastasın… Birazdan seni kamp doktoruna yollayacağız. Doktorun başka görevleri de var… Muayene sırasında sana, bize ilişkin soracağı sorulara 'ben bilmiyorum' dersin*" dedi ve beni kamp doktoruna yolladı.

Doktoru iyi anımsıyorum. Rizgar adında, otuz beş yaşlarında, etine dolgun tıknaz kumral biriydi. Genel bir muayeneden sonra bana bir iğne yapan doktor, "Bu yaşta nasıl gerillalık yapıyorsun? Zorlanmıyor musun" diye sordu. Doktorun sorusu beni tahrik etmişti, bu yüzden ona "bilmem" demedim. "Yaparım!" diye kabardım. Fakat dayanamayıp, "hasta düştüğümü sanıyorsan, aslı yok numaradır…" diyemedim.

"Haftanîn'de kaç kampınız var? Sen hangisinde kalıyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum" dedim.

"Nasıl yani, insan gerilla olur da kaç kampları olduğunu, kendisinin hangi kampta kaldığını bilmez mi?" dedi.

"Ben yeni katıldım, bilemem" dedim. Doğrusu da buydu ama tıp ile politikayı birlikte ve üstelik bu kadar paldır-küldür götürmeye çalışan bu adam, doğruluk ve iyilikten anlamıyordu…

"Grubunuzun komutanı kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedim…

Doktor bu defa, "Nasıl olur? Sen şimdi komutanının kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sorusunu yinelerken, öfkeli ve alıngandı… Benim kendisiyle alay ettiğimi, doğru söylemediğimi sanıyordu. Oysa sorduğu her soruya doğru yanıt vermiştim. Grup komutanımıza ilişkin sorusuna da öyle. Ona, "PKK'de bu işler önemli ve belli değil" dedim.

Gerçekten de öyleydi… O dönemde güçlerimize dışarıdan bakanlar komutanın kim olduğunu, yetkinin kimde olduğunu anlayamayacakları gibi, bu durum dar resmiyet, çatışma vb. durumlar dışında içeriden bakıldığında da hemen görülüp, anlaşılamazdı.

Sonunda Dr. Rizgar sitem yüklü bir öfkeyle bana bakarak "iyi git hadi" dedi.

Mangaya gelince Dr. Rızgar'ın sorularını ve bunlara verdiğim yanıtları Erdal arkadaşa anlattım. Kolunu omzuma atıp sırtımı sıvazlayarak, "İyi yapmışsın Gürcan arkadaş" dedi.

Erdal arkadaş böyleydi, geliştirip, kaynaştırıcı bir sevgiyle sarıp sarmalardı bizi.

Bir gün sabaha karşı KDP kampından çıkma-kaçma girişiminde bulunduk… Fakat denetim sıkıydı, daha kamp içinde önümüzü kestiler. Bu gelişme üzerine KDP bizi resmen tutukladı. Aynı mangada tutuklu kalıyor, artık kamp içine de çıkamıyorduk. Biz de KDP'nin bu tutumuna karşı açlık greviyle karşılık verdik. Peşmergeler yemeğimizi getirdiklerinde onlara, "Serbest kalıncaya kadar yemek yemeyeceğiz, geri götürün" diyorduk.

Günler böyle aç acına geçerken, bir gün sinsice yanıma sokulan Piling, "Heval Gürcan ben iki gündür bisküvi ve çikolata yiyorum, gel sen de ye" dedi. Piling'ın teklifi çok çekici, tahrik ediciydi… Buna rağmen, "Yok… Olmaz, bu kuralsızlıktır. Arkadaşlara karşı ayıp olur. Bizi cezalandırırlar…" dedimse de, Pılıng, "Boş ver, bisküvileri, çikolataları yedikten sonra, üzerine de cezayı yeriz, iyi gider…" diyerek aklımı çeldi. Sonunda ona boyun eğdim…

"Olur" dedim.

O zaman Piling beni '*günah torbası*'nın yanına götürdü. Tutuklu bulunduğumuz manganın girişinde bir yığın işlevsiz ıvır-zıvır gereksiz şey vardı. Aç Piling, üzerinde iki gündür çalışıyor olmasına rağmen torbanın hala yarıdan fazlası doluydu.

Piling ile gün içinde aralıklarla içeride aç oturan arkadaşları kollayarak, torbadan atıştırıyor, sonra da ağzımızı silip, içeri giriyorduk. Sonunda bir gün Ebubekir ikimize birden, "Siz niye bu kadar çok su içiyorsunuz?" diye sordu.

Temel içgüdülerinin gereksinimleri söz konusu olduğunda hemen hilebaz ve açıkgöz Ebubekir'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı… Ebubekir'in bu sorusunu Pılıng, "Sudan başka neyimiz var ki" diye savuşturdu.

Piling da ben de aslında bu yaptığımızdan vicdanen hiç rahat değildik. Ebubekir'in kuşkulu sorusuyla durumumuz daha da ağırlaşınca zorlandık, gerçeği itiraf edip, torbayı arkadaşlara teslim etmeye karar verdik. Gerçeği Ebubekir ile Cafer'den önce Erdal arkadaşa açmayı kararlaştırdık. Çünkü Ebubekir'in üslubu çok sert, kırıcı ve yıkıcıydı. Cafer de öyleydi. Fakat Erdal arkadaş başkaydı. O, dinler, anlar, anlatır, izah ederdi…

Durumumuzu kendisine itiraf ettiğimizde Erdal arkadaş bizi dikkatle dinledikten sonra, sevecen bir üslup ve gülümsemeyle; karşıda oturan Ebubekir'e, "Gel bak, bunlar ne yapmış" dedi.

Ebubekir yanımıza gelince biz suçumuzu bir de ona itiraf ettik. Bizi dinlerken Ebubekir'in gözleri parladı, yaptığımızı ve bizi boş verip hemen,

"Daha var mı?" diye sordu.

"Çok" dedik.

"Nerede" diye adeta bağırdı.

"Mangada" dedik.

"Mangada mı?" diyen Ebubekir'in sesi öyle bir tizleşmişti ki.

"Getirin de yiyelim şunları" diye şakıdı…

Piling ile ikimiz hemen fırlayıp daha yarısına kadar dolu olan torbayı getirip manganın ortasına koyduk.

Ebubekir çikolata ve bisküvileri iştahla yerken bir yandan da, "İnsafsızlar neredeyse hepsini kendiniz yiyecektiniz ha" diyordu…

KDP kampındaki esaretimiz sanırım on beş gün kadar sürdü. Bir gün mangamıza gelen yetkililer bize, "Lak-1 (Lolan'daki KDP karargahı) ile cihaz görüşmesi yaptıklarını; bizi Zap'a arkadaşlara götüreceklerini" söylediler. Biz de zaten içeriden boşa çıkardığımız "açlık grevine" son verdik. O günlerde partinin KDP'ye yoğun baskı yaptığını ve KDP'nin bizi bırakmak zorunda kaldığını daha sonra bize Abbas arkadaşın söylediğini anımsıyorum.

Yedi-sekiz kişilik bir peşmerge grubunun eşliğinde yeniden Zap'a doğru yola çıktık. O dönemde, Haftanîn ile Zap arası Saddam güçlerinin denetimindeydi. Yaya bir gecelik olan bu yol, bu yüzden tehlikeliydi. Arazinin stratejik noktalarını tutmuş olan Saddam güçleri, gördükleri her hareketi ağır silahlarla vuruyorlardı. Nitekim, gece arazide ilerlerken bunların yoğun havan atışına maruz kaldık. Kayıp ve yaralı vermeden bunların atış menzilinden çıktık.

■■■

Pilingê Kiçî

Piling, Botan koçerlerinden, Kiçî aşiretindendi. 1998'de Çatak'ta düşmanla girdiği bir çatışmada yaralı olarak esir düştü. Düşman yaralı haldeyken, bilgi almak için işkence yaptı ona. Sonuç alamayınca sevgili Piling'ın hep güler yüzlü, onurlu başını keserek, katletti… Esir düşmüş bir yaralı savaşçıya bunu yapanlar değil ama onlara ("iyi çocukları" özel tim çetelerine) bunu yaptıranlar, şimdi toplumdaki Piling gülüşlü gençlerimizin sayısını biliyorlar mı?

Piling yoldaşın Önder Apo ile diyalogu

Piling: Selamlar saygılar Başkanım.

- Senin durumun iyi Piling. Nasıl, bu kadar olup bitenden sonra kendini nasıl görüyorsun, çalışmaları nasıl görüyorsun?

Piling: Başkanım iyiyim. Kendimi epey hazırlamışım

- Bu yayılma, fethetme işi gelişebilir mi?

Piling: Başkanım yapılan hazırlıklar yeterli. Bence gereken sonuç alınabilir.

- Mıntıkaya ilişkin olarak kuvvetiniz yeterli mi? Biraz kuvvet aldınız mı, alıyor musunuz?

Piling: Başkanım şu anda yeterli değil, fakat alıyoruz.

- Alın. Alanı tanıyorsunuz, bazı yerleri düşüreceksiniz, açılacaksınız. Hem nitelik, hem nicelik için ne lazımsa arkadaşlarla tartışarak onu halledersiniz. Ağır sorumlulukların vardır, mutlaka başarman gerekir. Biliyorsunuz özellikle Derya Şîn ile irtibatlarınız olur, yine Çiyayê Sîpan'la ilişkileriniz olur. Her iki tarafa biraz yayılacaksınız.

Şimdi mevsim tamamen uygun hale geldi. O aşiretlerin kazanılmasını biliyorsunuz. Korucuları çalıştırmayı biliyorsunuz. Yani illa silahla şart değil, bazılarını kullanabilirsiniz. Biraz sayı alacaksınız. Yani yerli katılımları sağlarsınız. Dediğim gibi bazı baskınlar yapabilirsiniz. Çok etkili pusular geliştirebilirsiniz. O yolları denetime alabilirsiniz. Doğuya yayılmanın gerçekçi biçimlerini bularak imhalık durumlara da düşmeyelim. Düşman da seni vurmak isteyebilir. Fakat eğer gücünüzü ayarlarsanız, bu sene iyi bir yürüyüşün sahibi olmanız mümkün. Planlamada çok gerçekçi olun, ciddi noksanlıklar kalmasın. Yine yanınıza sanırım yönetim düzeyinde bazı arkadaşların verilmesi gerekiyor. Bu konuda öneriniz var mı bilemiyorum.

Özellikle siyasi yönden yönetimin güçlendirilmesi gerekir. Genel hususlardır, dinlediniz. Onları tekrar tekrar özümseyin, yapıya da özümseteceksiniz. Bizim yapı biraz uzak kaldı. Dediğim gibi yönetimi güçlendireceksiniz, alacağınızı alacaksınız. Kesin Güney'e, Kuzey'e açılım amacına ulaşacaksınız. Bu konuda biraz dayatıcı olun. Diğerlerinden de hem yardım isteyin, hem de onlara uygulatın. Bunları belirtebilirim. Genele ilişkin hususlardır, dinliyorsunuz. Buna ihtiyacınız vardır. Hızla özümseyin. Yaparsanız başarabilirsiniz. Belirtmek istediğiniz başka bir husus var mı?

Piling: Hayır Başkanım. Kavramada ciddi bir sorun yok. Yapılan hazırlıklar içindeyiz. Arkadaşlarla da tartışıyoruz. Yönetimde bir iki arkadaş olsaydı, iyi olurdu. Fakat olmazsa da ciddi zorluk çekmeyiz. Zaten alanın ihtiyacı doğrultusunda tartışmalar yürütüyoruz, gereken müdahaleler yapılacak. O yüzden kesin bir şey söylemiyorum. Kendimize güveniyoruz. Büyük sonuçlar alınabilir düşüncesindeyiz Başkanım.

- Yardımcılık için kimi istiyorsunuz? Bu konuda bir talebiniz var mı?

Piling: Başkanım herhangi bir talebim yoktur. Hangi arkadaş uygunsa olabilir.

- Böyle size yardımcı olabileceklere ilişkin önerdikleriniz var mı?

Piling: Hayır Başkanım. Kesin bir arkadaş önermiyorum.

- Oldu, konuşuruz. Bu Van'a filan da dikkat edin. Oralar örgütlüdür, sizi düşürebilirler. Fakat açılacağız da... O şehre de biraz uzanacaksınız. Bir kanal bulup oraya açılmak zor değil. O yılların denetimini de bu sene bulup tam kuracağız. Artık Van Gölü'ne kadar dayanabilirsiniz. Zamanlamasını ayarlarsınız. Yine güneyde de o Hakkari'nin batı hattını tümüyle işletebilirsiniz. İnisiyatifinizi koyun, yapabileceğiniz işler vardır. Tutucu, bireyci, böyle fazla şikayetçi olmayın. Dar köylü anlayışlarda kalmayın, ahbap çavuşluk yapmayın, mahalli kalmayın. Biraz geneli kavrayın, her arkadaşı iyi kavrayın, aydın köylü ayrımı filan olmasın. Yine Güney-Kuzey benzeri ayırımlar olmasın. İyi bir önder ulusal çapta düşünür, ulusal davranışları geliştirir; herkese dengeli, eşit davranır. Yani böyle önderlik yapılır. Bunun dışında mahalli yöntemlere fazla itibar etmemek gerekir. Halkla iyi ilişkiler kurmak, halkı iyi yönetmek zor değil. O koruculara ilişkin politikaları iyi yürütmek zor değildir. Bu konuda dediğim gibi kusur asla sizlerde bulunmasın. Diğer arkadaşlara da selamlarımızı ayrıca söylersiniz. Size de başarı dileyelim, selamlar.

Piling: Selamlar, saygılar Başkanım.

7 Eylül 1993

* Kod: Piling Kiçî
Adı-Soyadı: Abdullah Malgaz
Ana adı: Beybi
Baba adı: Mehmet Sadık
Doğum tarihi ve yeri: 1973. Botan-Pervari Çemêkarê
Katılım tarihi: 1984
Aldığı görevler: PKK M K yedek üyesi, Bölge komutanı
Şahadet tarihi: 1998 Çatak

Ronahî Garzan kahramanlığın, fedailiğin sembolü

Adı Soyadı: **Filiz Ürün**
Kod Adı: **Ronahî Garzan**
Doğum tarihi ve yeri: **27 Şubat 1978 Şemrex (Mazıdağı) / Mêrdîn**
Katılım tarihi ve yeri: **1995, Garzan**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 2007 Amanoslar**

Ronahî arkadaş 27 Şubat 1978'de Şemrex'te dünyaya gelir. 8 kardeşin en küçüğüdür. Şemrex'te büyüyen Ronahî liseye kadar da burada okur. Çok çocuk büyütmüş, torun sahibi olan bir anne ve babanın çocuğu olarak tüm o kalabalık aile gerçekliğinden kendini soyutlayarak, biraz da serbest büyümüştü. Ara ara dayatmalar olsa da bunları fazla büyütmezdi. Annesinden çok büyük ablasının Ronahî üzerindeki emeği daha fazlaydı. Ablası da bir arkadaş gibi yaklaştığından, iki akran gibi sevgiye ve saygıya dayalı bir ilişkiyle büyümüştü.

Şemrex küçük bir ilçe olmasıyla ilişkiler daha çok ailesel kalıyordu. Bu da şehir yaşamının olumsuz etkilerinin ilçeye girmesine bir nevi engeldi. Bu ortamda büyüyen Ronahî toplumsallıktan kopmadı. Çevre ilçelere nazaran çocuklar için de adeta bir oyun cenneti olan Şemrex'te gece yarılarına kadar akraba ve komşu çocuklarıyla oynayan Ronahî, burada güvene dayalı bir ortamda, dayanışma ruhuyla birebir çok iyi tanıdığı insanlarla birlikte büyüdü. Bu yetişme koşullarına uygun bir kişilik yapısı kazandı.

Dolaylı ilişkilenmekten kaçınan, ilişkilenir ilişkilenmez tüm samimiyet ve içtenliğiyle kendini katan bir karakteri vardı. İçinde neyse dışında da o olmak onda bir ilke düzeyinde yerleşmişti. O yüzden onu tanıyan her arkadaşı tek bir sözcükle tanımlarlardı Ronahî arkadaşı: "Samimiyet..." Sıcak, içten, hisseden, sevgiye dayalı ilişkileri onun halkçı özelliklerinin gelişiminde de oldukça önemli rol oyuyordu.

Ronahî arkadaş liseyi akrabalarının çoğunun yaşadığı Mersin'de okudu. Devrimci yurtseverlikle Şemrex'ten kalan bir tanışıklığı olsa da örgütlü çalışmalara ilk olarak Mersin'de katılır. Gizliden gizliye Koma Berxwedan ve Ahmet Kaya kasetleri dinlemeye başlar. Mersin'e gelir gelmez ilk işi Kürt gençleriyle buluşmak oldu. Lise gençliği örgütlemeye çalışır. O örgütlülüğün içinde aktifleşen Ronahî tüm eylemlerde yerini aldı.

Liseden mezun olmasına bir hafta kala Ronahî tüm arkadaşlarıyla birlikte gerillaya katılım için harekete geçer. Takvim yaprakları 1995'in Mayıs ayını göstermektedir. Ancak bu girişimlerinde başarısız olurlar. Geri dönen grupta yerini alan Ronahî arkadaş mücadelesine kaldığı yerden devam eder. Durumu öğrenen aile her ne kadar zorlasa da Ronahî mücadeleden geri durmaz. Ailesi Newroz'a katılmasını engelleyince ikinci katta bulunan evlerinin balkonundan atlayarak, Newroz'a katılmıştır.

Gittikçe aktifleşen Ronahî düşmanın dikkatini çeker. Bir süre sonra gözaltına alınır. Polisler gözaltında işkenceden geçirdikleri Ronahî'ye ajanlık dayatmasında bulunurlar. Polisin ajanlık tekifi karşısında Ronahî'nin cevabı Amed eyaletinden gerillaya katılarak verir.

Amed eyaletinde basın, sağlık ve karargah çalışmalarına düzenlenmek istenir. Ancak O gerilla savaşına katılmak istiyordu. Bunun için bu düzenlemeleri kabul etmez. Bir süre sonra Garzan'a düzenlemesi yapılır. 1997'nin sonlarında Güney alanına geçen Ronahî arkadaş '97 operasyonlarının yoğun saldırı ve yönelimleri nedeniyle eğitim görme imkanı bulamaz. Bu sefer Zagros'a düzenlenen Ronahî, Çarçêlla'da pratik yürütür.

Ronahî, Çarçêlla'ya hayrandı, çok bağlıydı buraya...

Zağros'ta kaldığı süreçte tim komutanlığı düzeyinde görev alır. Artık gerillacılıkta pişmiş ve gerilla savaşında kendine güveni artmıştı. 2000'de eğitim amacıyla Güney'e giden Ronahî arkadaş 3. Kadın Kongresi'ne katılım sağladıktan sonra bir dönem muhabercilik yapar. Ardından Xinêre alanında taburlara düzenlenir, kadro okulunda bir devre eğitim gördükten sonra 2003'te gelişen tasfiyeci, işbirlikçi, teslimiyeti anlayışa karşı tavır alıp, fedailik kararını vererek Özel Kuvvetler'e katılır.

Arkadaşlar tarafından doğal otorite ve katılımının etkisiyle örnek alınan Ronahî arkadaş yönetim kademesinde yer alması için ikna edilmeye çalışılsa da göreve gönderilmeyi önerir. Önderliğin zehirlenme süreci olduğundan 'mutlaka bu sürece bir eylemle cevap olunmalıdır' dayatmasında bulunarak fiziksel rahatsızlıklarına rağmen eyleme gitmeyi önerir. Böbrek rahatsızlığı, kronik bronşiti olan Ronahî aynı zamanda cilt kanseridir de. Bu rahatsızlığı şehadetinden sonra yapılan otopside açığa çıkan Ronahî arkadaş kararını almış, ısrarla bunu uygulamanın yollarını aramaktadır. Bu sağlık sorunlarına rağmen üst üste rapor yazarak, arkadaşlarla tartışmalarında dayatarak en sonunda eyleme gitmek için onay alır.

Eyleme geçeceği hattın zorluğunu bilmesine rağmen büyük bir kararlılık ve yüksek bir moralle hedefine doğru ilerler. Önlerinde duran uzun bir ova yürüyüşü ardından vardıkları ilk ormanlık alanda ara veren grup, yol yorgunluğunu atmaya çalışırken faşist Türk ordusu tarafından alanda başlatılan bir operasyonun içinde olduklarının fark eder. Yürüyüş boyunca hasta olduğu için çok zorlanan Ronahî göreve gitme istemi ve iddiasına dayanarak buraya kadar gelmiş ve operasyon süresince de bu iradi tavrından taviz vermemiştir. Fiziği yerine iradesi ve düşüncesiyle yürümeye alışık olan Ronahî bu operasyonu da atlatabileceğine inanıyordu. Bulundukları arazinin gerilla üslenme alanlarına göre ve çatışma pozisyonuna uygun olmasa da derin gizlilik sayesinde on gün günü aşkın bir süre operasyon içinde askerlerle iç içe herhangi bir zayiat vermeden kalan grup çemberden çıkmak için hareket etmeye başladıkları bir anda panzerlerin pususuna girerler. Panzer taraması sonucunda grup ikiye bölünür. Ronahî, içinde bulunduğu grup da daha sonra ölümsüzlük yolculuğuna çıkacağı Şiyar ve Rohat arkadaşlar da vardır.

Günün ağarmasıyla birlikte Ronahî arkadaşın içinde bulunduğu gruba yönelen faşist odaklar çetin cevize çatmışlardı. On günü aşkın bir süre açlık ve susuzlukla baş eden üç kahraman gerilla düşmana kök söktürmüş, birçok askeri de öldürmüştü. Yaşanan çatışmalarda cephanesini son mermisine kadar harcayan Ronahî, düşmanın eline sağ geçmemek için bombasını kendisinde patlatarak onurlu kavgasını fedaice sonlandırmasını bildi.

Kendi özgücüne dayalı bir bireyin PKK'de yetkinleşen kadın özgürlük çizgisini özümsemesiyle nasıl bir kahraman çizginin, fedaice direnmenin sahibi olabileceğinin en iyi göstergelerinden biridir Ronahî. Küçüklüğünden itibaren sisteme alternatif, kurulu düzen ilişkilerine muhalif duruşuyla kendisini farklı bir çizgide kendine güveni ve öz iradesiyle yetiştiren Ronahî yoldaş yeni bir geleceğin oluşumundaki kararlı ve fedakar katılımıyla her zaman öncülük pozisyonunu koruyarak ilk gününden son nefesine kadar bağlılığın, samimiyetin, dürüstlüğün ve kayıtsız şartsız katılımın iyi bir temsilcisi oldu.

Birçok gerilla mangasının duvarında asılı duran resminde gözlerimize takılan gözlerinde her anın güçlü devrimci bir mücadeleyle nasıl geçirileceğini, her türlü geriliğe ve engele rağmen Önder Apo'nun özgürlük çizgisinde amansız yürüyüşün nasıl gerçekleşeceğinin yolunu gösterebilen Ronahî arkadaş yaşamıyla ve mücadelesiyle her zaman örnek olacak.

Anıları mücadelemize ışık tutacak, sözleri ve hayalleri mücadelemizde yaşayacaktır.

***
*

Ronahî arkadaşın Önder Apo'ya yazdığı mektuptan bir bölüm...

"…Sizin yarattığınız en güzel özgürlük mekanlarında yüce dağlarımızda silah kuşanmış bir kızınızım. 'Ve kadın yaratılıyor…' şiarına kulak vererek dağlara vurulan bir kızınız olarak, sizin amansız bir savaşçınız, takipçiniz olmaya çalışıyorum. Bunun tutkusunu çok derinden yaşıyorum. Ve bu tutku, bu can bu bedende olduğu sürece de devam edecek.

…Tüm temiz ve derin kadın duygularımla sizi kucaklıyorum. Tüm İmralı sisteminin kökten sökülüp atılacağı günlerin en yakın zamanda gerçekleşmesi ve özgür zamanlarda buluşma dileğiyle sevgilerimi ve saygılarımı sunuyorum."

■■■

Di salvegera 30. ya 15'ê Tebaxê de hedef azadkirina Rêber Apo û Kurdistanê ye

Murat Karayılan

"Niha jî em dibêjin tişta îro li Şingalê heyî sibe wê li Kerkûkê bibe. Niha Kerkûk di xeterê de ye. Û sibe wê li Amedê jî bibe, li Şirnexê jî bibe. Eger pêşî lê neyê girtin wisa ye. Ji bo wê emê jî xwe biparêzin. Ji ber wê em dibêjin, ey ciwanên Kurd, keç û xortên Kurd werin nava refên Hêzên Parastinê."

Heta niha Rêber Apo û tevgera me li ser pêngava 15'ê Tebaxê gelek şîrove kirine. Û careke din gelek kesên derveyî me jî li ser vê pêngavê gelek şîroveyên wan hene. Bêguman pêngaveke dîrokî bû. Li Tirkiye û di Kurdistanê rewşeke pir dijwar hebû. Sîstema 12'ê Îlonê ya cuntaya faşîst li Tirkiyê xwe bicih dikir û sîstema xwe ava kiribû û di civakê de xwe bicih dikir. Hema hemê seranserê Kurdistan û Tikiyê kiribûn zindan. Cuntaya 12'ê Îlonê ji bo tevgera azadiya Kurdistanê biperçiqîne û ji bo tevgera şoreşger ya Tirkiyê tesfiye bike hat ser desthilatiyê. Ji bo vê jî şidet û hovîtî hebû. Û li Kurdistanê qirkirin hebû. Êdî qirkirina spî di jiyanê de bû. Werga bûbû ku însanan nikariya li xwe û li heqîqeta xwe xwedî derkevin, wehşeteke bi vî rengî hebû. Di serdemeke wisa de li hemberî vê wehşetê bêdengmayîn ji mirovatiyê dûrketin bû. Her kesê ku ji xwe re digot, 'ez mirov im' diviya li hemberî vê wehşetê bêdeng nemîne. Mîlîtanên tevgera me û weke din şoreşgerên çepê Tirkiyê destpêkê di zindanan da li hemberî vê li ber xwe dan.

Di zindana Amedê de herî dawî berxwedana 14'ê Tîrmehê ji bo me û ji bo gelê Kurd bangek bû. Weke berdewama çalakiya 14'ê Tîrmehê 15'ê Tebax ket rojevê. Bi rastî di serî de Rêber Apo bi her awayî ji bo ku bersivek pêş bikeve, ji bo ku ev pêvajoya qirkirinê bisekine xebata amadekariyê kir. Sîstema faşîst ya cuntayê eger li Tirkiyê rûnişta belkî 50 salan kesî nikaribûya behsa şoreşgeriyê bike. Ji bo pêşiya vê bê girtin biryareke pir mezin, ked û hewldanek hebû. Serokatî û kadroyên li dora Serokatiyê ref girtîn ev xebat meşandin. Wê demê jimara tevgera me bi giştî ne bi qasî hevalên niha bû. Bi giştî hevalên derketin derve perwerde dîtîn di '83'an de li gorî qeydên arşîvê 285 kes in. Hevalên din hemû di zindanan de bûn. Ji wan xeber nedihat. Tarîtiyek hebû. Di rewşa wê tarîtiyê de pêşengiya fermandarê nemir Rêheval Egîd bi rastî pir watedar bû. Refek piçûk bûn, lê bawerî û dilê wan mezin bûn.

15'ê Tebax tiştekî wisa ye. Baweriyek e. Bi hêza civakê û gel bawer kirin e. Eger ne wisa bûya ne mûmkin bû. Berê yên digotin, 'em Kurd in û siyasetmedar in' digotin ku, 'Şêx Seîd 2 cenderme kuştin nîvê Kurdistanê têkçû, eger niha hûn li yek qereqolê bixin wê Kurdistana mayî jî têkbiçe.' Wisa xeter didîtin. Cîhan wisa tarî bû û tarî dihat raberkirin. Di şert û mercên wisa de çalakiyên Dihê û Şemzîna berî niha 30 salî 15'ê Tebaxê bi rastî gavek dîrokî bû. Û wê pêvajoyek da destpêkirin Serokatî dibêje: "Ew guleya wê rojê hatî avêtin sembolîk bû." Îsyan hat destpêkirin. Lê îsyaneke serdemî, fikrî û îdeolojîk bû. Ango paradîgmayek û nêrînek temsîl dikir. Ji ber wê tesîra wê ya li ser civakê gelek bingehî bû. Destpêkê diviya tu mejî ji bindestiyê derxî. Lewre dagîrkeriya li ser Kurdistana Bakur ne li ser xaka Kurdistan tenê bû, heman demê li ser mejiyê însanê Kurd jî hegemonya ava kiribû.

Pêwîst e kadroyên ciwan vê bizanin, wê demê ne wisa bû. Refek gerîla diket gundekî gund vala dibû û ji gund derdiketin. Baweriya însanan nemabû. Baweriya wan ne li xwe, ne jî li kesekî mabû. Eger hina alîkarî dida me dilê wan bi me dişewitî. Digotin, 'wê bimirin eger xeter jî be emê alîkariyê bidin.' Ne ku digotin, 'emê herin azadiyê wê partiya me bibe partî û şoreş çêbe.' Ne wisa bû. Dijmin hêvî ziwa kiribû. Însan pelixandibûn û mejî zeft kiribûn. Bi rastî jî li kêleka mirinê bûn û li serê zinarê bûn. Pêngava 15'ê Tebaxê gelê Kurdistanê ji serê wê zinarê girt anî roja îro. Tenê gelê Kurdistan xelas nekir. Eger sîstema 12'ê Îlonê li Tirkiyê rûnişta wê ti kesî nikaribûya nefesê bistîn e. Dixwest çepitî nemîne, demokrasî û azadî nemîne, civakeke girêdayî peyk (uydu) ava bikin. Wê demê jixwe wisa bû. Tê bîra min hin rojnamevan cilên weke polîsên sivîl li ber xwe kiribûn. Wê demê endamên MÎTê kapûtên dirêj li ber xwe dikirin. Çend rojnamevanên Stenbolê megafon xistin destê xwe bang kirin gotin; 'dîqat... dîqat... her kes bila xwe li erdê dirêj bike.' Her kesî xwe li erdê dirêj kir. Polîsekî çi bigota wê bikiran. Digot; 'rûnin' rûdiniştin. Digot; 'rabin' radibûn. Ti kesî nedigot tu kî yî? Dewlet bêje rûnin mecbûr rûdiniştin. Ango xwestin civakeke uydu û girêdayî çêkin. Li gorî ferman û talîmatan kar bikin.

Li hemberî vê rewşê pêngava 15'ê Tebaxê îsyan bû. Gava 15'ê Tebaxê gaveke mirovatî bû. Û li mirovatiyê xwedî derket. Serokatî û tevgera me ev kirin. Lê heman demê qirkirin, asîmilasyon û tinekirina li ser civaka Kurd sekinand. Ji bo hebûna neteweyî ev pêwîst bû. Ji bo demokrasiya Tirkiyê, çepitiya Tirkiyê û çîna kedkar jî îsyanek bû. Li hemberî zordestiyê û li hemberî sîstema faşîst ya cuntayê seknek bû. Eger 15'ê Tebaxê nebûya wê sîstema cunta tam hakim bibûya û ti kesî nikariya nefesê bistîne. Piştî ev pêngav hat lidarxistin salên '89 û '90î li Kurdistanê Kurdên berê teslîm bûyîn singa xwe li hemberî tang û panzêran vekirin û li Licê, Nisêbîn û Cizîrê serhildanan dest pê kir. Wan însanên newêriyan bi hev re biaxivin îsyan kirin. Vê tesîra xwe li Tirkiyê jî kir. Di 89'an de Turgut Ozal hin qanûn derxistin û gelê Elewî nas kir û zexta li ser wan rakir. Ji ber ku dîtin mûmkin e li Tirkiyê pêleke muxalefetê li hemberî sîstemê pêş bikeve. Heta di salên 91'î de girtî jî berdan. Mecbûr man efûyekê derxin. Ji ber ku derketina 15'ê Tebaxê heman demê li hemberî zordestî û zextê derketinek e. Ji bo azadî, demokrasî û mirovatiyê derketinek bû. Derketineke xwedî wate bû û bandor kir.

Gava sal bû 1990 Şoreşa Vejînê bû heqîqet. Vejîn çi ye? Ji nû ve jiyîn e. Ji sala 1984'an heta 1990'an Şoreşa Vejînê çêbû. Bi esasî piştî gava 15'ê Tebaxê gava sal bû 1991 bi ser keft. Ji bo vê Serokatiyê xwest di sala 1993'an de çareseriya demokratîk bixe rojevê û agirbest îlan kir. Agirbesta yekemîn wisa îlan bû. Lewre pirsgirêk ket rojevê, pêşiya qirkirinê hat girtin û ji bo gav bê avêtin bingehek çêbû. Lê belê sîstema mêtîngeriya Tirkiyê wisa bi qetmer û dijwar bû. Sîstemeke kûr bû. Tê de rola Gladîo NATO zêde hebû. Û Gladîo NATO Tirkiyê ji bo xwe weke kelehekê dibîne. Ji ber wê nexwest di vê keleha xwe de guhertinek û reformek çêbe. Ji ber wê israr kirin. Di çi de? Di mêtîngeriyê de israr kirin. Li Tirkiyê hatina ser desthilatiyê ya Tansu Çiler, Dogan Gureş, Suleyman Demirel û Mehmet Agar wisa bû. Ji bo sîstema xwe hakim bikin hatin ser. Û ji bo vê derketina çêbûyî tesfiye bikin hatin ser desthilatiyê. Ji sala 1994'an heta 1995'an hê di 1990'î de van bûyerên kiryarên nediyar dest pê kiribûn. Dewletê fermî biryar girt û însanên me qetil kirin. Hem jî însanên sivîl, li mala xwe, lê bes dizanin dilxwazên vê şoreşê ne wan şehîd kirin. 17 hezar û 508 cînayet wisa çêkirin. Bi awayekî topyekûn êrîş kirin. Li hemberî van hemû êrîşan bi ruhê 15'ê Tebaxê berxwedan çêbû. Gerîla li ber xwe da, gelê me li ber xwe da. Û Serokatî li hemberî vê nesekinî û hewldanên nû pêş xistin. Dûv re li hemberî Serokatiyê komploya navneteweyî pêkanîn.

Komploya navneteweyî sanciyên mirinê dikişîne

Komploya navneteweyî ji aliyê dewleta Tirk ve pêkhat? Na. Nexwe ev têkoşîn ne li hemberî dewleta Tirk tenê ye. Li herêmê sîstemek heye. Sîstema kolekirina civakê heye û ji bo vê qereqol ava kirine. Tirkiye jî qereqola wan e. NATO qereqola xwe diparêze. Komplo ji aliyê hêzên navneteweyî ve bi pêşengiya Emerîka hat kirin. Jixwe gava Serokatî esîr girtin gotin; 'ev tevger ji dîrokê re bû mal û emrê wê an 6 meh in, an jî salek e.' Ruhê Apocî ku hê di zîndanan de Mazlûm, Kemal û Xeyrîyan temsîl kiribû dûv re ji aliyê Egîdan ve hat meşandin û di şexsê Berîtan û Zîlan de bi awayekî fedayî hat temsîlkirin li hemberî her cure êrîşan bû bingehê berxwedanê. Eger îro komplo şkestiye û ketiye qonaxa mirinê ango komploya navneteweyî îro sanciyên mirinê dikişîne di bingehê wê de ev sekna ruhê 15'ê Tebaxê heye. Û vê em gihandin vê nûqtê. Li hemberî komploya navneteweyî û li hemberî her cure êrîşê jî ev ji bo me bûye kaniya hêzê. Her şehadeta çêbûyî hêz çêkiriye. Her ku dijmin li hemberî me hemle pêş xistiye li hemberî wê, hemleyeke şoreşgerî û mezin derketiye. Her ku dijmin xwestiye derbê lê bixe ev bûye bingehê hêzbûn û hemleyê. Em wisa gihandin vê rojê.

Li ser wateya 15'ê Tebaxê û li ser ruhê pêngava 15'ê Tebaxê, li ser cejna vejînê di vê çarçovê de mirov dikare gelek şîroveyan bike. Û mirov dikare pir tiştî bîne ziman, lê ev ruha di hundirê Kurdistana Bakur, an jî di hundirê Tirkiyê tenê de nema. Ji bo civaka Kurd bû derketineke nû û xwekirina hebûn. Wisa bû. Ji bo Tirkiyê muxalefeteke demokrasiyê dide pêş. Di sala 1993'yan de me got, 'bila Tirkiye demokratîk bibe, wê pirsgirêk çareser bibe.' Di sala '95'an de jî û di '99'an de jî me ev got. Nexwe aliyekî wê yê gelerî, demokrasî û azadiya Tirkiyê heye, li aliyekê jî azadkirin û îradekirina civaka Kurd heye. Aliyekî wê yê neteweyî heye, aliyekî wê yê demokratîk û sosyalîst heye. Tevgera me ev karekterê xwe her tim wisa parast, dûv re jî Serokatiyê ev li ser paradîgmaya demokratîk, ekolojîk ya li ser esasê şoreşa jinê gihand qonaxeke nû. Ne li Tirkiye û Kurdistanê tenê ji bo ku li herêm tevê bibe pêleke nû, ji bo li hemberî moderniteya kapîtalîst bibe alternatîfek êdî bû paradîgma. Û bandora xwe di hundirê Bakurê Kurdistan tenê de nehişt. Ruhekî neteweyî çêkir û ruhekî yekîtiya neteweyî pêş xist. Sînor bêwate kirin. Di civakê de şoreşeke fikrî çêkir. Şoreşeke aqlî çêkir, demokratîkbûn pêş xist, lêgera azadiyê çêkir û di mijara jinê de şoreş pêş xist. Şoreşa civakê pêş xist. Di civakê de dînamikên veşartî derxistin holê.

15'ê Tebaxê bi xwe re felsefeya ku temsîl dikir di civakê de guhertin û veguhertinên bingehîn ava kirin. Û civaka Kurd bû civakeke nû, demokratîk, hemdem û civakeke li ser esasê şoreşa jinê, azadiya jinê, wekheviyê esas digire. Her wisa nêrîna wê ya ekolojîk heye û li hemberî moderniteya kapîtalîst moderniteya demokratîk temsîl dike. Ango xwe gihand vê astê. Ev 30 sal in civaka me li ser vî esasî ev parast û pêş xist. Û her tim jî êrîş li ser çêbû. Îro jî ev êrîş berdewam e. Têkoşîna me hê berdewam e. Yek dikare wiha bêje; çima ewqas dirêj ajot? Bawer bikin ku ev şoreşa bi felsefeya Apocî li kîjan welatî bi vî şêwazî û bi ruhê 15'ê Tebaxê bihata pêşxistin wê di demeke kurt de bi ser biketa. Wê di 10 salan de bi ser biketa. Jixwe ji 1984'an heta 1993'yan bi ser ket. Lê sîstema dagîrkeriya li Kurdistan li ser hîmê sîstema hegemonîzma cîhanî ya hêza emperyal ya li Rojhilata Navîn hatiye damezrandin. Ango sîstemeke cîhanî ye. Ne ya welatekî tenê ye. Hem herêmî ye, hem jî cîhanî ye. Ji ber wê tu qatekî radikî qateke din derdikeve.

Ango tu dewleta Tirkiyê bixî, Sûrî derdikeve, tu Sûrî bixî, Îran derdikeve. Tu Îranê bixî NATO derdikeve holê. Li hemberî me ev derketin. Me bi yek dewletî re şer nekiriye. Lewre van hemûyan li ser esasê tinekirina gelê Kurd sîstema xwe damezrandiye. Înkarkirin li Lozanê hatiye îmzekirin. Ev hemû xera kirin pêwîst e sîstemê ji binî ve çêkin. Lewre şoreşa me şoreşa Rojhilata Navîn e. Heta em li Rojhilata Navîn sîstemê ji binî ve daneynin Kurdistan jî azad nabe. Û herêm jî azad nabe. Çima? Lewre hîmê sîstema Rojhilata Navîn û sîstema wê li ser esasê înkarkirina gelê Kurd hatiye avakirin. Ji bo vê, qerekterê şoreşê, qerekterê şoreşa Rojhilata Navîn e. Li ser vî esasî Serokatî di paradîgmaya nû de perspektîfa neteweya demokratîk pêş xist. Di cewherê xwe de perspektîfa neteweya demokratîk perspektîfa şoreşa Rojhilata Navîn e. Ji bo vê, niha li her derê em careke din bi hêzên hegemonîk re rûbirû ne.

Digel ku bi esasî komploya wan binkeftî ye, lê dîsa em rûb rû ne. Niha binêrin li Kurdistanê li Şingalê li ser gelê me yê Êzîdî êrîş heye. Di vê sedsala 21'ê de tevgera me dîtiye ku wê li ser gelê me felaketeke wisa çêbe me di wextê de hemle û mudaxele kir. Emerîka û Ewropa biryarê digirin, dibêjin, 'emê li Êzîdiyan xwedî derkevin. Emê korîdorê çêkin, xwarin û avê bigihînin wan.' Lê nakin. Çima? Lewre PKK li wir e. PKK bi wan çi kiriye? Leşkerekî wan kuştiye? Na. Êrîşî wan kiriye? Na. PKK dixwaze sîstema wan damezrandî rake ji ber wê. Li hemberî sîstema wan têkoşîn dike. Dixwaze moderniteya gelê herêmê û moderniteya demokratîk ava bike. Têkoşîna demokrasî, azadî û sosyalîzmê wisa bicih bike. Ji vê ditirsin ji bo vê ye. Niha dibêjin ev hêz hemû li dijî DAÎŞê ne. Ma ne ev 2 sal in Rojavayê Kurdistanê, li hemberî DAÎŞ'ê şer dike. Dewletan nikarî DAÎŞ'ê, lê gelê Kobanê li hemberî DAÎŞê sekinî. Nifûsa Kobanê 200 hezar e. Û herêmeke piçûk e. DAÎŞ'a bi her rengê teknîk û êrîşa xwe dorpêç kir û çû ser Kobanê, lê nikarî pêş ve biçe. Lê hat nîvê Iraqê girt. Li Mûsilê tenê 38 hezar leşkerên bi çek hebûn di nîv seatê de girt. Nivê Sûrî girt. Niha jî dixwaze Başûrê Kurdistanê bigire û pêş ve jî hat. Baş e, yê ku disekinîne kî ye? Ev tevger e. Çima ev nayê dîtin. Sedem sedama bingehî ye, lewma. Sedem sîstema Rojhilata Navîn e. Divê ev sîstem bê guhertin.

Statuko heye. Hêzên rojavayî jî dixwazin statukoyê biguherînin, lê dixwazin li gorî xwe biguherînin, ji nû ve çêkin. Naxwazin naveroka wê bê guhertin dixwazin li gorî berjewendiyên xwe eyar bikin. Ne ku dixwazin gel azad bikin, Kurdistanê azad bikin û gel bibin xwedan îrade. Na, dixwazin sîstema koletiyê dîsa bimeşînin. Ji bo vê, şerê niha dibe bi rastî şerekî cîhanî, herêmî û neteweyî ye. Pir aliyên vî şerî hene. Îro krîza Rojhilata Navîn jî wisa ye û pir aliyên wê hene. Wisa dixuye ku ev krîz zû bi zû çareser nabe. Heta ku xeta rizgariya gelan û azadiya gelan xwe neke îrade û hêz, pirsgirêkên Rojhilata Navîn çareser nabin. Niha projeyên ti kesî yên çareseriyê nînin. Tenê projeya me ya çareseriyê heye. Projeya Serok Apo ji bo Rojhilata Navîn pêş xistî heye. Ji bo pirsgirêka Sûrî çareser bibe xeta me ya siyemîn heye. Li Sûrî terefên ku bi hev re şer dikin projeyên wan hene? Nînin. Dixwazin gelê herêmê bi hev re şer bikin, helak bibin, muhtacî wan bibin û werin li gorî xwe herêmê dîzayn bikin. Berjewendiyên desthilatdariyê hene. Û berjewendiyên hakimiyetê di vir de hene.

Pêwîst e Serok Apo ji Îmralî derkeve

Bi kurtayî pêla 15'ê Tebaxê têkoşîna wê îro jî berdewam e. Û îro jî pêwîst bi ruhê 15'ê Tebaxê heye. Îro jî ji her demê pirtir hewcehiya gelê me bi ruhê 15'ê Te-

baxê heye. Hewcehiya Tirkiyê û gelê Rojhilata Navîn pê heye. Niha gava 15'ê Tebaxê gelê Kurd ji kêleka mirinê rakir anî gihand qonaxa çareseriyê. Lê dagîrkeriya Tirkiyê di çareseriyê de gav navêje. Em dikevin sala 31'ê, ev ji bo me tiştekî pir bi wate ye. Di 30 saliya pêngava 15'ê Tebax de em êdî ji bo modernîteya kapîtalîst û ji bo sîstema dagîrkeriyê alternatîfeke fiîlî, berçav û xwedan proje ne. Hêviya gelê Kurdistan û herêmê heye. Em dixwazin 31 saliya PKK'ê bikin sala çareseriyê. Di vê xisûsê de israra me heye. Em dixwazin çareseriyê di Tirkiyê de bikin. Çima? Kanî Tirkiyê ye. Rast e. Kurdistan ne Bakur tenê ye. Pêlên 15'ê Tebaxê îro li ser tevahiya Kurdistanê ruhekî neteweyî ava kiriye û neteweya demokratîk pêş xistiye. Lê nîvê Kurdistanê Bakur e. Pirsgirêka Kurd li Kurdistana Bakur çareser bibe, wê li seranserê Kurdistanê çareser bibe. Ev gotineke me ya kevin e. Niha jî em dibêjin. Ji ber ku wisa ye. Niha Bakur hatiye qonaxa çareseriyê. Va ye herî dawî em ji encama gelek qonaxan borîn û em hatin gihiştin nûqteyekê. Ji encama wê tekoşînê û hewldana Rêber Apo yê bêhempa di şert û mercên zîndana Îmraliyê de berxwedana raber kirî, sekna pêş xistî, gel û gerîlayê me helwest û têkoşîna pêş xistî sîstema dagîrkeriya Tirkiyê mecbûr kir ku qanûneke nû derxe. Niha divê pêwîstiya wê qanûnê pêk bînin.

Ev rojên em tê de, divê êdî gavên çareseriyê biavêjin. Eger gavên çareseriyê neavêjin ev tê wê wateyê ku dixwazin me mijûl dikin. Îro herêm dikele. Şer heye. Û gelê Kurdistanê dixwaze êdî pêşroja xwe zelal bike. Em nikarin li hêviya kesekî bisekinin. Ji bo wê Rêber Apo wext da. Wext niha temam dibe. Eger niha ji vir ve Rêber Apo daxûyaniyeke ku, pêvajo berdewam dike nede, pêvajo diqede. Ji bo me diqede. Divê gavê biavêjin û êdî nexşeya wê diyar bibe. Divê heyetên şopandin û mûzakereyê ava bibin û mûzakere dest pê bike. Weke serokê heyeta aliyê Kurd Rêber Apo, divê ji şert û mercên Îmralî derkeve. Wisa nabe. Eger mûzakereyek heye, teref heye û aliyê Kurd serokê mûzakereyê Rêber Apo ye, nabe Rêber Apo li Îmralî di wan şert û mercan de be. Em nabêjin bila niha were Amedê. Lê divê bikare ji bo pêşketina pêvajoyê rola xwe bilîze. Pêwîst e şêwirmend û sekreterên wî hebin û bikare tevbigere, amadekarî û hevdîtinan bike. Ji bo ku Serokatî pêvajoyê bibe çareseriyê ev pêwîst in. Eger niha dewleta Tirk dixwaze bi me re bijî û em bi Tirkiyê re yek bin li ser esasê neteweya demokratîk bibin yek, divê êdî van gavana biavêjin.

Eger van gavan neavêjin emê fêm bikin dîsa dixwazin me mijûl bikin. Heta hilbijartina Serokkomariyê xwestin me bisekinînin, mijûl bikin û dûv re jî dîsa dixwazin li gorî xwe bimeşînin. Niha hêcet di destê wan de neman. Berê digotin, 'hilbijartina herêmî heye.' Dûv re gotin, 'hilbijartina Serokkomariyê heye. Berî hilbijartina Serokkomariyê em nikarin tiştekî bikin.' Baş e va ye hilbijartina Serokkomariyê qediya. Kerem bikin gavê biavêjin. Eger gavê neavejin em êdî mijûlkirinê qebûl nakin. Em dixwazin sala 31'emîn gava 15 Tebaxê bikin sala şoreş û çareseriyê. Kesek êdî nikare me bisekinîne. Ya din jî em ti kesî tehdîd nakin. Em civakek û gelek in. Bi navê civakê axaftin e. Tu mecbûr î bi heqîqet biaxivî. Em heqîqetê tînin ziman.

Eger dewleta Tirk di van kêliyên dîrokê de gavên pêwîst neavêje em mecbûr in êdî riya xwe hilbijêrin. Di vê demê de ku herêm dikele û li her deverê şer heye em li hêviya kesekî nasekinin. Em ne mecbûr in bisekinin. Pêwîst e rayedarên Tirk jî vê bizanin. Daxwaziya me çareseriya demokratîk e. Lê ku ev nebe emê di riya xwe de bimeşin. Em dixwazin vê demê bikin dema xweseriya demokratîk. Emê xweseriya demokratîk ava bikin. Êdî gelê Kurd wê xwe bike îrade û bi hêz bike. Sîstema herêmê êdî têkçûye. Va ye DAIŞ êdî sînorên Iraq û Sûrî rakirin. Sînor êdî radibin. Bila ti kes di vê de hê zêde israr neke. Ji bo vê em dixwazin pirsgirêkan di wextê de destnîşan bikin û ji bo çareseriyê şiyar bikin. Lewre ku dereng bimînin wê wext biçe. Ev heqîqet heye.

Di vê xisûsê de ev rojên pêş me rojên girîng û dîrokî ne. Destpêka sala 31. ya şoreşa vejînê ye. Divê gav bên avêtin. Êdî divê pêvajoya çareseriyê veguhere mûzekereyê û di demeke kurt de êdî gavên pratîkî bêxin jiyanê. Lê her diaxivin. Êdî bi axaftinê zikê me têr e. Heta niha ev gel ji dewletên deshilat her tişt guhdar kirine. Û heta niha wek gelê Kurd me ji rejîma AKP'ê gelek tişt guhdarî kirine. Em pratîkê dixwazin. Ka pratîk? Ev gel dixwaze êdî xwe bi xwe bi rê ve bibe. Êdî dixwaze çand û zimanê xwe bi şêwazekî azad bi kar bîne. Qanûnên wisa divê bên derxistin. Dagîrkeriya li ser Kurdistanê êdî bi dawî bibe. Di sedsala 21'emîn de ti kes nikare êdî van li ser me ferz bike. Eger ferz bikin xeter e û qirkirin e. Nîşana wê va ye Şingal e. Yan emê xwe azad bikin û biparêzin, an jî qirkirin li ser me heye.

Hedef rizgarkirina Şingal e

Em di qonaxekê kritîk de ne, ji bo wê em nikarin bisekinin. Du vê qonaxa kritîk de an emê ber bi azadiyê ve biçin, mafê çarenûs û neteweyî misoger bikin û sîstema xwe ava bikin, an jî emê bi qirkirinê re rûbirû bimînin. Divê civaka Kurd vê bizane. Tişta li Şingalê bûyî sibe jî wê li deverên din bibin. Berî 40 rojan tevgera me, Serokatiya me û rêveberiya me daxuyanî da. Çi got? Got, 'îro êrîşa DAÎŞê li Kobanê heye, li ser Kobanê xetera qirkirinê heye, lê wê sibê were Şingal û Kerkûkê.' Wisa got an negot? Li arşîvan binêrin. Rêveberiya me, Serokatî û me hemûyan ev gotiye. Piştî 40 rojan ev pêk hat an pêk nehat? Pêk hat. Ji ber ku li vir heqîqet hene û li ber çav in. Kes ne kor e.

Niha jî em dibêjin tişta îro li Şingalê heyî sibe wê li Kerkûkê bibe. Niha Kerkûk di xeterê de ye. Û sibe wê li Amedê jî bibe, li Şirnexê jî bibe. Eger pêşî lê neyê girtin wisa ye. Ji bo wê emê jî xwe biparêzin. Mafê parastinê mafekî pîroz e, mafekî gerdûnî ye. Kes nikare vî mafî ji me bistîne. Ji ber wê em dibêjin, "Ey ciwanên Kurd, keç û xortên Kurd werin nava refên Hêzên Parastinê." Lewre êdî di vê dema dîrokê de ji her demê pirtir parastin pêwîst e. Û li Kurdistanê Hêzên Parastina Kurdistan ne parastineke leşkerî tenê dike. Temsîleke îdeolojîk û paradîgmayî dike, modelekê temsîl dike. Ji bo wê beşdarbûn elbet erkek e. Çareserî bibe, nebe beşdarbûn pêwîst e.

Îro êrîşa li ser Rojava di eslê xwe de êrîşeke giştî ye. Li ser her çar perçeyên Kurdistanê xeter heye. Lê li ser Rojava niha rasterast êrîş heye. Ev êrîş fireh bû û niha li ser Başûr dewam dike. Xuya dike konsept ev e; dixwazin şoreşa Rojava tesfiye bikin û bixeniqînin. Lewre şoreşa Rojava li ser esasê paradîgmaya neteweya demokratîk pêş dikeve. Vê ji bo xwe xeter dibînin. Dixwazin Rojava tesfiye bikin. Lê dixwazin li Başûr jî xeta 36an careke din bêxin destê xwe. Jêrê xeta 36an ango Şingal, Kerkûk û Mexmûrê bixin destê xwe. Û dersekî bidin deshilata Kurdên Başûr, pozê wan biferikînin û wan mecbûrî xwe bikin, derbê li wan bidin. Ji ber vê ye îro heta nêzî Hewlerê çûne. Dixwazin bêjin, 'hûn nikarin behsa serxwebûnê bikin, hûn nikarin xwe bikin îrade û hûn mecbûrî me ne.' Ji bo wê li ser Başûr êrîş hene û êrîşî deskeftiyên Başûr dikin.

Konsepta niha wisa ye. Li hemberî vê pêşxistina helwesta neteweyî tiştekî pir pêwîst û ferz e. Eger ev nebe dibe ku ev çeteyên neteweyî ev çeteyên bi navê DAÎŞ'ê ku her yek ji welatekî ye, tişta xwestin li Şingalê bikin, wê li tevahiya Kurdistanê qirkirinê bikin. Îro bi rastî li Şingalê qirkirin heye. Eger gerîlayên Azadiya Kurdistan di wextê de amadekarî li wir nekiran û tam di wextê de mûdaxele nekiran, korîdoreke rizgarkirinê ava nekiran û Şingal nexistana bin ewlehiyê DAÎŞ'ê dixwest Şingal, Ezdîxanê ji bo gelê me yê Kurd, gelê Êzîdî bike gor. Di sedsala 21'emîn de wê bi 100 hezaran însan bihatan kûştin. Lewre di 2'yê Tîrmehê de êrîşê dest pê kir û di 30'ê Tîrmehê de Şingal dorpêç kirin. Lê ev dorpêçkirin hat şikandin. Û ji bakurê Şingalê çete hatin qewitandin. Di roja yekemîn de korîdor vebû gelê me ji wir kişiya.

Pir aliyên Kurd hebûn; dema YPGê Til Koçer û Cezaa girtin xwe nexweş dikirin. Digotin, 'çi karê YPG heye biçe Til Koçer bigire. Jixwe Til Koçer Ereb in. Cezaa Ereb in. Çi karê YPGê li wir heye?' Wisa di çapemeniyê de hem negirîngiya wê raber dikirin, hem rexne dikirin. Lê hûn zanin eger YPGê Til Koçer û Cezaa negirtan korîdor çênedibû. Wê Şingal hemû di nava dorpêçkirinê de biman û wê îmha bibûna. Ango me wek HPG mûdaxele kir. Rast e, eger ne ji hewldana YPG'ê bûya, Til Koçer û Cezaa negirtibana me wek HPG çiqas mûdaxele bikira jî ma meyê ji kû bikariya wî miletî rizgar bikin. YPGê berê Cezaa girtibû me jî mûdaxele kir korîdor vebû û bi vî awayî gelê me niha ji xeterê dikşê. Lê em êdî naxwazin Şingal vala bibe. Bi esasî dilê me diêşê. Gelê me yê Kurd perîşan, tî û birçî û bi komkûjiyê re rûbirû ye. Em mecbûr dimînin dikişînin. Lê em dibêjin, êdî hewl bidin ku em Şingal bi temamî rizgar bikin ku gelê me bikare tê de bijî. Wê gelê me Şingalê bernede. Divê Şingal, wek Şingalê bimîne, Ezdîxan bimîne û wek Kurdistan bimîne. Ji bo wê koçberî na, tê de berxwedan pêwîst e. Em niha dixwazin vê bikin.

Hedefa li pêşiya me sibe du sibe ev e. Divê em Şingal bikin cihê ewle ku gelê me tê de bikare bijî. Ji bo wê me bang kir Hezên Kurdistanê û Hêzên Başûr werin em fermandariyeke hevbeş çêkin. Werin bila peşmerge jî beşdar bibin. Em dixwazin bi peşmergeyan re mil bi mil şer bikin. Lê ji bo vê divê hesabê teng hesabê hizbîtî bên sekinandin. Berjewendiyên neteweyî divê pêş bikevin. Eger ev pêş bikeve em dixwazin li Başûrê Kurdistanê bi taybetî îro bi hêzên neteweyî parastineke neteweyî pêş bixin. Jixwe çûyîna HPG'ê ya Mexmûrê berxwedana kirî li ber çav e. Li Kerkukê bi cih bû, wê li wir gelê me û mafê gelê me biparêze. Em wek Hêzên Parastina Kurdistan emê Kurdistanê biparêzin. Deskeftiyên gelê Kurd biparêzin. Ev çi Başûr, çi Rojhilat, çi Rojava çi jî Bakûr be, li her derê wê biparêze.

Em serbilind in ku di 30 saliya 15'ê Tebaxê de îro HPG dikare li her devera Kurdistanê erkê parastinê pêk bîne. Ev ji bo me cihê serbilindiyê ye. Ev erk îro pêk tê. Lê em dibêjin, bila werin ew jî beşdar bibin. Tev beşdar bibin. Li Şingalê em bi taybetî vê dibêjin. Ji deverên din beşdar bibin. Îro li Kerkukê tevî peşmergeyan senger girtinek heye li xeta Mexmûrê ev heye. Li Şingal, Rebîa, Zûmar û li her derê êdî hevbeşiyek çêdibe, fermandariyek hevbeş çêdibe û êdî mirov van çeteyan ji Kurdistanê biavêje. Dema wê hatiye.

Niha ev asta berhema 15'ê Tebaxê ye. Eger 15'ê Tebaxê li Kurdistanê pêngaveke wisa pêş nexista û ev hêz ava nekira me nikariya van gotinan bêjin. Jixwe ev tiştên îro rojane diqewimin û di hundirê vê hefteya borî de qewimîn diyar dikin ka 15'ê Tebaxê gelê Kurd çawa kiriye hebûn. Ne kiriye hebûn tenê, di heman demê de temînata gelê Kurd e ê pêşroja gelê Kurd e. Temînata azadî û demokrasiya gelê herêmê ye. Niha tê gotin ku DAÎŞ ji tevayiya Rojhilata Navîn leşker kom dike. Ji bo xwe hêzê kom dike. Ji Kurdistanê jî kom dike. Ciwanên Kurd jî dixapînin û dixin nava xwe. Eger ne ji tevgera şoreşgerî bûya wê Kurdistan bikiran cihê paşverûtiyê. Niha eger DAÎŞ bi taybetî êrîşî tevgera me dike, sedemek wê ya wisa heye. Ew dixwazin Kurdistanê bikin warê paşverûtiyê. Ji bo îradeya gelê Kurd bişkînin, ji bo wê di serî de li dijî me, pişt re jî dijî Kurdan tevan in. Hem di çarçoveya konsepteke navneteweyî de vî erkî pêk tînin, hem li gorî wan jî ew vî tiştî li ser xwe wek erk dibînin. Çima? Ji ber ku ne ev tevgera bûya wan dixwest Kurdistanê ji bo xwe bikin kaniya şervanan. Lewre hêzên dagîrker di herêma Rojhilata Navîn de her tim civaka Kurd wisa bi kar anîne û kirine hêzên şerker. Niha êdî îradeyek çêbûye êdî ev derfet ji destê wan hatiye derxistin, ji bo wê ewqas aciz in û bi bertek êrîş dikin.

Niha rewşa herêma Rojhilata Navîn rewşeke kaotîk û aloz e. Dixuye ku wê ev rewş zû neqede û dirêj bajo. Wekî me li jor anîn ziman heta ku em di Rojhilata Navîn pêla şoreşgeriyê pêş nexin aramî bixwe nayê. Niha li Rojavayê Kurdistanê berxwedana YPG'ê pêş xistî û berxwedana gelê me di serî de Kobanê û li seranserê Rojavayê Kurdistanê pêş xistî bi rastî hêja ye. Em vê berxwedanê silav dikin û pîroz dikin. Mewziyeke şoreşgerî û mezin çêbûye. Îro li wir hedef çi ye? Hedef ne azadkirina Rojava tenê ye. Êdî hedef avakirina Sûriyeyeke demokratîk a pir rengî ye. Hedef êdî şoreşa Sûrî ye. Eger li ser esasê paradîgmaya neteweya demokratîk li Sûrî şoreş pêk were ev ji bo herêma Rojhilata Navîn tevahê deriyeke nû û riyekê nû vedike. Ji bo wê ev tiştekî pir û pir girîng e. Têkoşîna îro gelê Kurd li Rojava dimeşîne hem ji bo Kurdistanê giştî girîngiya wê heye, hem ji bo tevahiya Sûriyê girîngiya wê heye û hem ji bo herêma Rojhilata Navîn giştî jî rolek girîng heye. Divê di vê çarçovê de mirov bigire dest. Û di vê çarçovê de tevgera me jî nêz dibe. Bi taybetî yekbûna gelan, biratiya gelan û li ser vî esasî avakirina moderniteya demokratîk ya gelan tiştekî pir dîrokî ye. Li ser hîmê 15'ê Tebaxê bi rê xistî şoreşa vejînê bi rê xistiye îro mirov li Rojavayê Kurdistanê û li Sûrî dikare vê pêş bixe.

Bala xwe bidinê, em ketin 31 saliya 15'ê Tebaxê. Lê welatê me Kurdistan û herêma me dikele. Li her derê şer û pevçûn hene. Di demeke wisa de em dixwazin êdî bi paradîgmaya demokratîk û ekolojîk pêleke nû pêş bixin. 31 saliya 15'ê Tebaxê êdî bikin sala meşa mezin û azadiyê. Bi taybetî li Bakûrê Kurdistanê êdî pêvajoya avakirina xweseriya demokratîk li pêş me erkek rojane ye. Bi vî awayî pêşxistina demokrasiya Tirkiyê tiştekî pir girîng e. Heta ev hilbijartina herî dawî ya Serokkomartiyê û encama namzetê HDP'ê girtî hêviyê dide. Ev dikare ji bo demokrasiya Tirkiyê û ji bo çareseriya demokratîk bibe bingehek nû. Em vê heqîqetê jî didin ber çav. Ji bo vê em dibêjin ku êdî divê dewleta Tirkiyê hê zêde di sîstema klasîk û kevin de israr neke. Gavên çareseriyê biavêje. Gavên çareseriyê ji bo meseleya Kurd demokratîzekirina Tirkiyê jî pêşîvekirina tevgerên demokrasiyê jî emê heta dawiyê bi israr bin. Careke din di parastina Başûrê Kurdistanê de emê heta dawî bi biryar bin. Ji bo ku em êrîşên li ser deskeftiyên gelê Kurd li her beşa Kurdistan paş ve vegerînin û dijmin jê derînin çi pêwîst be emê bikin. Di Rojavayê

"Xuya dike konsept ev e; dixwazin şoreşa Rojava tesfiye bikin û bixeniqînin. Lewre şoreşa Rojava li ser esasê paradîgmaya neteweya demokratîk pêş dikeve. Vê ji bo xwe xeter dibînin. Lê dixwazin li Başûr jî xeta 36an careke din bêxin destê xwe. Jêrê xeta 36an ango Şingal, Kerkûk û Mexmûrê bixin destê xwe. Û dersekî bidin deshilata Kurdên Başûr, pozê wan biferikînin û wan mecbûrî xwe bikin, derbê li wan bidin."

Kurdistanê de ji bo ku gelê Kurd azad be, ji bo Sûriyeyeke demokratîk pir rengî ava bibe piştevaniya me heta dawî wê hebe. Careke din ji bo li Rojhilatê Kurdistanê pirsgirêka Kurd çareser bibe ev pêla demokrasiya herêmê Rojhilatê Kurdistanê de jî cihê xwe bigire hewldanên pêwîst helbet wê bên kirin.

Ango ev tev raber dikin ku bi rastî têkoşîna azadiya gelê Kurd û têkoşîna demokrasiya gelên herêmê roja îro ketiye qonaxekê pir dîrokî û girîng. Em dibêjin di vê qonaxa wiha girîng de li ser esasê perspektîfa Rêber Apo di şopdariya şehîdên qehremanan de têkoşîna me wê bigihîje encamê û meşa dîrokî wê bi rê bikeve. Bi taybetî wek Hêzên Parastin wek HPG ev salek e projeya ji nûve avakirinê me pêş xistiye. Em dixwazin vê projeyê hê zêde kûr bikin. Bi riya perwerdeya akademiyan em partîbûnê pêş bixin, di îdeolojiyê de zelaliyê çêkin û fedaiyên Apocî ruhên fedaî hê kûr bikin û performansa leşkerî bilind bikin. Bi taktîkên dewlemend bi hakîmiyeta teknîk, gerîlayê modern û profesyonel ava bikin. Bi vî awayî hem di pêşxistina parastina mafê gelê Kurd, hem pêşxistina şoreşa Kurdistan û hem jî di şoreşa Rojhilata Navîn de hêza parastina gelê Kurdistan ji bo ku wekî tê xwestin rola xwe bilîze bi layîqî rola xwe bilîze ji hêviyê Serokatî re bibe bersiv. Niha rexneyên Serokatiyê li ser me hene. Em dizanin, lê em wek HPG ji bo ku rexneyên Serokatiyê bi rastî jê re bibin bersiv û rexnedayînê pêş bixin em dixwazin di pratîkê de guhertin û veguhertinê bi ser bixin, gerîlayek nû yê profesyonel, nekeftî û serkeftî ava bikin. Hedefa me ev e.

Em hêvî dikin ku di 31 saliya 15'ê Tebaxê de di vê xisûsê de gerîlayê azadiya Kurdistanê performanseke bilind bigire û bi rastî bikare wek hêzeke Apocî yê fedaî bibe hêza zaferê û bibe hêzeke fethê. Di pratîka Şingalê de yên tevahiya parastina her devera Kurdistan wê di demeke nêz de raber bike. Hêvî û baweriya me ew e ku sala 31 emîn a 15'ê Tebaxê bibe sala serkeftina gelê Kurd, bibe sala destpêka şoreşa Rojhilata Navîn. Bi vê hêviyê emê tevbigerin erk û rola ku li ser me dikeve emê wek Hêzên Parastina Kurdistan pêk bînin. Di vê xisûsê de di şopdariya şehîdên qehremanan de li ser esasê perspektîfa Rêber Apo israr û biryara me îro ji her demê zêdetir heye. Meşa azadiyê wê bi rê bikeve, meşa azadiya Kurdistan, meşa azadiya Rêber Apo wê bi ser keve.

■■■

Özgürlük yolunda ilk kurşun...

14 Ağustos akşamı birlik toplandı. Heyecan doruktaydı. Talimat okundu. Komutan Agit, Eruh'un basılacağını açıkladı. Agit'in yardımcıları Erdal, Bedran ve Şiyar'dı...

Haziran sonları... Lolan...

Abbas (Duran Kalkan), Cuma (Cemil Bayık), Fuat (A. Haydar Kaytan) arkadaşlarla birlikte, Fatma (Kesire Yıldırım), Selim (Selahattin Çelik) ve Ebubekir (Halil Ataç)'in katıldığı bu tarihi toplantıda silahlı mücadele ile kitle çalışmalarını yürütecek birimlerin örgütlendirilmesi somut planlamaya kavuşturulacaktı.

Toplantıda, silahlı eylemi yürütecek askeri çalışma ile kitle çalışmasını yapacak silahlı birimlerin örgütlendirilmesi ayrıştırıldı. Silahlı propaganda birlikleri olarak 3 takımın oluşturulması kararlaştırıldı.

Üç silahlı propaganda takımından oluşan askeri örgutlenmeye **Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)** ismi verildi. HRK, büyük bir eylemle kuruluşu ilan edilecekti. HRK'nin ilan bildirisi ve afişler hazırlandı. Afişleri, Avrupa'dan gelen **Ozan Sefkan (Celal Ercan)** hazırladı.

Komutan **Mahsum Korkmaz** (Agit) bu toplantıda **14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı**'nın komutanı olarak resmen görevlendirildi.

Lolan'daki bu toplantı aynı zamanda 15 Ağustos atılım sürecinin başlangıcıydı. Toplantı sonucu **Zap**'ta, **Şikefta Birîndara, Çukurca, Gever** ve **Şemzînan**'daki gerilla birimlerinin katıldığı geniş bir toplantıda değerlendirilerek planlama tamamlandı.

Şikefta Birîndara'daki toplantı, silahlı propaganda takımlarının komuta ve savaşçı gücünün tümüyle belirlenmesini gerçekleştirdi. Baskınların nasıl olacağı ayrıntılarıyla belirlendi.

PKK silahlı mücadeleye Botan-Hakkari alanında başlayacaktı.

Eruh, Şemdinli, Çatak basılacaktı.

Eylemler birer takımlık güçle yapılacaktı. Tarihi atılımın öncüleri bütün bu çalışmaları yaparken hiç yazılı belge, talimat hazırlamadılar. Çünkü duyulur ve deşifre olur diye endişe ediyorlardı. Siverek direnişi, M. Celal Bucak'a saldırı eylemi başarılı olmamış, silahlı mücadele süreci kesintiye uğramıştı. Bir kez daha aynı akıbeti yaşamamak için mutlaka başarılı olmak gerekiyordu ve gizlilik şarttı.

Eylemlerin aynı günde yapılması karar altına alındı. 15 Ağustos, eylem tarihi olarak belirlendi. İş bölümü yapılarak eylemlerin örgütlendirilmesine hızla geçildi. Çünkü hem Eruh, hem de Çatak eylemini yapacak komuta toplantıda yoktu, kendi sahalarındaydılar. O komutaya eylem talimatının ulaştırılması gerekiyordu. Bu sırada Önder Apo'dan ülkede pratik çalışmaları yürüten yönetime bir mesaj ulaştı. Eylemlerin bir an önce yapılması istenen mesajda, "*ya savaşa girilir ya da silahlar bırakılır*" deniliyordu.

Önderliğin mesajını getiren Bingöllü Xalit arkadaştı, Libya'dan katılmış yiğit bir militandı. 1987'de Kiği çevresinde hainler tarafından; ajanlar, korucular tarafından pusuda katledildi.

***

Omyanus ormanları…

Komutan Agit talimatı okudu.

Sonra tüzüğü... Silahlı propaganda programını ve ilan bildirisini de okudu.

22 Temmuz 1984 günü Lolan'da yapılan toplantıda silahlı mücadeleye başlama ve üç ilçenin basılması kararı alınmıştı.

Eruh baskınının koordinesini Mahsum Korkmaz (Agit) yapacaktı.

Talimatı okuduktan sonra Agit'in yüzü sevinç doldu. Ağzından çıkan ilk sözler, "***İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi***" *oldu. Sonra teredütsüz bir şekilde* "**hemen harekete geçelim**" dedi.

Hemen keşif faaliyetlerine başladılar. Zaten Agit ve grubu dört yıldan beri Güney, Kuzey ve Doğu Kürdistan sınırlarını dolaşıyordu. Botan'da halkı örgütlüyor, milis örgütlemesi yapıyordu, ilişkiler yaratıyor, gözüne kestirdiği gençleri örgüte katıyordu.

13 Ağustos'ta son keşif tamamlanmıştı. Yönetim, bir tarafa çekilip eylem planını çizdi. Bütün ihtimaller hesaba katılmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı.

Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı. Hem köleliğe hem düşmana ilk kurşun sıkılacaktı.

Komutan Agit, planı oluştururken, Lenin'in, "***kumaşı kesmeden önce yedi kez ölçün***" sözünü hatırda tutuyordu. Plana son şekil verildikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem maketini yaptılar. Agit burada hedefi açıkladı. Eylemin amacı, önemi ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışmaya sunuldu. Oy birliğiyle kabul edildi.

El koyacakları silah ve erzağı taşımak için yanlarına birkaç tane de katır aldılar.

Uzun süre dış dünyayla bağlarının kopacağı ihtimalini de dikkate alan Komutan Agit, "***Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliyidk***" dedi...

Molotofkokteylleri için benzin de temin etmişlerdi.

Arada ufak aksilikler de çıkıyordu. Eruh keşfine yollanan birime klavuzluk eden yaşlı köylü ürkmüş, kaçmıştı. Gerillalar bu yaşlı köylüye bahçesinden bir yük erik getirme cezası vermekle yetinmişlerdi.

Gerillalar Aval (Tünekpınar) köyünün üstünde Çirav'ın sarp yerinde toplanmışlardı. Milislerle birlikte 50 kişi civarındaydılar.

Her şey tamamdı.

Yalnız bir aksilik vardı: Eruh bölük komutanı gerillaların varlığını haber almış, muhtara soruşturmuştu. Gerillalar muhtara Suriye'ye geçeceklerini söylemişlerdi. Baskını hayalinden geçirmeyen komutan Suriye taktiğini yutmuştu.

Ancak ufak tefek eksiklikler çıkıyordu.

Benzin sıcaktan uçmuştu…

Bir milisin babası oğlunun peşinden gerillaların yanına gelmişti. Agit, Eruh'un girişine kadar onu bırakmadı. Eylemin selameti açısından bu zorunluydu.

14 Ağustos akşamı gerillalar Şirvan merkezi basmışlardı… Bildiriler dağıtılmıştı. Ancak düşman durumun ciddiyetini kavramamıştı.

14 Ağustos akşamı birlik toplandı. Heyecan doruktaydı. Talimat okundu. Komutan Agit, **Silahlı Propaganda Birliği**'nin kurulduğunu ve Eruh'un basılacağını açıkladı.

Agit yoldaş tüzüğü de okumuştu.

Sıra yemine gelmişti.

Mustafa Yöndem'den (Erdal) başlayarak sancağı öperek tek tek yemin ettiler gerillalar. "***PKK'ye, şehitlere, halka kanımızın son damlasına kadar bağlı kalacağım***" diye...

Erdal, Bedran, Şiyar, Musa, Hacı, Ferhan, Selim, Ali, Resul, Bijî, Kerim vd.

Tam 30 kişiydiler… İlk kurşunu sıkma onuruna sahip 30 kişi…

Agit'in yardımcıları Erdal, Bedran ve Şiyar'dı.

Baskın akşam saat 21:00'de yapılmak üzere planlandı. Eylem süresi 1 saat olarak belirlendi. Hareket noktası Çirav dağı; geri çekilme hattı Herekol dağı olarak tespit edildi.

Baskın için beş grup oluşturuldu. Saldırı Grubu: **Erdal, Selim, Şiyar, Fikret, Musa, Haydar, Azad, Ferhan.**

RBC Atış Grubu: **Haşim, Baran, Keleş** (milis)

Savunma grubu: **Kazım, İbrahim** (milis)

Komuta: **Agit** ve yanında diktiryof kullanıcısı **Serdar.**

Bölüğün avlusunda bulunan gazino ve komutan lojmanlarını basan grup: **Bedran, Bijî, Kerim.**

Propaganda, yayın dağıtımı, pankart ve banka soygunu için iki grup oluşturuldu. Camide hitap grubu: **Tevfik, Ömer Şoreş.** Bildiri, pankart, soygun grubu: **Botan, Cengo, Bozan.**

Yol kesmeye iki grup çıkarıldı. Eruh-Sirt yolunu kesen grup: **Hacı, Xelîl, Salih.** Eruh-Şırnak yolunu kesen grup: **Ali, Cuma, Xelîl** (üçü de milis)

***

Ayrılık vakti gelmişti. Gerillalar birbirlerine sarılıp, ayrıldılar.

Ne kadar büyük bir gündü…

Hep yürüyorlardı…

Yaklaşık on saat yürümüşlerdi. Sabaha doğru gerillalar önceden saptadıkları noktaya ulaştılar. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştılar, ama esen soğuk rüzgar uyumalarına bir türlü fırsat vermedi. Sadece rüzgar mı, asıl heyecandan uyumamışlardı. Gün açıldıktan sonra, üç kilometre uzakta bulunan Eruh'u gösteren Agit, "**işte hedefimiz**" dedi.

Dürbünle her gerilla alanı daha iyi tanımaya çalıştı. Zaman bir türlü geçmiyordu. Gerillalar heyecan içinde akşamın olmasını bekliyorlardı. Ve çok uzun gelen bir gün ardından, akşam üzeri gerillalar toplandılar. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar, belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle Eruh'a doğru inmeye başladılar.

Kısa bir süre sonra artık ilçenin sokaklarına girmişlerdi. Sıra halinde arka arka dizilen gerilalar, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne yüz metre kala bir araba çıktı, fakat hızla mevziye yattıkları için gerillaları fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamaları büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planlanan hedeflere doğru hızla ilerlediler.

Bölüğün binası, subay gazinosu, kahvehane, banka ve camiye bir anda ulaşmışlardı. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B-7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa süreli aralıklarla yaşanmıştı.

Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina gerillalarca ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir gerillayı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Gerillalar kendilerinden özür dilediler, anneleriyle birlikte çocukları ateş hattından uzaklaştırıp, hastaneye gönderdiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı.

Komutan Agit o anı, "**Erlerin bir kısmı, sevinç içindeydi: 'Bizi de kurtardınız hemşerim' diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik**" sözleriyle anlatacaktı.

Diğer yandan cami hoparlöründen **HRK Kuruluş Bildirisi** okunuyordu. Bildiriyi okuyan gerilla, heyecandan kendisini tutamayınca şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, militanlar ele geçirilen silahları ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı.

Komutan Agit, bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra gerillaların kontrol altında tuttukları kahvelerden birine uğradı. Kahvedeki durumu yerinde gören Agit o anı şöyle anlatıyordu:

"***Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledim. Bunun üzerine kahvehanedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sularını içip amaçlarımızı açıkladıktan sonra, 'cezaevini açalım mı' diye bir soru yönelttiğimizde, hep beraber, 'haydi' dediler. Diğer kahvelerde ise, 'Bijî PKK, Bijî Serok Apo' sloganları ortalığı çınlatıyordu.***"

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi. Gerillanın bir kaybı yoktu. Düşmandan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı gerillanın zaten yarası hafifti.

Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yükü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE'ye ait bir kamyona el koyup yüklemeye başladılar. Bu arada geride kalanları da tahrip ettiler. Atatürk büstü dağıtıldı. Garnizondaki iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postane ateşe verildi.

Gerillalar ilçeyi birkaç saat elde tuttuktan sonra bırakmışlardı.

Yüksek ve dik yamaçlı dağı ağır yükler altında aşmaya çalışıyorlardı, Eruh'u basan gerillalar... Ama susuzluktan takatleri kesilmişti.

Fakat mutluydular, sevinçliydiler. Eruh'u basmışlardı. 29'uncu isyanı başlatmışlardı. İlk kurşunu sıkan gerillalar yolda rastladıkları bir pınarın başında bir süre dinlenip, biraz önce bastıkları Eruh'un ışıklarını seyre daldılar.

***

Eylem sonrası anı Agit şöyle tarif edecekti. "***O arada kendi kendime 'birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır' diyordum.***"

■■■